

Hắc Sắc Dục Niệm

Contents

Hắc Sắc Dục Niệm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	27
5. Chương 5	36
6. Chương 6: Màu Đen Dục Vọng	46
7. Chương 7	57
8. Chương 8	66
9. Chương 9	73
10. Chương 10	83

Hắc Sắc Dục Niệm

Giới thiệu

Editor: doremonThể loại: Hiện đại, ngược tâm, HE. Quả thật là một kế hoạch thú vị. Cậu phải cùng hắn yêu nhau như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-sac-duc-niem>

1. Chương 1

Quả nhiên là một kế hoạch thú vị,

Cùng hắn yêu đương, đổi lại là tự hại bản thân mình.

Từng ở bên cạnh mà dựa vào nhau, đã từng thâm tình mà gắn bó,

Giờ chỉ có nhận thêm thù hận.

Bị phản bội, thương tổn, trải qua bao nhiêu thống khổ.

Giang Tiểu Văn bán đi chính mình, cuối cùng chỉ vì muốn trả thù hắn.

Cậu không thể quên được hắn, chính hắn phá hủy hết tâm cơ của cậu,

Càng không thể quên được người đàn ông kia đã phản bội cậu. Cậu khóc....

Ẩn giấu sau bên dưới sự thù hận mãnh liệt chính là yêu thương yếu đuối.

Yêu thương cùng thù hận đan xen lẫn nhau dệt nên một màu đen dục vọng.

Khó có thể từ bỏ...

“Nếu chú nguyện ý, tôi có thể ở đây đợi mãi mãi.”

“Cậu có thể đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa được không?”

Cái gọi là ái tình, lẽ nào chỉ có ham muốn cùng thù hận?

Đó là một sức mạnh. Yêu và hận, từ trong đáy lòng quấn lấy nhau, sinh sôi một màu đen-dục vọng.

Giang Tiểu Văn ở cửa đổi dép lê. Đổi xong, liền đi về phòng.

Đi ngang qua phòng khách, Giang Thành ngồi trong phòng liếc nhìn Giang Tiểu Văn, không nói gì.

Giang Tiểu Văn đưa mắt liếc người đàn ông ngồi cạnh Giang Thành, ánh mắt vô cùng sắc bén. Lần thứ ba, đây là lần thứ ba cậu nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của người đang ngồi trong phòng khách nhà mình.

Người đàn ông không hề bị động tác này của cậu chọc tức, vẫn như thường lễ phép nở nụ cười, nhẹ nhàng nói, “Tan học rồi.”

Giang Tiểu Văn hừ lạnh, không thèm nói một tiếng, đập cầu thang hướng lên lầu mà chạy.

Giang Thành bắt đầu cười, nói với người bên cạnh, “Hết cách rồi, thực sự là cứng đầu mà.”

Trương Hạo nhàn nhạt nở nụ cười, người đàn ông này đã hơn ba mươi tuổi, vẫn rất có mị lực. Một thân Tây trang trắng tấp, khiến cho hắn đặc biệt nho nhã, gọng kính lóe lên ánh vàng kim, quần áo chỉnh tề.

“Không sao, thanh niên mà, quá hai năm là tốt rồi.” Vừa nói vừa nhìn về hướng cầu thang nơi Giang Tiểu Văn vừa biến mất.

Không quá mấy ngày, Giang Tiểu Văn lại gặp phải người đàn ông kia.

Buổi tối vừa tan học, Giang Tiểu Văn mới ra tới cổng trường, đã bị một đám người vây chặt.

Một đôi tay, khớp xương rõ ràng, chặn trước mắt cậu.

Giang Tiểu Văn liếc nhìn người kia, mặt cắn bản không đổi sắc cũng chẳng có cảm xúc, lãnh lãnh đạm đạm, “Có chuyện gì?”

Người đối diện cười đến rạng rỡ, “Cha cậu gọi tôi đến đón cậu.”

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu lên, nghĩ thầm Giang Thành cùng với người này từ bao giờ đã thân thiết như thế, còn gọi hắn tới đón con trai mình.

Trương Hạo thấy cậu lộ vẻ không tín nhiệm, càng ra sức cười tươi hơn, “Cha cậu đang ở Đắc Nguyệt ăn cơm, gọi tôi tới đón cậu đi cùng, sợ cậu không có đồ ăn tối.”

Giang Tiểu Văn yên lặng lướt qua người Trương Hạo, chỉ quăng lại một câu, “Tôi tự đi mua.” Chưa đi được mấy bước, đã bị người phía sau lôi trở lại.

Mới lấy lại tinh thần, thì liền xuất hiện khuôn mặt tươi cười của Trương Hạo.

Giang Tiểu Văn hơi nhíu lông mày, “Chú làm gì vậy a!”

Trương Hạo thả tay xuống lại cười nói, “Cha cậu nếu đã gọi tôi tới đón cậu, cậu nhất định phải đi. Quán Đắc Nguyệt gì đó cũng không tệ.”

Giang Tiểu Văn vẫn xem như không, toan bỏ đi. Trương Hạo liền một lần nữa kéo cậu trở lại.

Giang Tiểu Văn tức giận, “Chú có thấy phiền không a!”

Trương Hạo cúi đầu nhìn Tiểu Văn, Giang Tiểu Văn vì tức giận mà mặt trở nên hồng hồng, như một viên táo tây. Nam sinh nhỏ nhắn a, thực là đáng yêu.

“Là người khác nhờ, thì phải giúp hết lòng chứ, cha cậu bảo tôi tới đón cậu, nếu tôi không đưa cậu tới, cậu nói xem tôi phải ăn nói làm sao đây?” Trương Hạo nho nhã nói, nhưng vẫn gắt gao cầm lấy tay Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn ra sức giãy giụa, “Không liên quan đến tôi! Thả ra.... Con mẹ nó chú buông tay ra!”

Trương Hạo cười hì hì cầm tay Giang Tiểu Văn, chỉ cần dùng một tay, thật sự quá dễ dàng.

Giang Tiểu Văn là học sinh cấp ba, do dậy thì muộn, vóc dáng không quá cao, lại gầy gò. Đó cũng là lý do vì sao Giang Thành lúc ăn cơm cứ nhìn cậu mãi.

Trương Hạo cúi xuống nhìn người trong tay, cười nói, “Này, cậu nhìn xung quanh cậu thử xem.”

Giang Tiểu Văn lúc này mới giật mình, nhìn xung quanh, bốn phía nhiều người qua lại, xì xào bàn tán, còn có mấy người là bạn học cùng khóa.

Trương Hạo thấy Giang Tiểu Văn sắc mặt sầm xuống, ngay lập tức biết mình đã chọc vào đúng chỗ, cố ý kích thêm, “Cậu cứ giãy nảy lên như thế cũng không sợ người khác nhìn thấy sao? Được, được lắm, cường dân nam sinh so với nữ sinh còn thê thảm hơn, thế nào sợ bị tôi ăn à?” Nói xong liền nở nụ cười, vừa tự nhiên lại mang theo nét nhạo báng.

Trương Hạo vừa dứt lời, Giang Tiểu Văn biến sắc, mặt tái đi sau lại thoáng hồng cuối cùng là xanh, “Cút con mẹ nó đi!” Lời nói tuy mang ý giương nanh múa vuốt, nhưng lại không chống cự nữa.

Trương Hạo thấy cậu chịu thỏa hiệp lập tức buông tay, cười hi hi, “Cậu xem, bắt quá là cha cậu bảo cậu đi ăn một bữa mà thôi, hà tất lại làm như vậy. Cậu kính cũng không làm bụng no được đúng không. Đàn ông mà còn sợ một bữa ăn sao?” Nói xong liền bước về phía một chiếc xe thể thao.

Giang Tiểu Văn hận nhất là bị người khác nói bản thân không giống đàn ông, không phải chỉ là do dậy thì muộn một chút thôi sao?

Đi tới trước cửa xe Trương Hạo, Giang Tiểu Văn hung hăng đạp một cước lên cửa xe, thản nhiên ra lệnh, “Mở cửa.”

Trương Hạo đi phía sau Tiểu Văn, cười nhạt, vừa cười vừa móc chìa khóa xe, ngoan ngoãn mở cửa.

Ngồi trên xe, Trương Hạo cười hì hì mở miệng hỏi, “Năm nay cậu học cấp ba?”

Giang Tiểu Văn lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, đặt ba lô trên đùi, không thèm để ý đến Trương Hạo.

Trương Hạo qua gương nhìn bộ dáng của Giang Tiểu Văn, nhẹ giọng cười, “Tôi hỏi cậu, cậu ít nhất cũng phải đáp một tiếng chứ, đây là phép lịch sự cơ bản nha.”

Giang Tiểu Văn quay đầu lại, liếc mắt nhìn Trương Hạo, “Lớp 12.”

Trương Hạo khoé miệng nhếch lên, dùng thanh âm có phần ôn nhu nói, “Lớp 12 à, cũng ở cùng độ tuổi với cháu gái tôi đấy, con bé đang rất cố gắng, năm nay lại muốn thi vào đại học.”

Giang Tiểu Văn suýt chút nữa bật cười. Người này rõ ràng vốn là chủ trung tâm giải trí, có phải sân khấu kịch đâu, lúc nào cũng làm ra vẻ đạo mạo, cho ai xem chứ?

Gặp phải đèn đỏ. Xe dừng ở ngã tư, người xung quanh, còi xe inh ỏi ở bên ngoài rất ồn ào.

Trương Hạo thấy Giang tiểu văn không mở miệng đáp lại, cười hiện rõ nét trào phúng, thế là nhàn nhạt mở miệng, “Cậu thật sự là đang xem thường tôi à.”

Giang Tiểu Văn nghĩ thầm tôi không phải xem thường chú, mà là xem thường các người như chú! Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn là không nói ra.

Đáng tiếc Trương Hạo lại như nhìn thấu tâm can cậu, kiên nhẫn nói vài chữ nói ra vô cùng nhuần nhuyễn.

“Cứ oán thâm, cẩn thận bị bệnh, nội thương thì nguy hiểm.” Trương Hạo nói nhẹ như mây gió.

Giang Tiểu Văn tính tình vốn nóng nảy, lại bị lời nói này làm ứ nghẹn, lập tức phản ứng lại, “Chú có ý gì?”

Trương Hạo cười cười, “Ý tứ trên mặt chữ.”

Giang Tiểu Văn quay đầu, nhìn Trương Hạo đang lái xe, “Mặt chữ cái con mẹ gì! Cha tôi gọi chú tới đón tôi ăn một bữa cơm, chú sao lại nói nhảm nhiều như vậy!”

Trương Hạo ôn tồn, “Tôi là đang giao lưu với cậu mà.”

Giang Tiểu Văn nhin không nổi nữa, cứ nhẩn nhẩn như vậy chả khác gì nhét dao vào người, thật sự là tức đến mức muốn nội thương, “Chú từ mình giao lưu đi! Tôi từ chối cùng bệnh thần kinh giao lưu!”

Trương Hạo nhìn Giang Tiểu Văn mặt đang đỏ lên, khóe miệng mang ý cười càng rõ hơn, “Mắng người là không tốt, khi còn bé không giáo viên nào dạy cậu không nên nói tục đi.”

Giang Tiểu Văn bị chọc tức đến lợi hại, thế nhưng tốt xấu cậu cũng là người văn minh, không thể làm ra điều thất lễ với người khác, cậu là một người có giáo dục, cũng biết giết người phóng hỏa là không đúng, cho nên Giang Tiểu Văn khắc chế mong muốn bóp chết người trước mắt.

Nhẩn nhẩn nhẩn nhẩn một chút, ta nhẫn!

Đáng tiếc bên này nhẩn, bên kia lại không chịu ngừng, Trương Hạo tiếp tục mang theo khuôn mặt tươi cười, “Cậu xem cậu tức giận đến mặt trắng bệch kìa. Tâm tình chập chờn đúng là không tốt, ôn hòa nhã nhặn một chút không phải tốt hơn sao.”

Mẹ nó còn không phải là bởi vì ông chú biến thái này à! Giang Tiểu Văn nắm dây đeo ba lô trong tay, càng tức giận.

Còn ôn hòa nhã nhặn! Chú ôn hòa nhã nhặn, cả nhà chú đều ôn hòa nhã nhặn!

Một lúc lâu sau mới tới quán Đắc Nguyệt, Trương Hạo còn chưa kịp dẫn đường, Giang Tiểu Văn liền đi trước.

Đi thẳng, lại nhanh, rất giống như đi bắt gian.

Trương Hạo đi theo Giang Tiểu Văn, vừa tới cửa, muốn nói với cậu bạn nhỏ trước mắt áo sơ mi cậu nút cũng mở quá thấp, túi xách của cậu đeo trên lưng tuột xuống dài quá, tốt nhất là nên điều chỉnh một chút rồi hẳn đi vào.

Bất quá tựa hồ người ở bên trong đều là nhà giàu mới nổi. Cũng không có mấy người là nổi tiếng, nhiều lắm cũng chính là mấy ông chú trọng bề ngoài đến đáng sợ.

Trương Hạo đang suy nghĩ, bên kia Giang Tiểu Văn đã đá tung cửa ra.

“Ầm!” Một tiếng, cánh cửa đập vào tường, thanh âm không nhỏ.

Ngồi ở ghế chủ vị Giang Thành vừa nhìn người đến là Giang Tiểu Văn, sắc mặt lập tức cứng đờ, có điều không lâu sau lập tức liền khôi phục khuôn mặt tươi cười, đối người gần chỗ ngồi cười nói, “Ông xem, gần đây người trẻ tuổi đều có khuynh hướng bạo lực. Hành xử lúc nào cũng ngông cuồng như vậy.”

Liền có người phụ họa nói, “Đúng vậy a, tuổi trẻ mà, đều là muốn đao thật súng thật hơn, con trai Thành tiên sinh như thế đúng là tuổi trẻ rất năng động, thực sự thật đáng mừng.”

Mọi người không khỏi co giật. Lời này, cũng là quá nịnh hót quá nghệ thuật ...

Giang Tiểu Văn cười lạnh một tiếng, đi nửa qua nửa cái bàn tròn, tới bên người Giang Thành. Dem ly rượu Giang Thành mới vừa uống bưng lên một hơi cạn sạch.

Là rượu đế, ngọt, thế nhưng đến cuống họng lại cay như lửa đốt.

Có lẽ là do thể chất, Giang Tiểu Văn uống rượu không đỏ mặt, sắc mặt vẫn trắng bệch.

“Tôi, Giang Tiểu Văn kính các vị một chén, cảm ơn các đại gia hôm nay để đến góp mặt.”

Cái gì mà kính một chén? Không phải ở đây toàn là người thế hệ trước tụ tập lại cùng nhau ăn cơm thôi sao? Tuy rằng tụ tập vì mục đích gì thì không rõ...

Trương Hạo nhìn Giang Tiểu Văn, đây rốt cuộc là sao a?

Giang Tiểu Văn vừa nói vừa rót một chén, giơ chén lên liền uống vào, “Ba, chúc sự nghiệp ba phát triển không ngừng, càng làm càng lớn.” Bên khóe miệng hiện ra tia cười, thậm chí còn mang thêm cả vài phần gian xảo.

Giang Thành nhìn Giang Tiểu Văn uống liền hai chén, ở trước mặt nhiều người như vậy cũng không tiện ngăn cản, đành phải cười ha hả nói, “Ha ha, hiếm thấy ngày hôm nay Tiểu Văn nhà chúng ta cao hứng như vậy, vậy ba cũng uống một chén!”

... Đây rốt cuộc là sao? Trương Hạo đầu óc mơ hồ, nhưng là vẫn cụng ly, giữ yên lặng bồi rượu Giang Tiểu Văn một chén.

Cụng ly xong, ăn cơm.

Ở đây hơn mười người thì ngồi một bàn, Giang Tiểu Văn vẫn không ngồi xuống liền nói, “Ba, con phải về nhà bận việc bài vở cùng ôn tập, mọi người cứ tự nhiên dùng.”

Giang Thành gật gật đầu, liền quay đầu hướng mọi người cười cười, “Tôi đưa Tiểu Văn đi xuống dưới lầu, mọi người cứ ăn trước.”

Giang Tiểu Văn cùng Giang Thành vừa ra khỏi ghế, liền hướng về phía thang máy.

Giang Thành ấn nút thang máy sau đó xoay người trừng mắt Giang Tiểu Văn, “Mày có ý gì? Có phải là mày muốn làm tao mất mặt phải không!”

Giang Tiểu Văn nhú mày cười gằn, “Còn không nể mặt ba sao? Tôi không hất bàn ở ngay trước mặt những người đó là nể mặt ông rồi!”

“Không ra thể thống gì!” Một bàn tay, đánh xuống. Giang Thành nghiêm mặt nói, “Giang Tiểu Văn! Tao nhìn mày đã lâu rồi, tao cho mày về nhà nghĩ xem bản thân sai ở chỗ nào! Lúc nào cũng chỉ giỏi quậy phá, mày tới khi nào mới hiểu chuyện!”

Giang Tiểu Văn bưng nửa bên mặt bị đánh, đôi mắt có chút đỏ lên, “Ông biết rõ tôi sẽ làm mất mặt ông, ông còn gọi tôi tới làm chi! Con mẹ nó đều tại ông gọi tôi đến!”

Giang Thành bị chọc đến tức điên, “Có người con nào cùng ba mình nói chuyện như thế không! Tao còn không phải là vì mày! Tương lai Giang gia còn không phải do mày nắm quyền? Mày gặp gỡ tiền bối sớm một chút không tốt sao?”

Giang Tiểu Văn vừa nghe lời này, liền khanh khách nở nụ cười, “Tiền bối? Vậy mà ông cũng nói ra được!”

Giang Thành còn muốn nói tiếp, “Keng” một tiếng, cửa thang máy lại mở ra.

Giang Thành thấy có người ở trong thang máy, nhìn Giang Tiểu Văn, hạ thấp giọng nói, “Mày về nhà trước đi, lát tao sẽ phải cùng mày nói chuyện.”

Giang Tiểu Văn tỏ vẻ không thèm nghe, hướng vào trong thang máy.

Giang Thành quay người. Liền thấy Trương Hạo đứng ở cửa thang máy.

Người này trong mắt Giang Thành cùng những người trong gia đình không giống nhau. Nói không giống chỗ nào, đại khái là bởi vì xuất thân khác nhau, cho nên khí chất đặc biệt đối lập.

Rất nhiều năm trước, Giang Thành là lão sư (thầy giáo) quốc Văn, sau đó do cảnh ngộ thay đổi, cuối cùng nảy sinh ý định làm vũ khí.

Trương Hạo nghe nói vốn là mở công ty giải trí nhỏ, tuy nhiên có thể hiện nay công ty giải trí ngày càng nhiều, thêm kinh tế đình trệ, nên liền đổi sang làm hộp đêm, trong hộp đêm mà làm chuyện gì đều muốn tất cả mọi người phải phổ hợp cho nên nhất lai nhị khứ, dĩ nhiên đều quen.

Trương Hạo mở hộp đêm tên là Cảnh Các, làm ăn cũng tạm được, thêm nữa hắn là người rất thức thời, lại có chút xảo nguyệt, quả thực là người trẻ tuổi tài cao.

Trương Hạo mang theo bộ dáng hào hoa phong nhã đi tới bên người Giang Thành nói rằng, “Thành ca, tôi đưa Tiểu Văn đi, cậu ta uống nhiều như vậy, không an toàn.”

Giang Thành vừa nghe hắn như vậy nói, cũng có lý, gật gật đầu, “Vậy thì đã làm phiền anh.”

Trương Hạo cười cười, “Không có chuyện gì, với lại người bên trong tôi cũng không quen biết nhiều.”

Giang Thành mặt không thay đổi gật gật đầu, lướt qua Trương Hạo, vỗ vỗ vai hắn.

Giang Thành vừa đi, Trương Hạo liền theo hướng thang máy đi xuống lầu.

Mới vừa vừa ra khỏi cửa, vừa nhìn bên trái bên phải liền thấy tiểu gia hỏa kia đang ngồi xổm ở môn khẩu sư tử (là cửa miệng sư tử sao? / câu: là mấy nhà hàng Trung Hoa hay đặt mấy bức tượng sư tử hay lân sư để cầu tài.)

Trương Hạo đi tới, ngồi chồm hồm xuống vỗ vỗ vai Giang Tiểu Văn, “Này, cậu không sao chứ?”

Giang Tiểu Văn vừa nghe thấy giọng người nọ, liền biết chắc là cái người hay cười như mắc bệnh thần kinh kia, liền nghĩ tới hắn là bạn của Giang Thành, càng phát điên:

“Cút!”

Trương Hạo vỗ vỗ lưng Giang Tiểu Văn, “Người trẻ tuổi nóng tính quá cũng không tốt.”

Giang Tiểu Văn trong dạ dày gợn sóng, khi này không ăn mà uống nhiều như vậy, trong đầu bây giờ hoàn toàn mơ hồ, chỉ còn lại một ít tàn dư tức giận.

Chiến chiến nguy nguy đứng lên, mắt liếc nhìn Trương Hạo, “Chú dùng tư cách gì cùng tôi nói này nói kia hả?”

Trương Hạo vẫn như vậy, cười hì hì, “Tốt xấu tôi cũng coi như trưởng bối của cậu mà.”

“Trưởng bối?” Giang Tiểu Văn bật cười, tới gần mặt Trương Hạo, dùng thanh âm tiêu chuẩn nói “Thật không tiện, chú già à, tôi thật sự không quen biết chú.”

Trương Hạo bị bộ dáng này của cậu làm cho có chút dở khóc dở cười, nhưng vẫn phải nói, “Nhưng tôi biết cậu. Không những quen biết cậu, tôi còn biết ba cậu, cũng là bạn ba cậu.”

Giang Tiểu Văn nghĩ thầm đầu óc người này quả nhiên là có vấn đề, người tinh tường vừa nhìn liền biết cha con bọn họ không hợp nhau. Còn lấy Giang Thành đến áp cậu, không khỏi thất sách a.

Giang Tiểu Văn cười ha hả, mắt liếc Trương Hạo, “Chú già, chú có biết ba ba tôi là ai không? Ba ba tôi là xã hội đen nha. Chú biết ông ta mà? Chú luôn miệng nói chú biết ông ta, chẳng lẽ chú cũng là xã hội đen? Hả? Ha ha... Ha ha... Con mẹ nó chú trưởng thành như vậy cũng là xã hội đen? Hả?”

Vào lúc này Trương Hạo không thể không thừa nhận Giang Tiểu Văn say thật rồi.

Bởi vì Giang Tiểu Văn nói xong lời này, sau đó rầm một tiếng ngồi trên mặt đất, bắt đầu khóc, hơn nữa còn vừa gào vừa khóc.

Khóc không ngừng, mang theo tiếng mắng chửi.

“Mẹ nó trên thế giới này không có một người tốt!”

“Tại sao người bị khi dễ luôn là tôi? Tôi làm sai chỗ nào?”

“Tại sao phải làm xã hội đen? Trước đây không phải vẫn tốt sao? Mẹ mẹ... Mẹ... oa oa oa oa oa...” (ko biết chửi hay gọi mẹ a~)

“Còn chú, chú dựa cái gì mà quản tôi? Chú là cái thá gì!”

Trương Hạo thực sự không nhìn nổi, cũng không quản trên đường nhiều người nhìn mình thế nào, liền vác Giang Tiểu Văn lên vai, hướng bãi đậu xe đi đến.

Cũng thật là một ngày điên rồ, Trương Hạo nhìn người đang ngồi ở vị trí phó lái không ngừng than thở.

Giang Tiểu Văn sau khi tỉnh rượu, nhìn bản thân mặc áo ngủ sạch sẽ nằm ở trên giường mình.

Nhìn người bên cạnh đang nằm úp sấp trên bàn sách cá nhân của mình.

Tỉ mỉ nghiên cứu thân hình hắn ta, đây là cái tên suốt ngày luôn cười kia sao?

Giang Tiểu Vân ngơ ngác nhìn người kia, cố gắng nhớ lại tối hôm qua đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Đầu tiên, cậu bị gọi đi xã giao, sau đó cậu không cho Giang Thành mặt mũi uống một chút rượu đùa bỡn với ông, cuối cùng, cậu tựa hồ uống say, ký ức cuối cùng chính là cùng người đàn ông này cãi nhau.

Rất tốt, phân tích đến đây, thì cậu biết là người đàn ông này đưa cậu về nhà, cũng có khả năng hẳn nhất thời lương tâm trời dậy giúp mình thay áo ngủ. Thế nhưng... Tại sao hẳn lại ngủ ở nơi này?

Người trên bàn tựa hồ đã tỉnh, tựa quạ sau đó việc đầu tiên chính là quay đầu lại xem.

Vừa quay đầu lại, hai người mắt vừa vặn nhìn nhau.

Một người cười tươi như hoa, một người ngây người như phỗng.

Cười như hoa đương nhiên là Trương Hạo, quen thuộc mà, lúc nào gặp hẳn chẳng cười tươi. Còn cái kẻ ngây người như phỗng kia, ngoại trừ Giang Tiểu Vân thì còn có thể là ai nữa a?

“Sớm a.” Trương Hạo đứng lên, vừa chỉnh áo sơ mi của chính mình vừa cầm kính để trên bàn mang lên.

Dáng dấp kia quá mức tự nhiên đi. Giang Tiểu Vân một đôi mắt trắng đen rõ ràng trừng người đối diện.

Trương Hạo sửa sang lại quần áo, đi tới bên người Giang Tiểu Vân, “Thế nào? Không thoải mái?”

“Chú tại sao lại ở nhà tôi?” Giang Tiểu Vân hung tợn hỏi.

“Hôm qua tôi đưa cậu về mà.” Trương Hạo cười hi hi đáp.

“Nhưng là chú tại sao lại ở nhà tôi?” Người bình thường đưa xong người xong hẳn là sẽ tự trở về nhà, huống hồ cái người này lại có xe, không hề có nguyên nhân để ở lại đây.

Trương Hạo cười cười, “Tôi sẽ xem như là cậu không học quốc văn.”

“A?” Giang Tiểu Vân không hiểu ý hẳn.

“Cậu xem cậu, một vấn đề nhắc lại nhiều lần như vậy tu từ chắc là không được học đến nơi a.” (ý hẳn là em ý có một câu “người tại sao lại ở nhà ta?” mà cứ nhắc lại hoài a~, kiểu như sao ko nói câu “người sao còn chưa về?” đúng hok..... #Vân ca: “câm mồm” #Mon: xxx T_T)

Giang Tiểu Vân vốn sáng sớm đang tốt đẹp đột nhiên hoàn toàn bị phá hoại, “Cút cho tôi!”

Trương Hạo cầm lấy âu phục, hơi hơi sửa sang lại ngoại hình của mình, xoay người đối Giang Tiểu Vân nói, “Hãy, hãy, tôi đi liền. Giang công tử người đừng tức giận, sáng sớm đã nổi giận, cần thận huyết áp.” Nói xong mở cửa hướng cầu thang đi.

Mới vừa đi mấy bước, liền trở về, trưng một bộ mặt hận không thể viết lên vài chữ bại hoại, “Đúng rồi, cha cậu ngày hôm qua không về nhà, gọi tôi chăm sóc cậu.”

Giang Tiểu Vân hừ lạnh một tiếng, “Biết rồi, chú có thể về đi.”

Nhưng là người kia vẫn cố tình đứng lì ra, “Xem ra cha cậu thường xuyên không trở về nhà, cậu lại xem đây là điều dĩ nhiên a.”

Giang Tiểu Vân cười lạnh một tiếng, “Chung quy vẫn là do phải đối mặt hiện thực. Chú già biến thái, chú còn không đi mau? Không cần đi làm à?”

Trương Hạo nghe lời này không những không giận mà còn cười, ngồi lên bên giường, “Tôi quyết định trước tiên khoan đi, vì thực hiện nghĩa vụ chăm sóc cậu, trước tiên đưa cậu đi học đã.”

Giang Tiểu Vân nắm drap trải giường hận đến nghiến răng, “Đưa tôi đi học? Chẳng lẽ chú còn phải cho tôi tiền tiêu vặt?”

Trương Hạo cười nhạt, “Nếu như cậu có yêu cầu, cũng không phải không có khả năng. Nhưng cậu không nên gọi ta chú già biến thái, tôi tên Trương Hạo. Họ Trương tên Hạo.”

Giang Tiểu Vân nhe răng trợn mắt nở nụ cười, “Vâng, vâng, chú già Trương. Chú có thể đi xuống lầu dưới phòng khách lấy một bộ dụng cụ rửa mặt, nhanh lên còn đưa tôi đi đến trường học xong biến cho lẹ đi!”

Trương Hạo vừa nghe hai chữ “chú già”, nhất thời phát tởm, phản ứng đầu tiên chính là tôi nhìn già như vậy sao?

Giang Tiểu Văn nhìn thấy lời này của mình thu được hiệu quả, trong lòng một trận mừng thầm, “Chú không phải ba tôi, cũng không phải là bằng hữu tôi?” Nói xong liền một phen quan sát người đối diện từ đầu đến chân, lại chêm vào, “Lẽ nào tôi phải gọi chú là ca ca sao?”

Nụ cười trên mặt Trương Hạo nhất thời trở nên cứng nhắc, “Vâng, ở tuổi cậu thì vẫn nên gọi là chú già thì tốt hơn. Cậu mới mười tám, tôi đã ba mươi.”

Ba mươi? Nếu không phải chính miệng Trương Hạo nói, kỳ thực Giang Tiểu Văn không nhìn ra người trước mắt đã già như vậy.

Đúng là yêu quái mà.

Không dây dưa với vấn đề tẻ nhạt này, Trương Hạo đi xuống dưới lầu.

Trên đường Trương Hạo không khỏi sờ sờ mặt của mình, tự nghĩ mình đã già như vậy sao?

Xem ra bình thường sử dụng sản phẩm chống lão không chất lượng rồi. Nên đổi nhãn hiệu thôi, Trương Hạo vừa đi vừa nghĩ.

Khi thời điểm người sắp quên lãng người nào đó, thì người này liền đột nhiên xuất hiện.

Xế chiều, Giang Tiểu Văn vừa tỉnh ngủ bộ dáng từ cổng trường học đi ra, đã bị một tiếng bắt chuyện dọa cho đem cái ngáp nuốt trở lại.

Vừa nghe giọng nói, vừa nhìn tư thái kia, Giang Tiểu Văn nháy mắt định thần, kia không phải Trương Hạo sao?

Giang Tiểu Văn nhìn thấy Trương Hạo phản ứng đầu tiên chính là đi nhanh, có lẽ là do bản năng hơn là lý trí, bất quá Giang Tiểu Văn tin chắc chính mình nếu không đi lẹ không chừng sẽ bị chọc tức đến nội thương.

Đáng tiếc Giang Tiểu Văn mới đi không bao xa, đã bị Trương Hạo kéo lại.

“XXX người mẹ nó có phiền hay không a!” Giang Tiểu Văn bắt đắc dĩ ngồi vào trong xe Trương Hạo. Liếc mắt nhìn sơ nội thất xe, trong lòng thầm mắng một tiếng, thực sự là nhà giàu mới nổi, xe mới từ đen lại đổi thành đỏ.

Trương Hạo tính khí vẫn rất tốt, vẫn như thường lệ cười hi hi, “Mở miệng ngậm miệng đều là mẹ nó, người không biết còn tưởng rằng cậu là lưu manh đấy.”

Giang Tiểu Văn tức giận nhìn ngoài cửa sổ, lạnh lạnh tung một câu, “Chẳng lẽ tôi không phải?”

Trương Hạo nhìn Giang Tiểu Văn, Giang Tiểu Văn dáng dấp không tệ, có điều biểu tình từ đầu tới cuối duy trì trạng thái khiến người ta chán ghét. Một lát sau mới nói, “Cậu có biết cha cậu tại sao để cho tôi tới đón cậu không?”

Giang Tiểu Văn cười gằn, “Không phải là ăn cơm sao? Ngoại trừ việc này thì chú dẫn tôi đi làm gì? Chơi gái à.”

Trương Hạo nhú nhú mày, “Cậu xem cậu này, nói chuyện thế nào liền khó nghe như vậy? Còn có, trình độ quốc văn của cậu thật sự có tiến bộ a.”

Giang Tiểu Văn vừa nghe lời này, lập tức nổi khùng, “Tiến bộ cái đầu chú a, chú muốn nói cái chó má gì!”

Trương Hạo cười cười, “Tôi vừa nãy hỏi cậu, cậu có biết cha cậu tại sao để cho tôi tới đón cậu không?”

Giang Tiểu Văn vừa nghe, lập tức hiểu ý của hắn, trên mặt ngẩn ngơ, “Quốc văn cái gì a, chú nói chuyện là có ý khác!”

Trương Hạo vẫn là giữ lấy ý cười, “Cho nên? Bởi vì bản thân cậu không hiểu liền nói tôi có ý khác? Cậu không thể trách người khác đúng không. Cha cậu gọi tôi tới đón cậu cũng là do quan tâm. Cậu ở trường, cái gì không như ý, cũng không phải tại ba cậu a.”

Nói tiếp,

“Vừa nãy ý tôi nói là vì tôi không tham dự cùng bọn họ, nên cũng không tính là giống bọn họ, cho nên cha cậu mới có thể gọi tôi tới đón cậu. Cậu có khi nào thấy cha cậu gọi những trưởng bối kia tới đón cậu hay không?”

Vừa dứt lời, Giang Tiểu Văn nguyên bản vẻ mặt kiêu ngạo lập tức lạnh xuống. Nghiêng đầu, an tĩnh ngồi ở vị trí của mình.

Trong lời này, ý nói tuy rằng uyển chuyển, nhưng rõ ràng nếu là người đều nên hiểu.

Qua rất lâu, Giang Tiểu Văn mới miễn cưỡng nói, “Chú rõ ràng cái gì cũng không biết... Lại còn nói cái gì...”

Trương Hạo nhìn qua kính xem gương mặt không thay đổi của Giang Tiểu Văn, không nói rõ ý kiến.

“Đến.”

Giang Tiểu Văn một mặt phiền muộn xuống xe, nhìn trái phải, “Nơi nào đây?”

Trương Hạo xuống xe khóa cửa xe, chỉ chỉ một ngôi nhà cách đó không xa, “Nhà tôi.”

Giang Tiểu Văn từ trên xuống dưới quan sát một lần Trương Hạo, bỗng nhiên nở nụ cười, “Ha? Chú là muốn dụ dỗ thiếu nam nghiêm chỉnh như tôi à?”

Trương Hạo đi tới trước mặt Giang Tiểu Văn, cúi đầu gần người cậu, “Tôi muốn lừa cũng không đến lượt lừa gạt người như cậu a.” Nói tựa như giỡn võ võ cái miệng Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn nguyên bản sắc mặt đã không thể nào nhịn được rồi, bị vỗ một cái như thế, sắc mặt lập tức sùng sốt.

“Đồ biến thái!”

Cầm chìa khóa đi phía trước, nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng rít lên. Trương Hạo cười hi hi quay đầu lại, “Sợ thì đừng vào nha.”

Cuối cùng Giang Tiểu Văn vẫn phải thỏa hiệp theo vào phòng. Sỡ dĩ là có ba nguyên nhân thứ nhất là cậu không biết đường về nhà, thứ hai, nơi này dĩ nhiên là vùng ngoại thành, để bắt được xe taxi là vô cùng khó khăn, cuối cùng điều quan trọng nhất đó là cậu chỉ mang theo thẻ tài khoản mà không mang theo thẻ giao thông. Thực sự là không còn cách nào khác.

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu lên, quét mắt căn nhà trước mắt. Gian nhà không lớn, nhưng có ba tầng, có một hoa viên, so với nhà của cậu nhỏ hơn một ít, nhưng lại có vẻ rất là tinh xảo.

Giang Tiểu Văn vừa vào sân, liền mạnh mẽ quăng một câu, “Nhà giàu mới nổi.”

Trương Hạo vừa nghe lời này, tiêu sái ngoái đầu nhìn lại, “Nhà giàu mới nổi như tôi đây thường thức cũng tốt mà?” (không hiểu ai giúp m ik/ câu: nhà giàu mới nổi thì kiểu vẫn quê mùa, nhưng ý Trương Hạo mặc dù hẳn là nhà giàu mới nổi nhưng có mắt thẩm mỹ tự thiết kế nhà vẫn đẹp.)

Giang Tiểu Văn cười làm ra bộ dáng nôn mửa, “Chú già, xin hãy tự ý thức a.”

Trương Hạo vừa cầm chìa khóa cắm vào lỗ khóa vừa nói, “Bất cứ nơi nào cũng vậy, tự tin chính là thành chìa khóa giúp thành công. cậu cũng phải có tự tin mới phải.”

Giang Tiểu Văn đi theo phía sau Trương Hạo, một cước đá ngã chậu hoa trước cửa, mặt tỏ vẻ vô tội nhìn Trương Hạo, “A! Thật không phải, xin lỗi chú Trương.”

Trương Hạo liếc mắt nhìn chậu hoa ngã xuống đất, “Không sao, tuổi trẻ có lẽ phép là phải, ít nhất cậu còn có thể nói xin lỗi.”

Giang Tiểu Văn hừ lạnh một tiếng, theo Trương Hạo lách vào trong cửa.

2. Chương 2

Cửa vừa mở ra, đập vào mắt là phòng khách, trên bàn ăn trong phòng còn bày sẵn một bàn thức ăn.

Trương Hạo tiện tay đem áo khoác ném qua một bên, nói với người đi phía sau, “Đi rửa tay ăn cơm đi, phòng vệ sinh bên trái.”

Giang Tiểu Văn rửa tay đi ra, liền liếc mắt nhìn đồng hồ ăn trên bàn, “Đừng nói với tôi là chú làm.”

...Trương Hạo đang bận bịu bưng món ăn, nhìn thấy Giang Tiểu Văn, tiện tay sửa sang lại áo sơ mi, “Thật không tiện thưa Giang thiếu gia, quả thật là do tôi làm.”

Giang Tiểu Văn khước miệng giật một cái, ngồi vào cạnh bàn ăn, cầm lấy đũa liền chuẩn bị ăn.

Trương Hạo xoay người lại, cười nói, “Cậu đói bụng như thế sao?”

Giang Tiểu Văn gấp thức ăn ngừng đầu lên, “Không phải chú kêu tôi ăn sao?” Hỏi rất nghiêm túc.

Trương Hạo cúi đầu bưng lên 1 vài đĩa thức ăn, “Tốt xấu cũng phải hâm nóng lại rồi mới ăn chứ.”

Giang Tiểu Văn không thể làm gì khác hơn là buông đũa xuống, ngồi đợi.

Ăn xong, Giang Tiểu Văn ngồi ở trên ghế sa lon nhàm chán xem tivi, đổi kênh liên tục.

Trương Hạo rửa chén xong ngồi xuống cạnh Giang Tiểu Văn, “Quái, cậu ngày hôm nay rất im lặng nha.”

Giang Tiểu Văn một tay đỡ đầu, một mặt lười biếng, “Chú sẽ không cần tôi ở nơi này đi?” (ý em ấy có lẽ là ở nhà người ta thì phải ngoan xú.)

Trương Hạo hai tay nắm lấy nhau cười cười, thiếu điều muốn vỗ vỗ đầu Giang Tiểu Văn như khen bé ngoan nói, “Thực sự là thông minh lanh lợi.”

Giang Tiểu Văn ngáp một cái nhàm chán nói, “Bình thường thôi. Có điều ông ta cũng là lần đầu tiên tìm người trông chừng tôi, trước đây nhiều lắm chỉ là quăng một đồng tiền rồi không ngừng gọi điện thoại xem chừng.”

Trương Hạo nhìn Giang Tiểu Văn, vẫn là gương mặt không thay đổi, nhất thời cảm thấy được có chút thương cảm, quỷ thần xui khiến liền đưa tay ra, “Nhóc à, nói chuyện đừng u ám như thế. Cha cậu đi Thái Lan có một chuyến, đừng giận dữ chứ.”

Tay còn chưa đụng tới người, đã bị Giang Tiểu Văn né sang một bên rồi.

Trương Hạo chưa kịp phản ứng lại, người đối diện liền gọi lên nụ cười lạnh nhạt, “Xin chú, chớ vì ba tôi tùy tiện qua loa nhờ vả vài câu, đã nghĩ đến muốn trở thành cha của tôi? Lăn lộn xã hội đen lâu như vậy còn giả vờ gì à!”

Ngồi cả nửa ngày, Giang Tiểu Văn vẫn lạnh lùng nhìn hấn. Trương Hạo đành phải lúng túng cười cười, “OK, tùy cậu muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Nói chung mấy ngày nay tôi chăm sóc cậu tốt là được rồi. Cha cậu cũng là không có cách nào mới nhờ tôi.”

Giang Tiểu Văn nhíu mày liền hừ lạnh một tiếng, “Vốn ông ta đi ra ngoài nhiều lần như vậy cũng chưa từng quá chú ý đến tôi, thôi thì lần này tôi xem như là chú chủ động xin đi giết giặc đi.”

Trương Hạo đẩy một cái kính mắt, im lặng.

Giang Tiểu Văn, nếu nói người này quật cường cũng rất quật cường, nói nghe lời thì cũng rất nghe lời đi. Chẳng hạn lấy lần này làm điển hình, dĩ nhiên nếu bớt miệng lưỡi lại một chút liền an an ổn ổn ở lại nhà Trương Hạo. Hai người đồng thời 9h đi 5h về, sinh hoạt cũng coi như bình thường.

Bất quá sự bình thường này cũng chỉ kéo dài được 2 ngày mà thôi.

Mọi người đều biết Trương Hạo làm ở hộp đêm, cho nên đối với việc 9h đi 5h về cũng chỉ mới bắt đầu được hai ngày là do bản thân Trương Hạo muốn đưa Giang Tiểu Văn đi học. Những ngày tháng này lâu dần Giang Tiểu Văn cũng nhìn ra, Trương Hạo hàng đêm đi làm, sáng sớm còn đưa cậu đi học rất cực, thế nên

cậu liền gọi điện thoại đặt xe, cẩn thận hẹn tài xế xe taxi mỗi ngày đúng giờ tới đưa đón, cũng coi như thu xếp an ổn.

Ngày thứ năm, lúc Giang Tiểu Văn đang tẻ nhạt làm bài tập.

Mới làm được một nửa, điện thoại nhà Trương Hạo liền vang lên, từng hồi lại từng hồi, reo âm ỉ không ngừng. Giang Tiểu Văn tuyệt đối không có hứng thú tiếp điện thoại người khác, nhưng đáng tiếc tiếng chuông reo dài đến năm phút quả thực là quá lâu a, không thể không tiếp, đành phải uể oải nhắc điện thoại, “A...Alô, xin nghe.”

Đầu dây bên kia truyền đến một trận thở dốc, nhưng tuyệt nhiên không nói chuyện. Giang Tiểu Văn liền hô vài tiếng, đối phương mới mở miệng.

“A... Cậu quả thực ở nhà.”

Giang Tiểu Văn vừa nghe, giọng nói này không phải là Trương Hạo thì là ai, “Chú làm gì thế a, nửa đêm giả ma giả quỷ gì cái gì chứ?”

Bên kia truyền đến một trận cười khê, “Ừm... Tiểu Văn...”

Giang Tiểu Văn hít một luồng khí lạnh, tôi cùng chú quen thân như vậy từ bao giờ? Cái gì mà “Tiểu Văn”? Nắm chặt ống nghe, lạnh lùng nói, “Con mẹ nó chú có chuyện gì mau nói đi!”

Bên kia truyền đến một trận tạp âm là lạ, cách một hồi mới nói, “Tôi... Tôi đang ở... quận XX, đường XX, cậu có thể hay không tới đón tôi được chứ...”

“A?” Giang Tiểu Văn giọng ngờ vực, sau đó mới hiểu ý, nhìn lên tường, “Chú Trương à, hiện tại đã là mười một giờ, tôi ngày mai còn muốn đi học a.”

Vừa dứt lời, Giang Tiểu Văn liền hối hận.

Một lát sau, giọng Trương Hạo dứt quãng truyền đến, “Vây thôi đi... Cậu đi ngủ sớm một chút...”

“Ba!” Một tiếng liền cúp điện thoại.

Giang Tiểu Văn nắm ống nghe, cảm thấy kỳ lạ.

Chuyện gì đây a? Giàu như hần, sao không gọi xe taxi hay gọi thủ hạ chở về, cố tình muốn cậu đi đón. Cũng đâu phải hần bị tê liệt hay gì.

Không đúng... Tê liệt... Lẽ nào Trương Hạo xảy ra chuyện? Mà không thể gọi người khác?

Nghĩ đến đây, Giang Tiểu Văn nhất thời cảm giác được cả người ớn lạnh.

Cầm bút bị trong tay, không tự chủ được liền cắn cắn...

Không được, vẫn không thể thấy chết mà không cứu.

Cuối cùng sau khi trí tưởng tượng của Giang Tiểu Văn được dịp phát huy, liền quyết định đi tới địa điểm Trương Hạo vừa nói khi nãy, tuy rằng thời gian đi đến đấy mất đến tận mười phút. (ai mà gặp nạn tốt nhất đừng gọi em ấy cứu nha..... mất tận 10 phút cũng quá lâu đi....)

Giang Tiểu Văn vừa ra khỏi cửa, liền lấy điện thoại di động ra gọi bác tài xế mỗi sớm đưa cậu đi học. Người quen mà, quả thực không bao lâu đã tới rồi. Chân vừa mới bước lên xe, Giang Tiểu Văn liền vội vàng nói, “Quận XX, đường XX.”

Vừa đến chỗ cần đến, Giang Tiểu Văn đạp đất, không quan tâm trước mắt là nơi nào liền vội vã chạy vào trong.

Mới đi tới cửa đã bị một người trung niên thân mang âu phục giày da cản lại, “Xin lỗi, người chưa thành niên không cho phép đi vào.”

Giang Tiểu Văn lập tức sững sốt. Giương mắt từ trên xuống dưới quan sát người trước mắt, con người chuyển động liền nhìn người kia nói, “Cảnh Các? Là gì?”

Bảo vệ đối diện nhìn Giang Tiểu Văn, “Thật xin lỗi, nơi này nói thẳng ra là hộp đêm, người chưa thành niên không thể đi vào.”

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu cười gằn, “Người chưa thành niên? Ông có biết tôi là ai không?”

Người trung niên lễ phép cười, “Cậu là ai cũng đều không thể vào, xin lỗi.”

Giang Tiểu Văn bỏ qua, lên mặt, “Gọi người phụ trách các người tới đi, nói cho hắn biết Giang gia công tử tìm hắn!”

Giang gia tên gọi này trong thành phố không ai chưa từng nghe tới. Người kia bộ dáng sững sờ, lập tức thả tay, hồ nghi đánh giá Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn ưỡn ngực, “Thế nào? Không tin? Còn phải gọi cha tôi đến gặp người phụ trách các ông nói chuyện à?”

Người đối diện liền bị dọa sợ, cũng không dám đắc tội, không thể làm gì khác hơn là liên tục áy náy nói, “Thật ngại quá, xin lỗi, tôi chỉ là đang làm nhiệm vụ giám sát ở nơi này, thực sự là có mắt mà không thấy núi thái sơn... Xin hỏi Giang thiếu gia đến đây làm gì?”

Giang Tiểu Văn kéo dây đeo balô, nhún mày nở nụ cười, “Tìm người!”

“Tìm ai?”

“Các ông biết một vị khách tên là Trương Hạo? Người kia là chú tôi, hiện tại tôi có việc tìm hắn.”

Người kia vừa nghe hai chữ Trương Hạo, sững sờ một chút lập tức nở nụ cười, “Thì ra thiếu gia tìm ông chủ của chúng tôi a. Lão bản hiện tại đang bận tiếp khách ở bên trong.”

Giang Tiểu Văn trong lòng cả kinh, “Nơi này là Trương Hạo mở?”

Người giám sát thần nhiên trưng ra một bộ dáng thoải mái, may là người trong nhà, “Đúng vậy a. Ông chủ hiện tại đang ở lô ghế riêng số 607. Thiếu gia nên vào phòng nghỉ ngơi chờ, tôi sẽ từ từ đi tìm ông chủ đến trực tiếp gặp cậu?”

Giang Tiểu Văn cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm “you motherfucker” chú chơi tôi à, tôi bán sống bán chết chạy tới tìm chú, thì ra chú lại hưởng thụ ở đây a. “Không cần. Tôi tự đi tìm hắn, nói cho tôi biết chỗ nào.”

Người giám sát chỉ đường, “Bên phía trái vào thang máy, đến lầu sáu lại rẽ phải là tới nơi.”

Giang Tiểu Văn lắng nghe sau đó bước hướng thang máy mà đi.

Một thân quần áo học sinh, dọc đường không ít người tò mò nhìn cậu. Giang Tiểu Văn khé miệng nhếch lên cười quái dị, lúc đi không coi ai ra gì, thẳng tới lầu sáu.

Bên kia Trương Hạo đang bị người ép uống rượu, gương mặt vốn thật trắng bị chuốc đến có chút hơi ửng hồng.

Một đại gia bên cạnh còn nói, “Tiểu Trương à, cậu xem bên trong Cảnh Các của cậu, em nào trông cũng đều thuần khiết vô cùng. Nhìn đều không nỡ ăn a.” Vừa nói vừa sờ bên trong váy cô gái kia.

Trương Hạo thoáng nhìn, nghĩ thầm ông thật sự là không nỡ ăn cũng đừng sờ mó người ta như vậy.

Cậu cười hi hi xoa tay, “Dư ca, ngài cũng đừng dẫn vật tôi, ngày hôm nay tôi là thật không thể uống.”

Đại gia lên tiếng, “Tiểu Trương a, cậu thế này là không nể tôi rồi. Có phải là gần đây có Thành tiên sinh che chở, giờ lập tức không để tôi ở trong mắt phải không?”

Trương Hạo tránh khỏi ly rượu, cười hi hi nói, “Dư ca, ngài sao lại nói vậy a, chúng tôi kinh doanh Cảnh Các còn phải dựa vào các ngài không ít.”

Lời khách sáo dối trá này vẫn chưa nói xong, chỉ nghe cánh cửa đánh “Ầm” một tiếng, bị đá văng.

Trương Hạo vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Giang Tiểu Văn tựa tiểu phi tiểu nghiêng người dựa vào cửa, biểu tình vô cùng bình thản.

Trương Hạo trên mặt cả kinh, “Sao cậu lại tới chỗ này?”

Giang Tiểu Văn quăng balô trên lưng xuống, bước tới trước mặt Trương Hạo, bưng ly rượu trước mặt hẳn, “Đầu óc chú hỏng à? Không phải chú gọi tôi tới sao?”

Trương Hạo liếc mắt người bên cạnh một cái, vừa nhàn nhạt nở nụ cười, “Không phải nói không đến sao? Cậu không đến, tôi đến bắt chuyện với Dư ca một chút.”

Giang Tiểu Văn tính tình nóng nảy. Tiện tay đem rượu của Trương Hạo đưa cho cái vị gọi là Dư ca kia, “Dư ca đúng không, thật xin lỗi, chú Trương của tôi hiện tại uống say phải về nhà. Ngài cứ tự nhiên ở lại uống, tôi phải giúp chú đưa về. Tất cả đều tính trên đầu chú tôi là được, dù sao chú cũng là chủ nơi này mà.”

Cuối cùng quay đầu về Trương Hạo mà mỉm cười, “Đúng vậy không, chú Trương?”

Trương Hạo vẫn là mang theo ý cười, nụ cười này là có ý gì đây, bản thân hẳn tự biết rõ nhưng vẫn là vừa bi thương mà mừng thầm.

Trương Hạo một mặt đấng chất giả vờ nói, “Thật xin lỗi Dư ca, đây là con trai bảo bối của Thành tiên sinh, hiện tại cậu gọi ta một tiếng chú, tôi cũng muốn mỗi ngày giúp cậu kiểm tra bài tập. Nên hôm nay tiếc là không tiếp được, lần sau vậy, lần sau tôi sẽ mời.”

Vừa nói vừa đưa Giang Tiểu Văn ra cửa.

Vừa ra khỏi, Giang Tiểu Văn liền cười xoay người lại vững vàng cho Trương Hạo một quyền, “Tôi thao! Gạt tôi sao! Ở trên địa bàn của chính mình còn tới tìm tôi?”

Trương Hạo bị đánh một quyền, tuy nói Giang Tiểu Văn thân hình không lớn, thế nhưng khí lực cũng không nhỏ, tiếp tục bị đánh, Trương Hạo chỉ có thể cười gượng ngồi phịch ở trên tường, “Tôi vừa định nói cảm ơn, cậu liền cho ta một đấm...”

Giang Tiểu Văn vừa nghe lời này, phì một tiếng bật cười, “Nói cảm ơn? Ông chủ Trương, tạm biệt ngài. Chú nói cảm ơn tôi nhưng tôi không nhận nổi đâu.” Nói xong liền quay người bước đi.

Phía sau Trương Hạo vừa thấy cậu đi, không thể làm gì khác hơn là ôm bụng đuổi theo, “Này! Này! Chờ tôi chút... Cậu trước tiên hãy nghe tôi nói a...”

Giang Tiểu Văn vừa nghe giọng Trương Hạo yếu ớt, bất đắc dĩ càng thêm phức tạp, cơ thể như không nghe theo sự khống chế bản thân. Không thể làm gì khác hơn là quay người lại, “Có chuyện gì nói mau!”

Trương Hạo vừa thấy cậu quay đầu lại, liền thở phào một cái, thương tiếc cười, “Chúng ta tới phòng làm việc nói đi, tôi vừa vừa muốn lấy ít thứ.”

Giang Tiểu Văn nhú nhú mày, đành phải thỏa hiệp.

Văn phòng, hoàn toàn khác với tưởng tượng của Giang Tiểu Văn. Bởi vì Trương Hạo thuộc thành phần tri thức, không những bản thân tỏ vẻ đứng đắn nho sĩ, còn làm văn phòng biến thành nơi trang nhã học thức khắp nơi đều thơm mùi sách. Vừa vào cửa, thứ thấy đầu tiên chính là tủ sách.

Giang Tiểu Văn cười lạnh một tiếng, “Nha, thật lợi hại a.”

Trương Hạo thấy cậu liếc mắt tủ sách kia, nhàn nhạt nói, “Chẳng qua chỉ là sách giáo khoa của tôi lúc học đại học mà thôi.”

Giang Tiểu Văn bán tín bán nghi, “Không thể nào.”

Trương Hạo cúi người, cũng nghe không ra ngữ khí, vừa sắp xếp tập tin vừa nói, “Tin hay không là tùy cậu.”

Giang Tiểu Văn nhìn hẳn khom người, nghĩ thầm cú vừa nãy có hơi quá tay hay không?

Hai người nhất thời không ai nói gì.

Không nói gì càng làm cậu trở nên lúng túng, lại nói vừa nãy là do cậu nổi nóng mà ra tay đánh người.

Thế là Giang Tiểu Văn bỏ qua tính cách ngang ngược của mình, tự động bắt chuyện “Chú gọi cho tôi đến làm gì a?”

Người bên kia không nói lời nào.

Giang Tiểu Văn tâm nghĩ Trương Hạo sẽ không phải vì bị mình đánh mà nổi giận đi.

Mới vừa buồn phiền không biết ứng phó tình cảnh lúc này ra sao, Trương Hạo liền xoay người lại, có chút lúng túng, lại hoàn mỹ mỉm cười nói, “Giải vậy.”

Giang Tiểu Văn nghĩ thầm chú cũng là đừng cố làm ra vẻ bí ẩn, con mẹ nó chú mở hộp đêm còn là một xã hội đen, có chuyện gì mà không thể làm a. Trên mặt lập tức có chút hắc tuyến, “Đừng nói cho tôi là bởi vì chú bị Dư ca kia giữ chân không rời được nên mới gọi tôi tới nha.”

Trương Hạo liền cười nhạt, “Cậu có biết là tôi đang say không?”

Giang Tiểu Văn trên dưới đánh giá một phen, tên họ Trương sắc mặt bình thường hô hấp cân xứng vẻ mặt tươi cười, ánh mắt vẫn rất tỉnh táo, bộ dáng như thế có chỗ nào giống người đang say chứ, “Xin lỗi, nhãn lực tôi không tốt lắm.”

Người bên kia mang theo cặp đũa giấy tờ đi tới mấy bước, “Tôi say rồi.”

Giang Tiểu Văn nhìn hẩn đi tới, mới nói, “Hình như là...”

Bởi vì Trương Hạo bước đi cũng không vững, xiêu vẹo, xem ra không phải gạt người. Nhưng việc hẩn ta say cùng với việc đem hôm khuya khoắt gọi một học sinh tới thì có liên quan gì chứ? Tùy tiện tìm một thủ hạ không phải tốt hơn sao!

Tựa hồ đoán được Giang Tiểu Văn trong lòng nghĩ gì, Trương Hạo bước chân lướt qua bên người Giang Tiểu Văn, “Không muốn có quá nhiều người biết chỗ ta ở, hơn nữa đối phương lại khó ứng phó, nếu không gọi Giang thiếu gia người tới, e rằng bây giờ còn chưa thoát thân được.”

Vừa dứt lời, Giang Tiểu Văn liền trừng mắt liếc Trương Hạo một cái. Gì a, nói mình say rồi mà vẫn còn có thể tự mình đi vài bước. Còn để cho cậu cứ thế bước theo sau, cái gì không muốn người khác bước vào nhà hẩn.

Đây không phải là biến thái thì là cái gì a?

Giang Tiểu Văn thầm oán niệm, lập tức đi theo Trương Hạo, thấy Trương Hạo chút bất ổn, liền bước tới đỡ hẩn.

Trương Hạo nghiêng đầu nhìn gương mặt không thay đổi của Giang Tiểu Văn, “Cám ơn nhiều.”

Trên đường trở về, Trương Hạo mặt trắng bệch dựa vào trên vai Giang Tiểu Văn.

Từ góc độ này nhìn sang, gương mặt Trương Hạo nhìn không tệ.

Giang Tiểu Văn nhíu nhíu mày, nhìn tài xế trước mặt lạnh lùng nói, “Sao lại chạy chậm như vậy?”

Tài xế là người mỗi ngày đưa đón Giang Tiểu Văn, nhìn bầu không khí kì dị ở phía sau, căng thẳng nói, “Con đường này hạn chế tốc độ.”

Giang Tiểu Văn hơi vung tay, móc ra ba tấm tiền giá trị lớn, “Bị bắt phạt tiền tôi sẽ trả, bác nhanh lên một chút. Ngày mai tôi còn muốn đi học a!”

Tài xế lau mồ hôi, liên tục nói phải.

“Ha ha...”

Giang Tiểu Văn cúi đầu, chỉ thấy người trong ngực cười hi hi nhìn cậu. Giang Tiểu Văn vừa nhìn dáng vẻ hẩn như vậy liền tức giận mà không chỗ phát tiết, nếu không phải vì cái người này, trẻ như vậy cậu còn phải lang thang ở ngoài sao?

“Cười cái rắm a! Còn không phải đều tại chú! Tôi về trễ cũng là vì chú!”

Trương Hạo lấy kính xuống, xoa xoa mắt, “Tôi vốn là rất đẹp trai mà.”

Giang Tiểu Văn đối với Trương Hạo đã sớm miễn dịch, lạnh lùng quay mặt qua chỗ khác, cũng không nói gì. Trương Hạo thấy cậu như vậy, lấy ngón tay chọt chọt hông của cậu.

Vậy mà ngón tay Trương Hạo vừa tiếp xúc với eo Giang Tiểu Văn, Giang Tiểu Văn liền lập tức đẩy mạnh ra, “Chú làm gì a!”

Trương Hạo vốn đang say, lại bị đẩy mạnh một cái, cả người đều văng sang một bên cửa xe, tài xế đại từ trong gương liếc mắt nhìn tình cảnh phía sau, lau mồ hôi lạnh tiếp tục lái xe.

Trương Hạo sờ sờ đầu, trên mép nở một nụ cười quái dị, “Cậu có khuynh hướng bạo lực.”

Giang Tiểu Văn vẻ mặt có chút ửng hồng, “Là chú biến thái a!”

Trương Hạo gian nan đứng dậy, “Tôi chỉ là gọi cậu mà thôi.”

Không khí vừa nặng nề vừa yên tĩnh.

Vất vả đến cửa nhà Trương Hạo, sau khi tài xế trở về, Giang Tiểu Văn chỉ có một mình nâng đỡ Trương Hạo mở cửa vào trong sân. Mới đi chưa được mấy bước, Trương Hạo liền lập tức ngồi xồm xuống đất.

Cánh tay Giang Tiểu Văn bị truyền đến cảm giác đau đớn, “Chú làm gì thế a, đột nhiên ngồi xồm xuống.”

Lời còn chưa nói hết, Trương Hạo đã quay sang luống hoa tinh xảo bên cạnh mà nôn.

Giang Tiểu Văn đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó liền nở nụ cười nhìn Trương Hạo nói, “Thế nào? Vườn hoa nhà ngài bón phân không đủ? Còn muốn tự mình chăm sóc?”

Trương Hạo nôn đến muốn dờn sông lấp biển, bất quá vẫn không mất phong độ, nôn xong liền từ trong túi tiền móc ra một chiếc khăn mùi soa lau lau, cau mày run run rẩy rẩy đứng lên, “Khi cậu say tôi cũng không lợi dụng cơ hội bỏ đá xuống giếng a.”

Giang Tiểu Văn cười hì hì một tay đi tới nâng đỡ, “Được được, coi như báo đáp chú, lần này đến lượt tôi chăm sóc chú đi.” Vừa nói vừa nâng Trương Hạo đi về phía cửa chính.

Hai người thật vất vả mới đi tới phòng.

Trương Hạo chỉ chỉ trên lầu, “Làm phiền cậu dìu tôi đi tới, sau đó tự tôi có thể xử lý.”

Giang Tiểu Văn lập tức nói tiếng “Được.”, trong lòng nghĩ tôi cũng không rảnh giúp chú bưng trà dâng nước. Đợi lát nữa xuống dưới lầu tắm rửa sau đó đi ngủ là OK.

Từ khi ở nhà Trương Hạo cho tới nay, đây là lần đầu tiên Giang Tiểu Văn tham quan phòng ngủ Trương Hạo. Rộng rãi, đơn giản, mang chút tối tăm. Giang Tiểu Văn nhìn một chút trang trí trong phòng Trương Hạo, không khỏi cảm thán, “Màu sắc lạnh như thế, chú không cảm thấy u buồn à...”

Trương Hạo cười khê, “Không nghĩ tới cậu còn thường thức a.”

Giang Tiểu Văn trợn tròn mắt, lưỡi cùng con ma men nói nhiều.

Đem Trương Hạo tiến vào buồng tắm, giúp hắn từ ngăn kéo lấy áo ngủ, Giang Tiểu Văn liền quảng câu tiếp theo, “Tự chú xử lý.” Sau đó liền rời đi.

Trương Hạo đem mình cởi sạch chui vào trong bồn tắm, ầm ập làm thân thể cả người trở nên khoan khoái, cảm giác chán ghét vừa nãy trong dạ dày cùng đầu óc giảm bớt không ít.

Trương Hạo thích nhất lúc trầm tư khi tắm, bởi vì trừ lúc ăn cơm và ngủ, hắn tựa hồ không có thừa thời gian suy nghĩ chuyện nhân sinh.

Trương Hạo đưa tay ra, ngơ ngác nhìn bàn tay của chính mình dưới ánh đèn, ngón tay Trương Hạo rất dài, hơn nữa lại còn hơi nhỏ. Đôi tay này chính là trong mắt người thường hắn là tay dùng để chơi đàn dương cầm.

Tay thật đẹp a, anh từng học qua đàn piano sao? Trước đây cũng có người hỏi qua hắn như vậy.

Trương Hạo nhìn tay mình cười cười, sau đó đem dầu gội trên giá bắt đầu bôi lên tóc.

Lầu dưới Giang Tiểu Văn cũng đang tắm, vừa đứng ở dưới vòi sen cầm bông tắm xoa đến xoa đi, vừa nghĩ đến vài vấn đề nhảm chán.

Ông chú kia sau khi tắm xong sẽ không như thế mà ngủ bên trong nhà tắm luôn đi?

Cái ý nghĩ kỳ diệu này trong nháy mắt nổi lên trong đầu óc Giang Tiểu Văn, cậu tuy rằng bề ngoài so với bạn cùng lứa tỏ vẻ khá là lạnh nhạt, nhưng người này lại cực kỳ ngây thơ.

Sau khi tắm xong, Giang Tiểu Văn liền chạy tới nhà bếp rót chén đi lên trên lầu.

Dép lê lẹp xep đi tới, vừa nhìn cửa phòng dĩ nhiên là chỉ khép hờ, đại khái là khi nãy lúc đi không đóng kín. Từ trong khe cửa nhìn sang, người nào đó đang tắm dĩ nhiên cửa cũng không đóng.

Giang Tiểu Văn mặt xảm lại, dù bây giờ thời tiết không lạnh, cũng không nên mở cửa ra như vậy.

Được rồi, xác định người ở bên trong vẫn bình thường, Giang Tiểu Văn cuối cùng cũng coi như yên tâm. Bưng trà chuẩn bị xuống lầu đi.

Chỉ là người còn chưa kịp quay người, liền nghe một thanh âm lười biếng, “Hả? Trà cho tôi để giải rượu à?”

Giang Tiểu Văn nhất thời lúng túng, tốt xấu cậu đến đưa trà cũng không phải đến đưa độc, chột dạ cái gì. Thế là đánh bạo đẩy cửa mà vào, tiêu sái đi đến bàn đem cốc trà đặt xuống, “Uống chút trà đi, giải rượu.” Nói xong toan rời đi.

“Nếu đã đến thì ngồi xuống cùng tôi nói chuyện một chút đi, tôi một mình tắm rất nhàm chán.” Trương Hạo vô cùng tự nhiên nói.

Vừa nghe lời này, Giang Tiểu Văn bên tai lập tức đỏ lên, cũng không biết tại sao, khuya khoắt thanh âm Trương Hạo đặc biệt kì quái.

Vừa định nói tôi ngày mai còn phải đi học vân vân, mây mây, người phía sau liền lên tiếng.

Giang Tiểu Văn trong lòng âm trầm một lúc, bất đắc dĩ quay người nhìn nửa thân trần của người kia đang ngâm ở trong nước.

Giang Tiểu Văn thở phì phò dời ghế dài ngồi ở cửa phòng tắm, âm thanh có chút tức giận, “Đừng nói là chú ngâm nước này giờ đi.”

Trương Hạo ngẩng đầu lên cười khê, “Vừa nãy giặt đồ xong liền tiếp tục ngâm nước.”

Giang Tiểu Văn nhỏ giọng thăm thềm, “Cũng không sợ da trên người đều rơi mất.”

Trương Hạo nheo mắt lại cúi đầu nhìn Giang Tiểu Văn, “Này, cậu không thể nói gì dễ nghe sao? Làm gì suốt ngày cùng tôi tranh cãi vậy.”

Giang Tiểu Văn trong lòng phiền muộn, nghĩ thầm đây chẳng phải là chú muốn cùng tôi nói chuyện sao? Chú lấy lý do gì mà phê phán tôi chứ! Tiếc rằng Giang Tiểu Văn trời sinh nói ít, cuối cùng tất cả phiền muộn đành phải hóa thành một ánh mắt khinh thường nhìn vào thân hình trần trụi của Trương Hạo.

Trương Hạo vừa thấy bộ dáng Giang Tiểu Văn, liền nở nụ cười.

Cái vẻ cười kia vào trong mắt Giang Tiểu Văn chỉ có chán ghét cùng chán ghét. Cuối cùng còn muốn chó cắn áo rách, “Tiểu Văn a, cậu như thế nhìn tôi, tôi sẽ nghĩ cậu có ý đồ không an phận với tôi nha.”

Cái gì ... Ý đồ không an phận? Kẻ đáng ghét nhất cũng không đáng ghét bằng hắn, Giang Tiểu Văn gằn giọng, “Trương Hạo! Tôi nhịn chú đã lâu rồi. Chú đến cùng có cái gì bất mãn với tôi hả!”

Trương Hạo nhìn người kia giương cung bạt kiếm đứng nhìn xuống người của mình, cười nói, “Xưng hô với trưởng bối là có thể gọi tên đầy đủ sao? Còn có, tôi đối với cậu không có bất kỳ bất mãn nào, tôi là muốn đùa với cậu thôi.”

Tôi là muốn đùa với cậu thôi! Vậy mà cũng nói ra được!

Giang Tiểu Văn nỗ lực áp chế chính mình muốn bóp chết cái tên đang loã thể này, vặn vẹo cười gằn, “Đùa tôi? Ngài khi dễ tôi là chính thì có!”

Trương Hạo từ trên xuống dưới dùng ánh mắt quét qua Giang Tiểu Văn, cuối cùng trong chớp mắt trần như nhộng đứng lên.

“A! Đồ lưu manh!” Giang Tiểu Văn mặt một chút liền đỏ, vội vã quay đầu đi chỗ khác.

Trương Hạo khoác áo tắm vừa buộc dây vào lưng vừa cười he he đi ra khỏi phòng tắm, nghĩ thầm đứa nhỏ này cũng quá thuần khiết đi, nhưng miệng vẫn tiếp tục trêu ghẹo, “Lưu manh, ha ha... cậu không phải gọi tôi là chú già biến thái sao. Hèn mọn thúc thúc cùng tiểu chính thái*, không phải rất xứng đôi sao?”

*tiểu chính thái: shota, là những bé trai ngây thơ

Trương Hạo vừa dứt lời, Giang Tiểu Văn liền được trải nghiệm từng đợt khiếp sợ này đến đợt khiếp sợ khác. Loại thuật ngữ lung ta lung tung trên internet này, loại nhà giàu mới nổi còn làm hộp đêm như hắc sao lại biết a~?

Giang Tiểu Văn tâm tư lần thứ hai rơi vào trạng thái suy nghĩ lung tung.

Còn chưa nghĩ được lâu, bên kia Trương Hạo lại nói, “Cậu còn không mau đi ngủ đi, sáng sớm ngày mai dậy sớm đi học, ngày mai nữa là cậu có thể về nhà rồi.”

Giang Tiểu Văn lúc này mới phản ứng lại, “A?”

Trương Hạo xoay người, mới vừa lau khô tóc, nói “Cha cậu ngày hôm nay gọi điện thoại cho tôi, nói ông ngày mai sẽ trở về nhà.”

Giang Tiểu Văn vừa nghe hai chữ “Cha cậu”, ánh mắt chậm rãi tối đi, “Hừ, biết rồi.”

Nói xong liền quay người đi ra cửa. Vừa ra khỏi cửa, Giang Tiểu Văn liền chợt hiểu ra một việc. Vừa nãy người muốn cậu bồi là Trương Hạo, hiện tại đuổi cậu cũng là Trương Hạo! Đây rốt cuộc cái gì cùng cái gì a!

Nghĩ đến đây, lửa giận trong người Giang Tiểu Văn liền bùng phát. Trong lòng tự an ủi mình, không có chuyện gì không có chuyện gì, ngược lại ngày mai có thể trở về nhà... Có thể trở về nhà...

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Giang Tiểu Văn liền mang theo sách cùng balô của mình rời đi. Dù sao quần áo chăn màn gối đệm tất cả đều là Trương Hạo mua, cậu đi cũng hoàn toàn thoải mái không cần sắp xếp gì.

Tài xế vẫn là người kia, hơn năm giờ đã bị Giang Tiểu Văn bắt gọi điện thoại đánh thức, liền mặc lên quần áo rất sớm ra khỏi nhà.

Thời điểm tài xế vừa đến, Giang Tiểu Văn đã một mặt âm trầm đứng ở trước cửa nhà Trương Hạo, vừa nhìn đồng hồ đeo tay vừa bình tĩnh hướng tài xế nói, “Chậm năm phút.”

Tài xế chỉ biết thật thà cười cười, “Thật ngại quá, xin lỗi cậu.” Phía sau mồ hôi lạnh liền chảy xuống.

Trên lầu, Trương Hạo mở màn cửa sổ nhìn Giang Tiểu Văn ngồi trên xe đi được một khoảng xa.

Cuối cùng mới xoay người, nhìn nửa chén trà trên bàn bên cạnh, không tự chủ nổi nở nụ cười.

Giang Tiểu Văn, đúng không.

3. Chương 3

Lúc Giang Tiểu Văn tới trường cũng còn khá sớm, trong phòng học rất ít người, dù sao cậu cũng là một học sinh tốt mà.

Kỳ thực nói Giang Tiểu Văn là người thật sự rất khiêm tốn, bình thường, thậm chí còn khiến làm người ta cảm giác rằng cậu không tồn tại, nếu không phải do bối cảnh gia đình, thì Giang Tiểu Văn lại càng trở nên trong suốt.

Mang theo túi xách nghiêng người đi tới chỗ ngồi, tối hôm qua ngủ không được ngon, hiện tại phải ngủ bù. Tìm sách lót thật cao, Giang Tiểu Văn liền nằm nhoài trên mặt bàn.

Mới ngủ không được bao lâu, bên tai liền vang lên tiếng nhạc, một khúc dương cầm, nghe càng muốn ngủ.

...Không biết từ nơi nào đuổi ra một cánh tay, đẩy Giang Tiểu Văn một cái, “Này, Ê... Cậu dậy đi, giáo viên tới rồi.”

Giang Tiểu Văn nghe tiếng, ngẩng đầu, quả thật là trong trường này số lượng những người nguyện ý nói chuyện cùng cậu không nhiều, đây là Điền Vũ.

Giang Tiểu Văn ngơ ngác ngẩng đầu lên, mặt không đổi sắc nhìn Điền Vũ, “Tiết 1 là môn gì?”

Điền Vũ đem tờ giấy trên bàn đưa cho Giang Tiểu Văn, “Nửa học kỳ rồi cậu còn không nhớ, cái này cho cậu.”

Giang Tiểu Văn cúi đầu nhìn, là thời khoá biểu. Xua tay nói tiếng cảm ơn, mắt thấy tiết 1 là quốc văn, đương nhiên lại bắt đầu ngủ.

Buổi tối, Giang Tiểu Văn trên đường về nhà, thật xa liền thấy một chiếc xe thể thao đỏ đến mức chói mắt đứng ở cửa, chiếc xe kia không chỉ đỏ, kiểu dáng lại hàm hồ, một đồng màu đỏ chói mắt lại đậu ở trước cửa căn nhà kiểu dáng cổ xưa, có vẻ hoàn toàn không phù hợp.

Đang suy nghĩ đây chắc cũng là cái loại đại gia thích gây chuyện, sau đó liền thấy một người phụ nữ mặc đồ đen từ nhà cậu đi ra. Còn cha của chính mình đứng ở phía sau nữ nhân, mỉm cười cùng người phụ nữ kia phất tay một cái. Phụ nữ cũng nhìn Giang Thành vẫy tay, lập tức ngồi vào trong xe, chạy như bay qua mặt Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn hừ lạnh một tiếng, cũng không biết bực bội cái gì.

Trong lòng bắt đầu nhớ lại dung mạo của người phụ nữ kia.

Về nhà thôi, dù sao cha con bọn họ cũng đã hơn nửa tháng không gặp mặt, nhưng Giang Tiểu Văn vẫn như trước, một bộ mặt dửng dưng lướt qua phòng khách tiến đến căn phòng của mình bắt đầu tắm rửa.

Tắm xong nằm lý ở trên giường, dưới lầu im lặng hồi lâu liền bắt đầu truyền đến tiếng kêu của bảo mẫu, “Giang thiếu gia ăn cơm.”

Giang Tiểu Văn lấy chăn che đầu, nhưng đáng tiếc thanh âm chất phác kia, không thể làm ngơ được. Cũng không biết nào bảo mẫu mời tới từ đâu, mặc dù đã từng nghe qua giọng của 80% những người hát kịch ở Hương Cảng, cũng chưa từng gặp qua thanh âm nào như vậy.

Giang Tiểu Văn quay ra cửa rống lên một câu, “Không ăn!”

Ngoài cửa Giang Thành lạnh lùng nói: “Bao nhiêu tuổi rồi, còn làm ra dáng của trẻ con, nhanh đi ra ăn cơm!”

Giang Tiểu Văn vừa nghe giọng Giang Thành, sắc mặt lập tức ảm đạm, tối sầm, mở cửa ra mặt không thay đổi lướt qua Giang Thành đi xuống lầu dưới, tựa như người máy ngồi xuống, sau đó bắt đầu ăn.

Bớt từng miếng từng miếng cơm.

Nhưng chỉ ăn mới vài miếng, Giang Tiểu Văn đã cảm thấy mặt tê rần, trong miệng phun ra một ngụm.

Kỳ thực mà nói đây cũng đã trở thành thói quen rồi.

Giang Thành tuy rằng tính tình cũng không tệ lắm, thế nhưng dù sao làm hắc đạo gần mười năm, lời nói cùng khí tức trước kia đã bị thay đổi hoàn toàn, chỉ còn lại cũng vài điểm tánh khí nóng nảy này.

“Mày đây là muốn cho ai xem hả! Giang Thành tao nơi nào có lỗi với mày, cho mày ăn uống, cho mày học tập, mày còn có cái gì không hài lòng hả?”

Giang Tiểu Văn ôm lấy mặt mình, rất giống một thiếu nữ trong phim thần tượng với bộ dáng bi thương sau khi bị giáng xuống một bạt tay. Lực đạo Giang Thành có hơi nặng, trên mặt lập tức xưng phù lên.

Cười lạnh một tiếng, “Ha ha, phải, phải, ông cho tôi ăn, cho tôi uống thì có thể như thế đánh tôi đúng không! Nếu không phải vì lời của ông, mẹ của tôi có thể chết sao? Ủ? Ông đánh đi, đánh tiếp đi! Con mẹ nó ông đánh chết tôi đi! Tôi lười sống ở nơi này để chịu tội lắm rồi!”

Trong lòng mỗi người đều có một điểm yếu, mà hai cha con nhà họ Giang lại có chung một điểm yếu đó chính là mẹ của Giang Tiểu Văn.

Giang Thành vừa nghe cậu nhắc đến mẹ, trong lòng lửa giận không ngừng kéo đến: “Mày đừng có tiếp tục nhắc đến con đàn bà ti tiện kia! Năm nào mày cũng canh ngày này mà nháo, mày không cảm thấy mệt nhưng tao đã rất mệt mỗi rồi!”

Giang Tiểu Vân thậm chí muốn khóc, cha cậu gọi mẹ cậu là con đàn bà ti tiện. Nhưng mà một người đàn ông như Giang Tiểu Vân sao có khả năng khóc được đây?

Cho nên Giang Tiểu Vân đứng lên, khanh khách cười, cười đến mức dọa người.

“Ông gọi mẹ tôi là ti tiện... Ông dĩ nhiên lại gọi bà là ti tiện! Giang Thành! Ông đúng là vô tình vô nghĩa, ông đừng nghĩ ai cũng giống như ông!”

“Được, ông nếu đã xem thường mẹ tôi, thì con trai bà ấy ông còn giữ làm gì! Ông gọi mẹ tôi là tiện nhân, có phải ông cũng hoài nghi tôi không phải con của ông hay không? Tôi cho ông biết Giang Thành, ngày hôm nay nếu ông không thu lại lời mình vừa mới nói, ông cũng đừng nghĩ sẽ gặp lại được tôi!”

Giang Thành dù sao cũng là đàn ông, nghe lời này vừa tức vừa giận, chỉ vào cánh cửa liền nói, “Mày hôm nay có gan bước ra khỏi cửa thì cũng đừng trở về nữa!”

Giang Tiểu Vân liếc nhìn cánh cửa, tàn nhẫn trừng mắt Giang Thành một cái, liền đi thẳng đến trước cửa. Trực tiếp đẩy cửa ly khai.

Giang Thành nhìn cánh cửa nhà mình, nhất thời không phản ứng kịp.

Cuối cùng, ngồi xuống ghế salông, hai tay ôm đầu, nắm tóc vò đến rối cả lên.

Đã tạo cái nghiệt gì? Thật là...

Giang Tiểu Vân vừa ra khỏi cửa, liền không có phương hướng. Đi quá gấp, người không có đồng nào, điện thoại di động cũng không mang theo.

Giang Tiểu Vân cười khổ một tiếng, cho dù có điện thoại di động thì làm sao, cậu một người bằng hữu cũng không, có thể tìm ai hỗ trợ đây?

Luống cuống một hồi. Ngẩng đầu lên, thậm chí trong lòng có chút cảm giác chua xót.

“Này!”

Giang Tiểu Vân vừa quay đầu lại, liền thấy một người đứng ở trước mặt cậu.

“Sao lại đứng một mình ở chỗ này?” Người kia cười hì hì nói.

Giang Tiểu Vân thoáng cái không biết phản ứng như thế nào.

Cô gái đang đứng trước mặt nhìn cậu mỉm cười này là ai? Cười đến xán lạn như thế, xinh đẹp như thế.

“Này, cậu xảy ra chuyện gì? Một mình bơ vơ đứng ở chỗ này.” Điền Vũ một tay vỗ vỗ túi xách một tay đẩy Giang Tiểu Vân.

Giang Tiểu Vân há miệng, nhìn một phố xá phồn hoa ở xung quanh “Tôi...”

Điền Vũ nhún nhún lông mày, “Cậu đã xảy ra chuyện gì?” Ngữ khí của cô trở nên gấp gáp.

Giang Tiểu Vân lắc đầu một cái, cuối cùng có chút ảm đạm mỉm cười, “Điện thoại di động của cậu cho tôi mượn dùng một chút được chứ?”

Điền Vũ từ bên trong túi xách lấy điện thoại di động ra đưa cho Giang Tiểu Vân, Giang Tiểu Vân tiếp nhận điện thoại, lại chậm chạp không ấn số.

Muốn gọi cho ai? Giang Tiểu Vân không biết. Thế là quỷ thần xui khiến đem điện thoại di động nhét trở về trong tay Điền Vũ, nói câu cảm tạ sau đó quay người muốn đi.

Điền Vũ nhìn bộ dáng này của Giang Tiểu Vân, trong lòng lo lắng, nhất thời vội vàng nắm lấy tay cậu, “Cậu đi đâu vậy a?”

Giang Tiểu Vân khiếp sợ quay đầu lại, bởi vì lực đạo trên tay Điền Vũ sao lại to lớn như thế.

“Tiểu Văn cậu đi đâu vậy? Tôi đang chuẩn bị tới tìm cậu đây.” Trong chớp mắt, một giọng nói đột nhiên chen vào.

Giang Tiểu Văn vừa quay đầu lại, Trương Hạo liền cười nhạt xuất hiện ở trước mắt.

“Ha ha, đúng là trùng hợp không cần phải tốn công.” Nói xong liền từ trong cửa sổ xe đưa cho cậu một túi đồ.”A, cái này cậu cầm, lần trước cậu ở lại nhà tôi bỏ lại một ít quần áo.”

Trương Hạo liếc mắt nhìn Điền Vũ cùng Giang Tiểu Văn nắm tay, nở nụ cười, “Thật ra... Cũng không có chuyện gì, vậy tôi liền đi trước...” Nói xong liền khởi động xe chuẩn bị rời đi.

Giang Tiểu Văn cùng Điền Vũ mới phản ứng được trạng thái của mình bây giờ, lập tức buông tay ra.

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu nhìn Trương Hạo, cũng không nhận quần áo, quay đầu lại nhìn một chút gương mặt trắng bệch của Điền Vũ, liền quay đầu nhìn Trương Hạo, “...Chú ... Cháu có thể ở nhờ nhà chú mấy ngày được không?”

Trương Hạo liền bất động thanh sắc nhìn Giang Tiểu Văn liếc mắt một cái, nguyên nhân cũng không có hỏi, thoải mái nói, “Được, vừa vặn mấy ngày nay chú nghỉ ngơi đây. Dì của cháu cũng nhớ cháu đấy.”

... Dì?

Giang Tiểu Văn liền quay người, đối Điền Vũ cười cười, “Tôi không sao, tôi đến nhà chú ở vài ngày. Ngày mai gặp nhau ở trường nha.”

Chẳng biết tại sao cô gái kia chỉ nhìn chằm chằm cánh tay mình không nói lời nào.

“Thế nào? Còn đang nghĩ đến công chúa Bạch Tuyết vừa rồi sao?”

Ngồi trên xe Trương Hạo, mọi chuyện đau buồn tựa như quá khứ trôi qua, Giang Tiểu Văn khoe miệng nhếch lên, “Dì vẫn tốt chứ?”

Trương Hạo nở nụ cười trí thức “Còn không phải là sợ tiểu mỹ nhân kia suy nghĩ nhiều sao, cho nên đơn giản giả vờ nói như thế. Cậu vừa nãy cũng không phải không nhìn thấy, cô bé khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn thực sự là... thấy mà muốn yêu a.”

Giang Tiểu Văn nhắc nhở, “Người ta vẫn còn là học sinh cấp ba... chú Trương.”

Trương Hạo cười cười, “Đúng vậy... Chú cậu hèn mọn như thế nào, cũng không đến nỗi trâu già gặm cỏ non.”

Giang Tiểu Văn hừ lạnh một tiếng, không phản ứng. Qua nửa ngày, mới mặt không đổi sắc nói, “Ông ta gọi chú tới sao?”

Trương Hạo cười cười, cũng không trực tiếp trả lời, “Tôi tới đưa quần áo, chỉ là trùng hợp thôi.”

Chỉ là trùng hợp... Phi! Giang Tiểu Văn cười gằn, “Chú đừng nói thật giống như tôi với chú có duyên có phận đi.”

Trương Hạo cười hi hi nhìn phía trước, “Tôi và cậu hữu duyên, đây là sự thực, không cần phải nói.”

Trương Hạo âm thanh ôn nhu như nước, Giang Tiểu Văn không khỏi ngẩn người, trong lòng có chút cô đơn, đây có thể là giả dối, nhưng ít nhất có người thu nhận giúp đỡ cũng đã tốt rồi.

Đoạn đường này lấy câu nói buồn nôn kia của Trương Hạo làm kết thúc, hai người mỗi người một ý, không nói thêm nữa.

Đến nhà Trương Hạo, Giang Tiểu Văn tựa như người sói biến thân, bệ vệ ngồi vào trên ghế salông, mở miệng liền hai chữ, “Tôi đói.”

Trương Hạo liếc mắt nhìn Giang Tiểu Văn, nghĩ thầm cậu mới vừa rồi cùng cha cậu cãi nhau một hồi, lại cùng cô nữ sinh triền miên một hồi, không đói bụng mới là lạ, lập tức cời âu phục, “Tôi đi làm cơm, cậu có thể tắm trước.”

Giang Tiểu Văn gật gật đầu liền thẳng vào trong phòng dành cho khách, từ trong ngăn kéo lấy ra một bộ áo ngủ sạch sẽ, lại cầm lấy áo lót hướng buồng tắm đi đến.

Đóng lại ngăn kéo, một khắc kia Giang Tiểu Văn tự giễu cười nhẹ.

Đưa quần áo? Diễn trò cũng không làm đến nơi đến chốn, toàn bộ quần áo đưa cho cậu đều là không may khi dùng đến.

Tắm xong, Giang Tiểu Văn trên tóc vẫn còn ẩm ướt. Trương Hạo vừa thấy bộ dáng này của cậu, cũng không biết là đau lòng hay là yêu thương “Sao không lau khô đi? Nước trên tóc đều nhỏ cả trên sàn nhà rồi “

Giang Tiểu Văn ồ một tiếng, liền không nói nữa.

Cậu có chút mệt mỏi, mới vừa rồi còn có thể chống đỡ nói hai câu, bây giờ căn bản là không hề có khí lực.

Từ thân thể đến tâm lý.

Trương Hạo thấy cậu không hề có ý định lau tóc, lắc lắc đầu, đi tới bên cạnh Giang Tiểu Văn, đoạt lấy khăn trong tay, giúp cậu lau khô tóc vừa lau vừa nói, “Nếu đã cảm thấy không ai yêu thương cậu, thì bản thân cậu ít nhất phải biết tự yêu thương chính mình chứ.”

Giang Tiểu Văn bị lời nói này làm cho sững sờ, lập tức có chút thương cảm. Thế nhưng bản thân lại không muốn chịu thua, đành phải lạnh lùng* nói hai chữ “Nói nhiều.” Nói thì nói như vậy, nhưng cũng không đẩy tay Trương Hạo ra.

*Từ gốc là biệt nữ, nhưng tớ thấy để nguyên như vậy thì nó không được phù hợp với lối văn hiện đại cho lắm nên đổi a.

Trương Hạo nhẹ nhàng lau từng giọt nước trên tóc cậu, cười nói, “Nói tôi dài dòng nhưng không phản ứng lại là tốt rồi.” Vừa nói vừa mỉm cười nhìn Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn bị hắn nhìn ra thì không dễ chịu, cảm thấy được trên mặt hơi nóng lên. Một cái liền kéo lấy khăn mặt, “Được rồi, khô rồi.” Nói xong liền ném khăn mặt xuống hướng về phía phòng khách đi đến.

Trương Hạo bới một chén cơm đưa cho cậu, đẩy đẩy kính, “Ăn nhiều một chút đi, lần này vừa mới làm xong, mùi vị sẽ ngon hơn.”

Giang Tiểu Văn nghe vậy mỉm cười tuy nhiên nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn, “Chú tự tin đi thường nha.”

Trương Hạo cười nhạt, “Ăn thử thì biết.”

Thế là một bữa cơm liền trở nên kính cẩn không có chút hứng thú. Cơm nước xong, Giang Tiểu Văn lễ phép lau miệng, giúp đỡ Trương Hạo cầm chén mang vào bếp, thậm chí còn muốn giúp rửa chén.

Trương Hạo vội vã ngăn cản, “Tôi cũng không muốn trong ngôi nhà tinh xảo khả ái của tôi xuất hiện chén bát có vết nứt, hoặc là bị vỡ tan nát đâu.”

Giang Tiểu Văn mặt không hề có cảm xúc, “Tôi cũng không phải kém thông minh. Cha tôi gọi chú chăm sóc tôi, chú cũng không cần lãnh luôn nhiệm vụ của bảo mẫu đâu.”

Bầu không khí lập tức trở nên lạnh nhạt tựa như dưới đáy vực.

Trương Hạo thở dài, tỏa ra khí chất giảng đạo, “Cha cậu, ông ấy ...”

Giang Tiểu Văn xua tay, “Đừng nói tới ông ấy, chớ đem một ít hảo cảm của chú ở trong lòng tôi xóa đi mất “

Trương Hạo là người thông minh, lập tức có thể hiểu được, mỉm cười nói, “Ồ? Vậy là cậu đối với tôi cũng có hảo cảm sao?”

Giang Tiểu Văn xoay người, “Đúng vậy, tôi thích nhất cùng chú tranh cãi, chú xem cha tôi có biết bao nhiêu là bằng hữu tôi đã bao giờ đối xử với người nào như vậy chưa? “

Đâu chỉ là bằng hữu của cha cậu, cho dù đem cả trường học tính vào, được cậu đối xử như thế cũng chỉ có một mình Trương Hạo mà thôi. Đương nhiên, những lời nói này chỉ có thể nói ở trong lòng.

Trương Hạo nhìn bóng lưng Giang Tiểu Văn có chút đơn bạc, nụ cười trên mặt chậm rãi rút đi.

Giang Tiểu Văn đứa nhỏ này a ...

Kỳ thực khiến người ta cảm thấy rất đau lòng, không phải sao?

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Giang Tiểu Văn sửa sang quần áo đang chuẩn bị gọi xe đến trường, dưới lầu đã có người gọi cậu, “Tiểu Văn, xuống ăn điểm tâm.”

Giang Tiểu Văn sững sờ, hiếm thấy người này so với cậu ngày bình thường đi học dậy còn sớm hơn.

Chỉ nghe từ dưới lầu xuất hiện thêm một câu, “Ăn xong tôi đưa cậu đi học nhé.”

Giang Tiểu Văn xuống lầu, nhìn trên bàn một đồng lớn đồ ăn, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Bao lâu? Đã bao lâu rồi cậu không ngồi ăn những món điểm tâm ngon như thế này?

Từ khi mẹ cậu mất, cậu chưa từng cùng Giang Thành ngồi trên bàn ăn ăn xong một bữa cơm dàng hoàng, mỗi sáng sớm không phải tùy tiện mua chút sandwich, sushi thì chính là tìm đại một ly đồ uống để giải quyết.

Trương Hạo cười hi hi ngồi ở trước bàn, “Ăn đi, ăn xong tôi đưa cậu đi học.”

Giang Tiểu Văn đi tới, Trương Hạo liền chỉ chỉ một bên ghế, “Phía trên kia là sách, điện thoại di động, cùng bóp tiền của cậu tôi đã giúp cậu bỏ vào bên trong balô rồi.”

Giang Tiểu Văn quay đầu, ba lô của mình quả thực ở đó.

“Để tôi giúp cậu viết giấy phép xin nghỉ, nói cậu ngày hôm qua có việc cho nên không đến trường được.”

Giang Tiểu Văn “Ừm” một tiếng, cúi đầu bắt đầu ăn điểm tâm, tay cầm đũa thậm chí có chút cứng ngắc.

Tại sao? Lại có cảm giác này.

Một bữa cơm trôi qua, Giang Tiểu Văn thậm chí một câu nói cũng chưa nói ra.

Ra khỏi cửa, lên xe, chiếc xe thể thao màu đỏ đậu cách trường học một khoảng.

Giang Tiểu Văn xuống xe cầm cặp sách, một câu nói cũng chưa nói liền bỏ đi. Trương Hạo chỉ cười hi hi nói, “Buổi tối tan học tôi tới đón cậu, bye bye.” Nói xong liền nhanh chóng rời đi.

Giang Tiểu Văn quay đầu lại, nhìn bóng dáng chiếc xe thể thao khuất dần, nghĩ thầm đến này sao? Quan tâm như thế, săn sóc như thế, khiến cho cậu có cảm giác hân giống như mẹ của mình không bằng.

Thế nhưng ánh mắt lại không nỡ chuyển hướng, mãi đến tận khi không còn nhìn thấy bóng dáng hân mới dời đi.

Cái gọi là thời buổi loạn lạc, thật sự chính là hai ngày này.

Sáng sớm chịu kích thích còn chưa đủ, buổi trưa lại mang đến một sự kích thích mới.

Giang Tiểu Văn đến phòng học đúng giờ ngồi vào vị trí của mình, Diên Vũ bên cạnh lặng lẽ đẩy cậu một cái, cậu quay đầu khó hiểu nhìn Diên Vũ. Trong lòng liền nhớ lại cảnh tượng ngày hôm qua, cảm thấy được có chút lúng túng.

Diên Vũ hướng cậu mỉm cười, liền chỉ chỉ bên trong ngăn kéo của Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn cúi đầu nhìn ngăn kéo của mình, dùng khẩu hình miệng hỏi, “Cái gì?”

Diên Vũ mặt hơi ửng hồng, “Ờ giấy...”

Giang Tiểu Văn liền cúi đầu, tìm nửa ngày, cuối cùng từ bên trong quyển sách quốc văn mới tinh của mình tìm thấy một lá thư màu hồng phấn.

[Mười hai giờ trưa nay, gặp ở sân tập luyện trong trường.]

Trong tờ giấy kia viết như vậy.

Giang Tiểu Văn vừa nhìn thấy nét chữ xinh đẹp này, trong lòng bất giác chấn động.

Ách ... Loại cảm giác này, không phải Giang Tiểu Văn tự luyện, thế nhưng trong lòng cậu thật sự là có loại cảm giác này.

Nhưng đây lại là yêu cầu của một cô gái nên không tiện cự tuyệt đi, huống hồ ở trong lớp này cô lại là người duy nhất nguyện ý chân tâm đối đãi với cậu.

Không thể làm gì khác hơn là chấp nhận đi tới.

Mặc trên người bộ đồng phục học sinh váy ngắn, Điền Vũ đứng ở dưới sân bóng rổ. Buổi trưa ít người, hơn nữa khí trời càng ngày càng nóng, người đến đến đánh bóng cũng không nhiều, hiện tại cũng là giờ cơm trưa, chính vì thế toàn bộ sân luyện tập dĩ nhiên chỉ có một mình cậu cùng Điền Vũ.

Giang Tiểu Văn phiền phiền nhiều nhiều đến trước mặt Điền Vũ, “Tìm tôi có chuyện gì?”

Điền Vũ cười cười, như trước giọng nói ngọt ngào như trẻ con, “Kỳ thực... Muốn hỏi cậu có chuyện gì, có thể tâm sự với tớ, đừng... Đừng để ở trong lòng.” (ở trong lớp nói không được sao?)

Giang Tiểu Văn nhìn gương mặt thanh thuần của Điền Vũ “Ừm, cảm ơn cậu quan tâm. Chuyện ngày hôm qua thật sự không có gì, chỉ là tôi với bố tôi ầm ĩ một tí, cậu thấy đấy, sau đó chú tôi đến hòa giải.”

Điền Vũ nhú nhú mày, “Vậy người kia thật sự là chú cậu sao?”

Giang Tiểu Văn cười cười, “Thế nào? Không giống sao?”

Điền Vũ nắm nắm gấu váy đồng phục của mình, “Nhìn qua giống như anh của cậu vậy.”

Giang Tiểu Văn trong lòng cả kinh, hắn ta thoát nhìn trẻ tuổi như vậy sao? Nhưng trên mặt lại vẫn cứ bình tĩnh mỉm cười, “Là do chú ấy bảo dưỡng tốt. Còn có chuyện gì nữa không?” Giang Tiểu Văn có chút đối bụng.

Điền Vũ đang mỉm cười, lập tức trở nên hơi nhăn nhó, nửa ngày, mới kìm nén nói ra một câu, “Thực ra... Giang Tiểu Văn... Kỳ thực tớ vẫn luôn có một câu muốn nói với cậu.”

Giang Tiểu Văn khấn trương nắm chặt đồng phục học sinh của mình, câu nói tiếp theo, không cần nói cũng có thể biết được.

“Kỳ thực... Tớ thích cậu.”

Không sai, chính là câu này. Lực sát thương cực mạnh, có thể khiến cho người nói và người nghe nhất thời đều không biết nên làm thế nào.

Thế là Giang Tiểu Văn mặc dù tâm lý đã chuẩn bị tốt, nhưng vẫn bị khiến cho kinh sợ không ít. Nguyên nhân không phải là Điền Vũ chỉ nói ra câu nói kia, mà trọng yếu hơn chính là cô còn nhón chân lên hôn cậu.

Đúng, chính là hôn.

Hôn xong, cô còn đem đầu lưỡi luồn bên trong miệng cậu.

Giang Tiểu Văn phản ứng đầu tiên chính là, mình mình mình... Nụ hôn đầu của mình!

Điền Vũ hôn xong, cả khuôn mặt đỏ hồng như quả táo, đỏ đến mức dường như muốn chảy ra máu. Hai mắt to tròn cũng không biết là bởi vì kích động hay là vì cái gì, tựa như muốn gào khóc nhìn Giang Tiểu Văn “Không cần biết cậu có thích tớ hay không... Tớ, tớ vẫn muốn làm như vậy.”

Nói xong cô liền như một làn khói nhắc chân chạy mất. Chỉ để lại một mình Giang Tiểu Văn đứng ở nơi đó ngây người như phỗng.

Khiếp sợ thêm ngạc nhiên càng không biết làm sao.

Giang Tiểu Văn gương mặt vắn vẹo, cũng may Điền Vũ đã đi, bằng không để nàng nhìn thấy bộ dáng ngốc dạng này của cậu, e rằng nàng sẽ hối hận vì khi này đã làm những chuyện kia với cậu.

Giang Tiểu Vân bị một nữ sinh tỏ tình, sau đó cả người liền lâm vào một trận trầm mặc.

Mình nên làm sao đây? Mình rất muốn cùng Điền Vũ nói rõ? Nhưng quan trọng nhất là, mình có yêu thích nhỏ hay không?

Đúng, chính là Điền Vũ, người duy nhất bên trong lớp học này quan tâm đến cậu, cùng cậu trò chuyện. Trên hết cô lại là một người vừa đáng yêu vừa ôn nhu, thành tích học tập tốt lại có rất nhiều người theo đuổi, vậy mà mới vừa rồi lại cùng cậu tỏ tình sao!

Được rồi, đó cũng không phải điểm quan trọng, chủ yếu là hiện tại cậu không có bất cứ tâm tình gì để đi suy nghĩ những chuyện khác.

Giang Tiểu Vân từng bước từng bước đi về phòng học, thậm chí quên mất ăn cơm, cả một buổi chiều, cậu cũng không dám quay sang nhìn người bên cạnh.

Giang Tiểu Vân hồn vía lên mây đến tận lúc ra về, vừa ra khỏi cửa trường, đã bị Trương Hạodương quang xán lạn đi đến chào hỏi, “Tiểu Vân!”

Giang Tiểu Vân hướng về phía Trương Hạo đi đến, một mặt ảm đạm, tựa như quả cà khô héo.

Trương Hạo tiện tay vỗ vỗ vai Giang Tiểu Vân, “Xảy ra chuyện gì, lại buồn bã ỉu xìu như vậy?”

Giang Tiểu Vân khóe miệng co giật, nở nụ cười, “Không có gì.”

Trương Hạo gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều, mở cửa để Giang Tiểu Vân tiến vào xe.

Thấy Giang Tiểu Vân mặt như cá chết, không thể làm gì khác hơn là tự mình giúp cậu cài dây an toàn vào.

Vừa thấy Trương Hạo nhào thân về phía mình, Giang Tiểu Vân mặt liền ửng đỏ.

“Chú... Chú làm gì thế a.”

Trương Hạo nhú mày cười khế, vừa tới gần Giang Tiểu Vân vừa nói, “Cậu nói thử xem tôi muốn làm gì a?”

“Chú chú... Chú...” Giang Tiểu Vân niệm “chú” nửa ngày, cũng không phát ra được một câu hoàn chỉnh.

Trương Hạo đem mặt dán đến gần, cười hi hi kéo dây an toàn qua, “Chú cái gì chú, tôi chỉ là muốn giúp bạn nhỏ cài lại dây an toàn mà thôi.”

Về đến nhà, Trương Hạo như thường lệ chạy đến nhà bếp làm cơm. Giang Tiểu Vân một mình ngồi trên ghế sa lon, ngắm người nhìn TV.

Trương Hạo nhìn bóng lưng Giang Tiểu Vân có chút hiu quạnh, đột nhiên bên tai vang lên thanh âm của chính mình, [Mà thật sự muốn làm như vậy?] (dự là anh công đang có âm mưu gì đó. hic hic).

Đó là thanh âm hai năm trước của bản thân mình, âm thanh không ngừng vang vọng, làm cho đầu hần đau đến sắp nổ tung.

Trương Hạo bưng món ăn lên, hướng bên bàn đi đến, nhếch miệng lên một nét cười khổ

[Mình còn có lựa chọn sao?]

Cho dù, điểm ôn nhu này thật sự khiến người ta lưu luyến.

Trương Hạo đi tới một bên ghế sofa, quay mắt về phía Giang Tiểu Vân hướng bên tai cậu thổi thổi, “Tiểu Vân, ăn cơm rồi!”

Giang Tiểu Vân “Oa” kêu to một tiếng, ôm gối đứng dậy chỉ vào mũi Trương Hạo, “Chú làm gì thế a! Dọa chết người!”

Trương Hạo buông tay, một mặt vô tội, “Sorry, tôi chỉ là tới gọi cậu ăn cơm thôi mà.”

Giang Tiểu Vân lộ vẻ mặt mệt mỏi không muốn cùng Trương Hạo tranh cãi, nhận mệnh thả xuống chiếc gối đang nắm trong tay hướng về bàn ăn đi đến.

Một bữa cơm vẫn cứ yên tĩnh. Hai người đều rất có khí chất, nhỏ giọng ăn, không hề có một tiếng động cũng không đối thoại.

Cơm nước xong, Trương Hạo rửa chén, dặn dò Giang Tiểu Văn tắm rửa, làm bài tập. Giang Tiểu Văn đáp một tiếng liền đi về hướng phòng khách.

Lúc tắm nước khá nóng, bởi vì độ ẩm đã điều chỉnh đến mức dưới cùng, nên để có nước bớt nóng, không thể làm gì khác hơn là quay ra cánh cửa kêu to, “Trương... Trương Hạo! Giúp tôi chỉnh một chút, nước nóng quá!”

Trương Hạo ở dưới lầu kêu to, “A? Cậu nói cái gì? Nói lại lần nữa, không nghe được!”

“Tôi nói chú giúp tôi điều chỉnh một chút, nước nóng quá..!”

“A?”

Chỉ trách cách âm quá tốt, người dưới lầu tựa hồ thế nào cũng không nghe thấy.

Giang Tiểu Văn đành chịu, xem ra lần này nhất định phải dùng nước nóng để tắm rồi, nhìn thân thể mình đã đỏ bừng, Giang Tiểu Văn cười khổ.

Còn chưa cảm thán xong, người nào đó liền đạp bước chân chạy tới, lập tức đẩy cửa tiến vào, “A, cậu nói cái gì?”

Cửa phòng tắm không có đóng, Giang Tiểu Văn vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Trương Hạo vén ống tay áo đứng ở trước mặt cậu, đại khái là lúc này đang rửa chén đi.

“Chú...” Giang Tiểu Văn cúi đầu nhìn thân thể trần trụi của chính mình, nhìn lại Trương Hạo, toàn bộ gương mặt lập tức đỏ bừng lên, “Chú sao không gõ cửa đã đi vào?!” Vừa la to vừa vội vã lấy khăn mặt che đi bộ vị mấu chốt trên thân thể.

Bên kia Trương Hạo ngược lại nhẹ như mây gió, ngậm lấy ý cười nói, “Không phải gọi tôi sao? Tôi còn tưởng rằng cậu té xỉu ở bên trong, thế nào, có chuyện gì?”

Giang Tiểu Văn từ nhỏ đã không thích ở trước mặt người khác mà lộ ra thân thể, lần này bị người ta nhìn được toàn bộ, sắc mặt lập tức thay đổi ba lần, “Tôi... Tôi nói nước quá nóng, gọi chú giúp tôi điều chỉnh một chút.”

Đầu óc thoáng cái chập mạch, thêm vào ánh mắt Trương Hạo quá tà mị, Giang Tiểu Văn lập tức sững sờ nói ra một tràng.

“A? Có sao? Tôi nhớ rõ ràng đã chỉnh nhiệt độ vừa phải rồi mà.” Vừa nói vừa tiến thẳng đến buồng tắm đặt tay lên công tắc bắt đầu điều chỉnh.

Khi kéo tay về lại không cẩn thận tiếp xúc với thân thể Giang Tiểu Văn, có chút lạnh.

Giang Tiểu Văn nhìn bàn tay Trương Hạo, trên mặt lúc này dĩ nhiên đã nóng đến mức khó tả.

“Thế nào? Hiện tại độ nóng đã khá hơn chưa?”

“Độ nóng...” Giang Tiểu Văn buồn buồn nói.

“Hả?” Trương Hạo không nghe rõ, nghi hoặc đáp.

“Tôi nói là độ nóng, tôi đã thử qua, chú nên kép công tắc kia dời xuống thấp một chút đi.”

Trương Hạo gật gật đầu, “Vậy cũng tốt, không nghĩ tới gần đây trời lại chuyển nóng nhanh như vậy.” Trước khi đi cười hì hì đối Giang Tiểu Văn nói, “Da cậu không tệ a. Ha ha.”

Giang Tiểu Văn nguyên bản lúng túng sắc mặt lại càng thêm mất tự nhiên.

Trương Hạo vừa rời khỏi, Giang Tiểu Văn cả người liền ngâm vào trong nước, không nói lời nào. Nhiệt độ trên người vẫn không hề giảm xuống, nhưng trên hết lúc này là đầu óc vô cùng rối loạn.

Điền Vũ, Trương Hạo, Điền Vũ, Trương Hạo... Hai cái tên này không ngừng thay phiên nhau chuyển loạn trong tâm trí cậu.

Không đúng... Sao lại có Trương Hạo ở đây nhỉ?

Lại một ngày bình thường nữa trôi qua, rạng sáng ngày thứ hai, Trương Hạo lại tựa như người mẹ ôn nhu làm điểm tâm, lái xe đưa cậu đến trường.

Vừa bước ra khỏi cửa xe, vừa vận dụng phải Điền Vũ, Điền Vũ vừa nhìn thấy Giang Tiểu Văn mặt lập tức ửng hồng, một cô gái gương mặt khi ửng hồng đều khả ái mê người như thế, huống hồ gì đây lại là một mỹ nhân khiến không biết bao nhiêu nam sinh nhòm ngó.

Ông chú bên cạnh trông thấy liền vỗ vỗ Giang Tiểu Văn, “Này, cô ấy cười với cậu đó. Tên nhóc này thật là có điểm phúc.”

Giang Tiểu Văn mang theo cặp sách, liếc mắt nhìn Trương Hạo, hừ lạnh một tiếng, liền xuống xe.

Trương Hạo nhìn bóng lưng Giang Tiểu Văn, nụ cười trên mặt vẫn cứ như cũ không hề thối lui.

Vẫn như bình thường, không tỏ ra vẻ gì kinh sợ hay lo lắng khi nghe giáo viên thông báo sắp đến kỳ thi, Giang Tiểu Văn vẫn cứ tiếp tục thản nhiên nằm ngủ. Chỉ có điều là mỗi lần Giang Tiểu Văn tỉnh cờ ngẩng đầu, đều sẽ thấy gương mặt xinh đẹp của Điền Vũ ngẩn người nhìn cậu.

Buổi tối ngày hôm ấy sau khi tan học, lúc Giang Tiểu Văn cùng Điền Vũ là sóng vai đi ra cửa trường.

Vừa ra đến cửa, Trương Hạo liền cười hi hi nhìn Giang Tiểu Văn, cùng Điền Vũ. Nhìn hai người vậy tay tạm biệt, nhìn Giang Tiểu Văn chật vật lên xe.

Vừa lên xe, Trương Hạo liền nói, “Ha ha, cậu làm gì mà khiến thon gái nhà người ta sắp khóc đến nơi rồi kìa.”

Giang Tiểu Văn bỗ thí Trương Hạo một cái liếc mắt, không nói lời nào.

Những ngày tháng này a, thực sự chỉ có thể nói là phiền phiền phiền!(điều quan trọng phải nhắc ba lần!!!)

Trước ngày thi, mọi người đều cố gắng chăm chỉ học tập, ngoại trừ Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn nằm ở trên sân thượng, nhìn trời bầu xanh đầy mây trắng bay bay, bỗng dừng lại cảm thấy muốn ngủ.

Cậu cảm thấy thật uổng phí cho những đám mây kia lững lờ nhẹ nhàng trên bầu trời đẹp đẽ như vậy lại không có ai thưởng thức.

Giang Tiểu Văn bất chợt nhớ lại những ngày khi còn bé, mẹ cậu thường hay mua kẹo bông cho cậu ăn, khiến cho nhiều lần bị Giang Thành kia trách mắng, nói là cho cậu ăn những thứ không sạch sẽ.

Mẹ Giang Tiểu Văn là một người đôn hậu, làm công tác trong phòng tài liệu của trường học, bọn họ chỉ mất vài năm yêu nhau liền có kết quả, sau đó thì bắt đầu kết hôn và sinh ra cậu.

Nếu như trong trường học lúc đó không xảy ra chuyện kia, thì có lẽ Giang Thành cả đời đều làm giáo viên, nhà của bọn họ cũng sẽ bình thường ấm áp như những gia đình khác.

Đáng tiếc... Đó cũng chỉ là nếu như... (đọc đến đây tự nhiên cảm thấy chạnh lòng, cuộc sống này có quá nhiều cái “nếu như...” rồi, chỉ có những người gặp phải chuyện đau buồn thì mới hiểu được ý nghĩa của hai chữ “nếu như...” này một cách rõ ràng nhất mà thôi,...)

Mất thấy ngày giỗ của mẹ cậu sắp đến rồi.

Mà Giang Thành đại khái là sẽ không đơn giản để cậu trở về.

4. Chương 4

Cuộc sống cứ như dòng nước chảy, chậm lại đêm ngày, đảo mắt mới đó đã hơn nửa tháng, thời gian bất giác trôi qua bên người Giang Tiểu Văn.

Cuối cùng cũng đến kỳ nghỉ, đối với Giang Tiểu Văn phải nói rằng đây là một kỳ nghỉ vô cùng buồn chán, tẻ nhạt. Ngày ngày chỉ biết xem phim hoạt hình, nghỉ ngơi để giết thời gian.

Trương Hạo trở về hơi muộn, mỗi lần như thế Giang Tiểu Văn vẫn cứ thản nhiên ngồi xem phim hoạt hình mặc cho Trương Hạo một thân nồng nặc mùi rượu, cậu vẫn cứ bình tĩnh xem như không thấy gì mặc cho hần tự sinh tự diệt.

Vào một ngày, Giang Tiểu Văn như thường lệ ngồi chồm hổm trên ghế sa lon uống nước trái cây xem phim hoạt hình.

“Ầm” một tiếng, cửa mở, chính xác hơn là bị đá ra.

Giang Tiểu Văn vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Trương Hạo mặt trắng bệch thần thái nghiêm nghị đứng ở cửa, nút áo sơ mi có chút không đúng đắn, cà vạt lệch sang một bên, đầu tóc lộn xộn, nhìn qua trông vô cùng nhếch nhác.

Trương Hạo liếc Giang Tiểu Văn, khẽ mỉm cười.

Giang Tiểu Văn sửng sốt, ban đêm ban hôm cười cái quái gì chứ? Trước đây hình như không có như vậy a~.

Sau đó, liền thấy Trương Hạo khụy gối dựa người vào vách tường bên cạnh cửa, một tay ôm đầu, bộ dạng dường như không được thoải mái.

Giang Tiểu Văn vội vàng đặt remote TV xuống, vừa trông qua gương mặt trắng bệch của Trương Hạo, thầm nghĩ lần này chắc là hần đã quá chén rồi. Không thể làm gì hơn là tiến lên đỡ lấy thân thể người kia.

Nào ngờ, đôi tay vừa mới chạm đến Trương Hạo, Giang Tiểu Văn liền bị hần gắt gao ôm vào lòng. Trên người Trương Hạo tràn ngập mùi rượu cùng thuốc lá, Giang Tiểu Văn bất thành linh bị hành động này của hần khiến cho sợ hết hồn, vội vã đẩy Trương Hạo ra kêu to, “Chúa làm gì thế? Cả người toàn mùi lạ, mau tránh ra!”

Trương Hạo mông lung vuốt mặt Giang Tiểu Văn, nỉ non gọi, “Tiêu...”

Giang Tiểu Văn kéo dép lê đứng cạnh cửa, không có phản ứng lại, nhỏ giọng hỏi “Chú... Chú muốn làm gì? Uống say còn không lo tắm rửa rồi ngủ đi, phát điên cái gì chứ.”

Trương Hạo hí mắt, khóe miệng cong lên tràn ngập ý cười, lại trông có điểm hơi khốn khổ, “...Cậu... Cậu đừng đi a...” Vừa nói vừa từng bước từng bước một, hướng về phía Giang Tiểu Văn.

Kính của Trương Hạo rơi trên mặt đất. Giang Tiểu Văn nhìn khuôn mặt không đeo kính của hần, thật mê hoặc.

Đồng thời cũng nhìn đến nụ cười đáng chất trên gương mặt kia, khiến tâm Giang Tiểu Văn thoáng co thắt.

Giang Tiểu Văn cảm thấy chính mình có điểm quái dị. Đúng vậy, đó là một loại cảm giác khó chịu, khó chịu từ tận đáy lòng.

Giác quan thứ sáu của cậu dường như đang báo cho cậu biết rằng con người trước mặt có điểm bất thường. Trương Hạo dường như đang coi cậu là một người khác.

Một giây sau, Giang Tiểu Văn liền tự cho rằng ý nghĩ đó của mình cũng quá hài hước rồi, muốn mặc kệ Trương Hạo, trở về phòng. Nhưng còn chưa cất bước, đã bị một cánh tay từ phía sau bắt lấy.

Từ đầu ngón tay truyền đến nguồn nhiệt nóng ấm, Giang Tiểu Văn như bị điện giật, muốn đẩy ra nhưng có gắng sức thế nào cũng không đẩy nổi.

Giang Tiểu Văn xoay người, cau mày nhìn Trương Hạo, “Mau buông ra.”

Bản thân còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Trương Hạo áp vào học tủ bên cạnh.

Giang Tiểu Văn sững sờ, sau đó cảm nhận được cơ thể mình đang bị áp chặt vào bên trên tủ kính, mà nhiệt độ lúc này dường như có chút lạnh lẽo.

“Đừng đi nữa...”

Trương Hạo đột nhiên ôm lấy Giang Tiểu Văn, dùng lực đạo vô cùng lớn siết chặt khiến cậu không biết nên làm gì.

Huyết dịch toàn thân Giang Tiểu Văn như đang chảy ngược, gương mặt nóng đến mức tưởng như bị thiêu đốt.

“Trương... Trương Hạo?” Thanh âm Giang Tiểu Văn run rẩy gọi tên đối phương.

Trương Hạo dường như không nghe thấy, vừa đem Giang Tiểu Văn bức đến cạnh cửa, vừa nâng khuôn mặt cậu, dưới ánh đèn u tối, nguyên bản gương mặt Giang Tiểu Văn vốn hơi tái nhợt lại mang theo vài phần sắc hồng mị hoặc.

Trương Hạo cười nhạt, gương mặt thoát nhìn qua tựa hồ như không hề say, thế nhưng Giang Tiểu Văn xác định hẳn thực sự say rồi. Nếu như không say, ai sẽ đem một thằng đàn ông áp vào trong góc để đùa giỡn đây...

Tâm tư bản thân lúc này vô cùng hoảng loạn, trong đầu Giang Tiểu Văn chỉ còn lại một mảng trống không. Đến mức khi Trương Hạo cúi đầu đến gần, Giang Tiểu Văn thậm chí đã quên mất việc mắng người mà cậu vẫn thường làm, sững sờ nhìn người trước mặt chậm rãi áp sát.

Trương Hạo lại nhàn nhạt nở nụ cười, “ Khi hôn môi phải nhắm mắt lại nha.” Nói xong đầu ngón tay giơ lên chậm rãi chạm vào mí mắt Giang Tiểu Văn.

Mí mắt Giang Tiểu Văn vô cùng nhạy cảm, bị chạm vào như vậy, dĩ nhiên sẽ thật chậm rãi nhắm lại, đôi mắt bên trong nhẹ nhàng chuyển động khiến cho mí mắt khẽ rung động theo, nhìn vào thực phiến tình.

Hôn, Giang Tiểu Văn cảm nhận nụ hôn thật mỏng trên môi, nhỏ nhẹ nhưng ôn nhu. Từ cạn tới sâu, từng điểm từng điểm tan ra.

Khoang miệng Trương Hạo tràn ngập mùi rượu, Giang Tiểu Văn có chút choáng váng.

Vào lúc này trực giác của cậu bảo là nên phản kháng lại, thế nhưng không biết tại sao, bản thân cậu lại không hề phản kháng, vô tri vô giác, đột nhiên nhớ đến nụ cười nhòa thường ngày trên gương mặt Trương Hạo, khi đó hẳn đều mang theo vài phần phong độ của người trí thức cùng thanh âm ôn nhu cũng khiến cậu bị mê hoặc.

“Giang Tiểu Văn...” Đúng rồi, chính là cái thanh âm kia đang kêu tên cậu, nhỏ nhẹ lại vô cùng quyến rũ.

Nụ hôn của Trương Hạo mang theo cả sự khiêu khích trêu chọc của người trưởng thành, đầu lưỡi không ngừng dây dưa, nụ hôn dần dần hạ xuống, tiến vào trong áo sơ mi Giang Tiểu Văn.

Đến tận xương quai xanh!

Giang Tiểu Văn bắt đầu run rẩy, cậu biết cái này không còn là sự trêu chọc nữa. Thế nhưng... Cậu... Bản thân cậu rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Đây rốt cuộc là tình huống gì? Mình đang làm cái gì? Mà Trương Hạo hiện tại lại là đang muốn làm gì?

Trương Hạo vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm lên xương quai xanh của Giang Tiểu Văn, đầu lưỡi nhẹ nhàng chuyển động trên làn da trắng mịn lại mang theo sắc dục khẽ động đậy trên thân thể khiến Giang Tiểu Văn thực sự hoang mang.

Ngay lúc này, ti vi đột ngột bật ra tiếng thét quỷ dị chói tai của nữ sinh. Hình như là cha cô giết chết mẹ cô khi phát hiện mẹ cô đang gian dối với người khác. Chắc chắn, đúng là hoạt hình đêm khuya đến thế này là cùng.

“A...” Xương quai xanh bị người kia cắn lấy, Giang Tiểu Văn không kìm được nhẹ rên một tiếng.

Giang Tiểu Vân bị Trương Hạo cắn bắt giác khê ngắng đầu, nhìn vào cặp mắt hần, lúc này đây trong cặp mắt kia vô cùng tỉnh táo, so với bản thân cậu cơ hồ còn thanh tỉnh hơn.

Giang Tiểu Vân sững sờ, lập tức đẩy Trương Hạo ra, như một làn khói chạy mất tăm.

Có cái gì đó trong cậu đang dần dần mất đi không chế.

Nhưng chính xác là cái gì chứ?

Có cái gì có thể khiến cho một nam nhân như cậu thay đổi về cả thể xác lẫn tinh thần?

Không có!

Giang Tiểu Vân tuy rằng không thích xem sách, nhưng đối với tạp chí ngược lại là đã xem cũng không ít, cho nên so với nam sinh cùng lứa có thể nói già dặn hơn chút ít, nhưng mà già dặn thế nào thì chung quy đặt trong mắt người ta cũng chỉ là đứa nhỏ.

Điền Vũ từng nói với cậu, “Cậu có một loại khí chất đặc biệt, khiến người khác trầm mê say đắm.”

Khiến người khác trầm mê say đắm? Cái loại khí chất đó hần là nên nói đến Trương Hạo đi. Giang Tiểu Vân nghĩ vậy, bởi vì cậu cư nhiên đang dần dần trầm mê say đắm ông chú kia.

Giang Tiểu Vân ngồi trên xe nghe nhạc. Con đường về nhà vốn dài dằng dặc, cậu nhìn qua cửa xe, bắt giác lại ngẩn người.

Hôm nay là ngày giỗ của mẹ cậu, cho nên cậu phải về nhà thay quần áo và lấy ít đồ đi cúng tế.

Giang Tiểu Vân xuống xe, ngắng đầu nhìn căn nhà quen thuộc của chính mình, thế mà lại cảm thấy chói mắt.

Phía trước nhà, một chiếc xe không phải của về Giang Thành đậu ở đó, Giang Tiểu Vân đi ngang qua tới trước cửa, lấy chìa khóa mở cửa. Vậy mà chìa khóa còn chưa kịp tra vào, cánh cửa liền mở ra từ bên trong.

Giang Tiểu Vân ngắng đầu mặt không thay đổi nhìn người phụ nữ trước mắt, khá quen, nha, đúng rồi, là cái mặc đồ đen lúc trước.

Giang Thành từ phía sau đi ra, biểu tình hai cha con giống nhau như đúc, “Ba biết hôm nay con chắc chắn sẽ trở về.”

Giang Tiểu Vân lướt qua Giang Thành, dùng lời lẽ vô tình nói “Tôi trở về thay quần áo, xong sẽ đi. Không bận ông phải nhọc lòng.”

Giang Thành kéo Giang Tiểu Vân lại, “Con trước nghe ba nói hết, sau đó tùy con muốn thế nào.”

Giang Tiểu Vân xoay người nhìn Giang Thành cùng với người phụ nữ bên cạnh hần, “Nói mau.”

Giang Thành liếc mắt một cái quan sát Giang Tiểu Vân từ trên xuống dưới, đưa tay chỉ người phụ nữ bên cạnh, “Ba và cô ấy hôm nay đã đi đăng ký kết hôn.”

Đầu óc Giang Tiểu Vân bắt giác tựa như bị đóng băng.

“Ông nói cái gì?” Giang Tiểu Vân hét lên.

Giang Thành chăm chú nhìn Giang Tiểu Vân kiên nhẫn nói lại một lần, “Ba nói ba và dì, người đứng trước mặt, con đã đăng ký kết hôn rồi, ngày hôm nay.”

Giang Tiểu Vân lập tức “Thao” một tiếng, chỉ tay vào trước mũi Giang Thành mắng to, “Ông cố ý phải không?”

Giang Thành mặt vẫn không đổi sắc tuyên bố, “Mặc kệ con có ý kiến hay không, Tiểu Vân, ba và cô ấy đã kết hôn rồi, từ nay về sau cô ấy chính là mẹ con.”

Giang Tiểu Vân hất tay Giang Thành, “Người này mà muốn làm mẹ tôi sao? Tôi cho ông biết, Giang Thành, mẹ của tôi chỉ có một, hiện tại đang nằm ở La Hoa Mộ, hôm nay là ngày giỗ của bà ấy!”

Giang Thành tiếp được bàn tay của Giang Tiểu Văn, tát cậu một cái, “Mày phải nhớ rõ cho mày chuyện này một điểm cũng không được quên. Tao nhìn mày hai năm rồi! Mẹ mày là cái loại phụ nữ gì trong lòng mày tự biết, tao hiện tại tái hôn thì đã sao?”

Người phụ nữ đi tới trước mặt Giang Tiểu Văn, nhàn nhạt nói, “Tiểu Văn, mặc dù bây giờ con không chấp nhận dì, thế nhưng dì và ba cháu là thật tâm. Ba cháu cũng không phải là vì kích cháu giận mới làm như vậy, mà chính là bởi vì dì đã có đứa nhỏ của cha cháu, cho nên không sớm kết hôn thì không ổn.”

Được! Con hoang cũng đã có rồi.

Giang Tiểu Văn chậm rãi trừng mắt nhìn người phụ nữ kia, hung ác nói, “Bà nghĩ tôi sẽ quan tâm sao! Nhưng tôi phải nói cho bà rõ, tôi sẽ không để Giang gia cho bà muốn làm gì thì làm!”

Nói xong dùng sức tránh khỏi bàn tay của Giang Thành, chạy ra ngoài.

Giang Tiểu Văn vừa ra khỏi cửa, liền leo lên xe đến thẳng La Hoa Mộ.

Mẹ của Giang Tiểu Văn an nghỉ tại đó.

Mặt trời buổi chiều đã dần ngã về tây, Giang Tiểu Văn đứng bên trong nghĩa trang, trước bia mộ của mẹ cậu, khóc không ngừng. Từ trước đến nay dù gì bản thân cũng là một đứa con trai, nhưng hiện tại cậu đã không thể kìm nén được nữa.

Giang Tiểu Văn sống lưng thẳng tắp, một tay cố lau nước mắt, nói “Mẹ... Xin lỗi... Con ngay cả nhà mình, cũng không bảo vệ nổi... Xin lỗi...”

Giang Tiểu Văn rầm một tiếng quỳ gối trước bia mộ.

Gió thổi cát bay vào mắt, đau đến độ kìm nén không nổi nữa nước mắt cứ từng giọt từng giọt thi nhau chảy xuống.

Giang Tiểu Văn mở cửa, lập tức bị một luồng gió lạnh thổi đến run lập cập. Bóng tối trong phòng khách lóe lên một điểm sáng nhỏ màu xanh biếc, nguyên lai là do máy điều hòa vẫn còn chưa tắt.

Giang Tiểu Văn thay dép lê, cũng không định bật đèn, theo ánh trăng tiến đến mở cửa sổ, một luồng gió mang chút hơi lạnh thổi vào, thổi đến mặt có chút đau buốt.

Một người từ trên cầu thang lầu đi xuống, Giang Tiểu Văn ngẩng đầu, liền thấy Trương Hạo mang kính mắt chăm chú nhìn cậu.

“Sao không bật đèn?” Trương Hạo nhàn nhạt hỏi.

Giang Tiểu Văn ở trong bóng tối đột nhiên cười, “Không muốn.”

Trương Hạo từ trên đi xuống, tiện tay mở đèn tường. Ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng cầu thang cùng Giang Tiểu Văn đang đứng ở một góc bên kia. Dưới ánh đèn khuôn mặt Giang Tiểu Văn trắng bệch.

Trương Hạo tiến đến, nâng mặt Giang Tiểu Văn, “Còn không mau nói, có chuyện gì? Khóc đến đỏ cả mắt rồi.”

Giang Tiểu Văn quay mặt sang chỗ khác, hung dữ nói, “Chú làm gì thế, ai cho chú làm vậy với tôi!” Nói xong liền xoay người hẳn là muốn chạy về phòng đi.

Trương Hạo kéo tay Giang Tiểu Văn lại, “Tôi ở với cậu lâu như vậy, ít nhất muốn cậu mở lòng, nói chút gì đi.”

Giang Tiểu Văn nghe những lời này, đột nhiên mơ hồ nhớ đến gì đó, thoáng dừng lại mỉm cười hờ hững với Trương Hạo, “Ba tôi và chú đã nói với nhau những gì rồi?”

Trương Hạo sững sờ, lập tức nở nụ cười, “Tại sao tôi làm bất cứ chuyện gì, cậu đều nghĩ là do ba cậu chỉ điểm?”

Giang Tiểu Văn cười gằn, “Chú nghĩ người bình thường sẽ quan tâm tôi như thế sao?”

Trương Hạo bất đắc dĩ lắc đầu, nâng bàn tay muốn sờ đầu Giang Tiểu Văn, lại bị cậu né tránh.

Trương Hạo không thể làm gì khác hơn là thở dài, nói, “Cậu xem cậu đi, lời nói ra đã đủ khiến người khác thật đau lòng, lại còn làm ra động tác từ chối nữa chứ.”

Giang Tiểu Văn bắt đầu giãy giụa, “Ai mượn chú đau lòng vì tôi!”

Trương Hạo bắt lấy hai tay của Giang Tiểu Văn, “Tôi không biết ngày hôm nay cậu đã đi đến chỗ nào, bắt quá lúc thức dậy không thấy cậu, lo lắng nên đã không đi làm. Giờ cậu nói vậy, cũng không nghĩ đến một chút cảm nhận của tôi sao?”

Giang Tiểu Văn vừa giãy giụa vừa khó chịu trong lòng, cái tên Trương Hạo này luôn mồm luôn miệng quan tâm bảo vệ, hơn nữa đối với cậu quả thật không tệ. Thế nhưng lại nghĩ tới những thứ này đều là do Giang Thành bày mưu đặt kế, Giang Tiểu Văn trong lòng liền giận đến không chỗ phát tiết.

Giang Tiểu Văn khó chịu liền bắt đầu điên cuồng giãy giụa, “Cho tôi xin đi! Chú chó có giả vờ quan tâm ta! Tôi... con mẹ nó không cần cái loại quan tâm tôi vì có mục đích!”

Trương Hạo giống như bị lời nói này khiến cho bực mình, cúi đầu cười yếu ớt, đem mặt áp sát.

“Quan tâm có mục đích? Giang Tiểu Văn, cậu đừng có tự nhiên quy tội cho người khác dĩ nhiên như vậy. Tuy rằng ba cậu bảo tôi chăm sóc cậu, thế nhưng chỉ là đến mức sợ cậu một mình ở bên ngoài sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hẳn bảo tôi chăm sóc cậu cùng lắm cũng chỉ là nhớ cho cậu ăn cơm, trông nom cậu để cậu không chạy lung tung, cũng không bảo tôi phụ đạo tâm lý cho cậu. Cậu cho rằng tôi rảnh rỗi như vậy, cả ngày theo cậu, nghe cậu phí lời?”

Đối với Giang Tiểu Văn bây giờ thần trí không rõ ràng nhất, vừa giãy giụa vừa rống to, “Tôi làm sao biết chú muốn thế nào! Tôi từ nhỏ đến lớn ba không thương, mẹ không yêu, tôi... con mẹ nó chính là một đứa không ai muốn! Chú vì cái gì sẽ quan tâm tôi! Nếu không phải cha tôi nói, chú sẽ quan tâm tôi sao! Hả?”

“Tất nhiên tôi sẽ làm điều đó.” Trương Hạo cười nói. Không sai, chính là nụ cười ôn nhu đó, luôn khiến cho Giang Tiểu Văn không thể chống đỡ được.

Giang Tiểu Văn không khỏi cảm thấy viên mắt bắt đầu nóng lên, đã nhiều năm như vậy rồi, còn có ai quan tâm cậu sống hay chết chứ? Ngoại trừ mẹ cậu, ngoại trừ người đàn ông tươi cười trước mặt này, còn có ai sẽ cả ngày chấp nhận phiền phức vì cậu!

Trương Hạo nở nụ cười bất đắc dĩ, vừa cười vừa vuốt tóc Giang Tiểu Văn, “Tiểu Văn ... Cậu có biết, nếu cậu khóc lên khiến người khác rất đau lòng a.”

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu, nhưng là gương mặt quật cường, cắn môi nhẫn nhịn nước mắt, trên mặt một khoảng trắng bệch, nhưng lại mang theo vẻ phiếm hồng, “Ai khóc chứ!”

Trương Hạo nâng bàn tay sờ lên mặt Giang Tiểu Văn, khiến cậu bất giác ngẩn người, khuôn mặt cũng ửng đỏ.

“Đừng khóc, thật ra đã xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì nói ra không phải sẽ tốt hơn sao? Càng muốn một mình nhẫn nhịn chịu đựng, như vậy nhất định sẽ bị bức đến điên đó.” Nói xong liền ôm lấy Giang Tiểu Văn đang phát run.

Cảm giác này, thật ấm áp.

Giang Tiểu Văn nâng đầu, định nói gì đó với Trương Hạo nhưng miệng chỉ khe mở ra liền khép lại.

Cậu không biết nên nói thế nào, cái loại chuyện cầu huyết như mấy tiểu thuyết trên mạng này, cậu mà làm sao nói với người khác.

Trương Hạo nhìn bộ dáng giãy giụa của cậu, nâng tay xoa nhẹ nước mắt đọng trên mặt Giang Tiểu Văn, “Được rồi, không muốn nói tôi cũng không ép cậu.” Trương Hạo đến cùng vẫn muốn từ bỏ.

Nhưng Giang Tiểu Văn lại đột nhiên thốt lên, “Hôm nay là ngày giỗ của mẹ tôi.”

Đôi tay đang định nhấc lên cao của Trương Hạo khựng lại, nhưng hắn không nói lời nào.

“Ngày hôm nay tôi về nhà, vốn là muốn thay quần áo sạch sẽ để đi cúng bái, thế nhưng ba tôi ngăn tôi trước cửa, nói rằng ngày hôm nay hắn đã cưới một người phụ nữ khác làm mẹ kế cho tôi.”

Giang Tiểu Văn vụng về xoa xoa mặt, đôi mắt hồng hồng như thỏ con. Cậu khoa trương cười với Trương Hạo, “Có đôi lúc tôi thực muốn hỏi ba tôi ông thực ra là có...trái tim...hay không. Chú...vẫn còn muốn nghe tiếp không?”

Trương Hạo gật gật đầu, “Nếu như cậu muốn nói.”

Giang Tiểu Văn cười cười, nhàn nhạt nói, “Không biết chú đã từng nghe qua hay chưa, hai năm trước vụ án náo động toàn thành phố về việc xã hội đen giết người phân thân, người chết kia... chính là mẹ của tôi...”

Giang Tiểu Văn trong ký ức của mình, vẫn luôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn. Gia đình Giang Tiểu Văn rất bình thường, cha làm giáo viên, mẹ cũng làm việc trong trường học, còn có cậu, từ nhỏ đã là một đứa bé ngoan khiến nhiều người thương yêu. Đây là một gia đình đơn giản mà ấm áp.

Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, khi Giang Tiểu Văn học tiểu học, cha cậu đột nhiên bị đuổi việc.

Cha của Giang Tiểu Văn cả một đời làm người đảng hoàng luôn cần cù chăm chỉ, nhưng bởi vì đắc tội một người thuộc giới thượng lưu trong trường học, thế nên hồ sơ bị dè xuống một bút, kể từ đó cả tiền đồ đều bị hủy.

Mẹ Giang Tiểu Văn không vào lúc đó mà rời bỏ cha cậu, hai người cùng chịu đựng cuộc sống nghèo khổ, gắng vượt qua đoạn thời gian khó khăn. Một công việc tìm rất khó khăn, nhưng thời gian thử việc chưa hết lại bị loại bỏ, Giang Thành cũng không phải không biết nguyên nhân.

Có người nói, khi đó thân thích trong nhà cũng không đồng ý giúp đỡ, bọn họ chán nản đến suýt chút nữa thì phải đi ngủ ở công viên.

Ngay lúc Giang Thành quần bách nhất, một người bạn trước kia tìm tới hắn. Người kia vốn là ngư dân, vừa lúc lại thiếu người, nên tìm đến Giang Thành. Giang Thành khi đó đã không chịu nổi học phí của Giang Tiểu Văn, lại còn kéo thêm tiền sinh hoạt hàng ngày bức bách nên đã đồng ý đi làm thuê cho người ta.

Sau đó, Giang Thành từ một nhân viên nho nhỏ, từng bước một trèo lên trên, cuối cùng cũng leo lên thượng tầng xã hội.

Mấy năm kia, gia đình Giang Tiểu Văn sống rất đầy đủ. Thế nhưng cũng chính lúc đó, Giang Thành bắt đầu hàng đêm không về.

Mẹ cậu mỗi đêm đều chờ cha cậu, ngày ngày trống vắng, đến cuối cùng, cũng không còn tâm tư chờ đợi.

Giang Tiểu Văn chỉ nhớ bọn họ bắt đầu cãi nhau, bắt đầu không hợp. Thế là Giang Thành hàng đêm ra ngoài uống đến say khướt mới về, mà mẹ cậu lại ở trong phòng đóng chặt cửa không ra ngoài.

Sau đó, mẹ Giang Tiểu Văn bắt đầu trang điểm ăn mặc xinh đẹp, cũng bắt đầu ra ngoài kết giao bạn bè. Ngược lại Giang Thành vì có tiền trong túi, cũng đêm đêm chơi bởi không quan tâm.

Sau đó mấy ngày, Giang Thành bắt quả tang mẹ Giang Tiểu Văn cùng đàn ông khác ở trên giường ôm nhau. Thế nhưng chuyện đó đối với hắn cũng không thành vấn đề, dù sao bên cạnh Giang Thành cũng đã có người khác.

Tuy nhiên vì thể diện của đàn ông là lớn nhất, Giang Thành khi đó nổi trận lôi đình.

Sau đó về nhà Giang Thành cùng mẹ Giang Tiểu Văn làm ầm ĩ một trận, long trời lở đất, cũng mặc kệ Giang Tiểu Văn lúc đó chỉ mới học sơ trung đang ở bên cạnh. Mẹ Giang Tiểu Văn khóc lóc chạy ra ngoài, và mãi mãi cũng không bao giờ trở lại nữa.

Buổi tối hôm đó Giang Tiểu Văn ở nhà nhận được một cuộc điện thoại, nói là gọi Giang Thành đem một số hàng nhường cho bọn họ, bằng không liền đem mẹ Giang Tiểu Văn giết chết. Giang Thành cầm điện thoại cười lạnh một tiếng, nói tùy ý.

Sáng ngày thứ hai, bờ sông phát hiện một thi thể phụ nữ bị cắt nát không còn ra hình dạng. Giang Tiểu Văn nhìn chằm chằm tin tức cùng hình ảnh đã qua xử lý trên TV, bật khóc.

Qua mấy ngày, Giang Thành phái người bí mật báo cảnh sát, đem đám người gọi điện thoại hôm trước tố cáo.

Giang Thành sau lần đó trở thành một người sắc bén, đem quyền lực trong thành phố toàn bộ thu tóm.

Giang Tiểu Văn từ đó trở đi bắt đầu hận Giang Thành.

Cũng là khi đó, cậu bắt đầu hận chính mình. Bởi vì khi đó cậu lại không báo cảnh sát, mà tin vào Giang Thành, tin tưởng hẳn sẽ đi cứu mẹ cậu.

Trương Hạo nhìn Giang Tiểu Văn trong lồng ngực mặt không cảm xúc nói về chuyện cũ, trong lòng cũng có chút trống rỗng.

Trương Hạo hỏi, “Cậu hận ba cậu sao?”

Giang Tiểu Văn nhàn nhạt đáp, “Hận.”

“Cho nên?”

“Cho nên... Tôi không bao giờ muốn trở về cái nhà kia nữa.” Giang Tiểu Văn cắn răng nói.

Nước mắt, nước mắt luôn khiến cho lòng con người trở nên chua xót.

Trương Hạo nâng khuôn mặt Giang Tiểu Văn, gương mặt đó mang theo nét rung động ngây ngô của thiếu niên, hiện tại lại giống như một con thỏ nhỏ bị thương tổn run rẩy yếu ớt.

Trương Hạo hé lưỡi, giống như những con vật nhỏ hay đối xử với nhau, lưỡi chạm đến vị mặn của những giọt nước lăn trên gò má Giang Tiểu Văn, ôn nhu nói, “Nếu như cậu muốn, cậu có thể ở lại nơi này.”

“Chú...” Bị hành động bất thành linh Trương Hạo khiến cho đỏ mặt Giang Tiểu Văn có chút luống cuống.

Trương Hạo ôn nhu cười, “Sao? Cậu không muốn?”

“Tôi có nói không muốn sao...” Giang Tiểu Văn cúi đầu nhẹ giọng nói.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Giang Tiểu Văn lần thứ hai may mắn ăn được điểm tâm do Trương Hạo làm.

Giang Tiểu Văn mang theo đôi mắt hơi sưng lên xuất hiện trước mặt Trương Hạo.

Trương Hạo cười hi hi đạo, “Cập ngày hôm nay thật đáng yêu a, như con thỏ nhỏ.”

Giang Tiểu Văn mạnh mẽ lườm một cái, trên mặt lại không tự chủ lộ ra mấy phần e lệ, tự mình ngồi ở trên bàn ăn bắt đầu đánh chén.

Trương Hạo nhìn Giang Tiểu Văn cười nói, “Sáng sớm tôi gọi điện thoại cho ba cậu nói chuyện, cậu trước hết đừng trở về, ở lại nhà tôi đi.”

Giang Tiểu Văn nuốt xuống miếng trứng cuộn trong miệng, gật gật đầu.

Kỳ nghỉ hình như đã qua một nửa, Giang Tiểu Văn bắt đầu đối với kỳ nghỉ như sinh hoạt của trạch nam này bắt đầu sinh ra mất hứng. (trạch là chỉ mấy người chỉ thích làm ỏ ở nhà không thích đi ra bên ngoài giao tiếp)

Mỗi ngày bốn giờ chiều, Giang Tiểu Văn mới vừa tỉnh ngủ, Trương Hạo cũng vừa tỉnh ngủ. Nghỉ đến cũng thật thú vị, cuộc sống của cả hai người đều quen thuộc vì chúng gần như mười phần giống nhau.

Trương Hạo làm cơm tối, trong lúc ăn cơm, Trương Hạo cười hi hi nói, “Cậu mỗi ngày chỉ biết xem phim hoạt hình, có cảm thấy tẻ nhạt không a, muốn cùng tôi ra ngoài chơi không?”

Giang Tiểu Văn cười lạnh một tiếng, “Tối địa ngục Cảnh Các sao?”

Trương Hạo nói, “Cậu có thể ở trong phòng làm việc của tôi. Lúc nào chán có thể xuống dưới ăn cái gì đó, sau đó chúng ta cùng nhau về nhà.”

“Tùy chú.” Giang Tiểu Văn bề ngoài lạnh lùng, nhưng trong lòng lại có chút vui vẻ, Trương Hạo gần đây bận việc khiến cậu cũng không thường xuyên thấy hẳn, lần này lại vừa vặn có cơ hội.

Cơm nước xong, Giang Tiểu Văn quả thực đi theo đến Cảnh Các.

Vừa vào cửa, mấy bảo tiêu liền cúi người chín mươi độ, kêu to, “Chào Trương tiên sinh.”

Giang Tiểu Văn đứng ở một bên suýt chút nữa cười lăn lộn, “Trương... Trương tiên sinh... A...”

Trương Hạo cười hi hi vỗ đầu Giang Tiểu Văn một cái, “Nhóc con thì hiểu cái gì a, so với việc bọn họ gọi tôi là Trương tổng, thì Trương cái gì đó xem như êm tai rồi.”

Giang Tiểu Văn vuốt đầu của chính mình, “Không cho phép vỗ đầu, sẽ đốt nha.”

Đến văn phòng của Trương Hạo, Trương Hạo chỉ tay đến ghế sofa, “Cậu đến đó ngồi chơi đi. Tôi chuẩn bị cho cậu một cái máy tính có thể lên mạng, hoặc là xem sách bên trong ngăn kéo của tôi cũng được.”

Giang Tiểu Văn nhìn lướt qua xung quanh, “Vậy chú làm gì?”

Trương Hạo bật cười, “Tôi làm việc a, đã xong đâu. Chờ chút nữa có người đến tìm tôi nói chuyện, có thể phải còn đi ra ngoài nữa.”

Giang Tiểu Văn đùa cợt nói, “Trương tiên sinh, ngài thật vất vả.”

Trương Hạo bên một tràn đầy ý cười, “Không có gì không có gì, được Giang thiếu gia bồi tiếp không vất vả không vất vả.”

Giang Tiểu Văn bắt trước tư thế của nam chính trong phim hoạt hình ngồi chồm hổm trên ghế sofa bắt đầu lên mạng, xem bài post, dạo diễn đàn, chơi game.

Bên kia Trương Hạo cũng bắt đầu xem văn kiện.

Hai giờ trôi qua, đúng chín giờ, điện thoại di động của Trương Hạo vang lên, là một bài hát tiếng Pháp, Giang Tiểu Văn cảm thấy thật quen tai, ước chừng là đã nghe qua, hình như là một bài hát kết thúc của một bộ phim hoạt hình nào đó.

Trương Hạo nhận điện thoại, mang theo ý cười “Ừ” cả buổi. Cúp điện thoại trong nháy mắt, ngẩng đầu lên đối diện Giang Tiểu Văn nói, “Tôi phải đi ra ngoài xã giao, đi Tây Mộc Quán, cậu có muốn đi hay không?”

Giang Tiểu Văn sững sờ, Trương Hạo là hỏi mình có muốn đi hay không? Nhú nhú mày, Giang Tiểu Văn hỏi, “Chú không phải đi xã giao sao? Mang tôi theo thì làm ăn được gì?”

Trương Hạo mang theo nụ cười trên mặt, đứng dậy, “Không có gì, ngược lại gia thế của cậu khá đặc thù, mang theo cậu cũng coi như cho cậu rèn luyện.”

Giang Tiểu Văn vừa nghe lời này liền cảm thấy không thoải mái, ngữ khí lập tức trở nên lạnh nhạt, “Không phải là ba tôi bảo chú làm thế chứ, muốn mang tôi ra ngoài để thích ứng hoàn cảnh sao?”

Trương Hạo cảm thấy thật sự bó tay với người này rồi, “Ba cậu chỉ nhờ tôi chăm sóc cậu thật tốt, không nhờ tôi dẫn cậu đi thích ứng. Bất quá...” Trương Hạo cười yếu ớt, “Bất quá tôi ngược lại là cảm thấy rất ok, cậu lớn như vậy, thế mà một chút kinh nghiệm cũng chả có, tính tình có chút... ấu trĩ?”

Ấu... Ấu trĩ?

Giang Tiểu Văn bật dậy, “Đi thì đi, ai sợ ai!”

Mẹ nó, dám nói cậu ấu trĩ!

Tây Mộc Quán... Sớm biết thế cậu nên hỏi trước đó là cái loại địa phương gì.

Nguyên bản Giang Tiểu Văn cho rằng ba chữ này tám, chín phần là quán ăn, làm sao biết vừa vào cửa, lại phát hiện đây là ...club?

Bất quá nơi Trương Hạo mở chẳng phải là hộp đêm hay sao, tại sao còn chạy tới nơi này làm cái quái gì chứ?

“Trương tiên sinh tới rồi. Ha ha.”

Mãi đến tận người trước mắt xuất hiện, Giang Tiểu Văn mới biết nguyên nhân.

Một tên...đồng tính. Tóc dài trang điểm hơi đậm, tuy rằng người đáng đáp không tệ, bất quá Giang Tiểu Văn nhìn không quen, liền cau mày.

Nhìn thấy vậy Trương Hạo cười hi hi cùng người kia chào hỏi, “Đúng vậy, chỗ cũ.”

Người kia nhẹ nhàng nở nụ cười, “Đã chuẩn bị sẵn cho ngài rồi đây.”

Giang Tiểu Văn như đứa nhỏ bám theo sau Trương Hạo, đi tới cái nơi gọi là “chỗ cũ” kia, thì ra là một gian phòng VIP, bên trong mở máy điều hòa nhưng lại không có một bóng người.

Vừa tiến vào bên trong gian phòng, Giang Tiểu Văn liền đặt mông ngồi lên ghế sa lon, mặt mày ảo não, “Mẹ nó! Chú đúng là đồ nhà giàu mới nổi không biết xấu hổ!”

Trương Hạo vừa rót rượu, vừa quay sang vô tội nói, “Tôi đã làm ra chuyện gì sao?”

Giang Tiểu Văn chỉ vào mũi Trương Hạo, “Chú chú chú! Chú dám mang tôi tới chỗ như thế này!”

Trương Hạo cười khê, “Chỗ gì?”

Giang Tiểu Văn gào thét, “Cửa hàng vịt!” (Nghĩa gốc là Áp Điểm hình như để chỉ những nơi có trai bao a~)

Trương Hạo nhấp ngụm rượu, “Nơi này là club, không cung cấp dịch vụ tình dục.”

“Có quỷ mới tin!”

Trương Hạo gơ tay, “Ít nhất tôi không hưởng thụ qua loại phục vụ kia. Chỉ là người cùng ta bàn chuyện làm ăn lại có loại ham mê này, đại gia đi xã giao, không thể tự lựa chọn.”

Giang Tiểu Văn quay đầu sang chỗ khác, “Coi như chú có lý.”

Trương Hạo nhìn gò má phập phồng vì thở dốc của Giang Tiểu Văn, không khỏi nheo mắt lại nở nụ cười. Giang Tiểu Văn nhất định không biết, bản thân mình bây giờ giống như thiếu nữ đang ghen.

Chỉ một lát sau, người kia liền tới. Giang Tiểu Văn giương mắt nhìn, là một ông bác trung niên mang gương mặt bình thản, đại khái chừng bốn mươi tuổi, ánh mắt có chút hung ác.

Người kia vừa vào cửa liền đi về phía Trương Hạo nhiệt tình chào hỏi, còn đứng dậy bắt tay.

Giang Tiểu Văn nhìn hai người đều làm ra vẻ đối trá khách sáo kia, mặt lập tức đen lại.

Chờ cho đến khi xã giao xong, người kia mới phát hiện ra sự tồn tại của Giang Tiểu Văn, ngờ vực hỏi, “Đây là?”

Trương Hạo hí mắt ngẩng nhìn Giang Tiểu Văn, cười nói, “Đây là Tiểu Văn.”

Giang Tiểu Văn bị Trương Hạo nhìn như vậy, cảm thấy bầu không khí đột nhiên có chút không đúng. Sao lại dùng cái ánh mắt mập mờ kia nhìn cậu?

Người bên kia tựa hồ lập tức tỉnh ngộ, “Há, Tiểu Văn đúng không. Ha ha...” Vừa nói vừa lấy ánh mắt quỷ dị liếc Giang Tiểu Văn một cái.

Giang Tiểu Văn ngây thơ, hoàn toàn không rõ đến cùng là xảy ra cái gì.

Chỉ chốc lát sau, tên nhân yêu* (Nhân yêu: ta thường thấy trong vòng du thôi, ở đây là chỉ tên phục vụ lúc này) vừa nãy dẫn theo một thiếu niên tiến vào. Giang Tiểu Văn ngẩng đầu, thiếu niên bộ dáng gần bằng tuổi cậu, trưởng thành rất thanh tú, chỉ là ăn mặc có chút...lộ liễu? Áo sơ mi đen cùng quần da bó sát vào người, đem cơ thể mình biến thành giống như một cái cột, đặc biệt là cái mông kia... Vô cùng lộ liễu...

Thế nhưng lại chỉ có một người, không phải ở đây có nhiều hơn một người cần bồi rượu hay sao? Điều này là có ý gì đây?

Thiếu niên kia ngồi xuống, liền hướng Giang Tiểu Văn khê mỉm cười. Nụ cười kia thật giống như đang nói: “Thật là đúng dịp a, cậu cũng là đến bồi rượu sao...?”

Ách... Giang Tiểu Văn lúc này mới đột nhiên hiểu được.

Mẹ nó, nguyên lai nãy giờ cậu bị coi như vịt rồi!

Vừa mới hiểu ra Giang Tiểu Văn lập tức muốn bạo phát, lại bị người nào đó bắt lấy tay.

Trương Hạo vừa nhìn thấy ánh mắt hung thần ác sát của Giang Tiểu Văn, liền biết cậu muốn nổi nóng. Vội vã tới gần, thì thâm vào tai Giang Tiểu Văn, “Cậu không phải là hy vọng tôi tìm ai khác tới bồi đi. Coi như là giúp tôi chuyện này đi.”

Âm thanh Trương Hạo từ bên tai truyền đến, Giang Tiểu Văn còn chưa kịp sinh khí, mặt liền nổi lên một tầng sắc hồng mỏng manh.

Liếc về hai người sát vách, người trung niên kia một tay đang vuốt cằm thiếu niên kia, không biết nói cái gì, ánh mắt rất dâm dăng.

Giang Tiểu Văn lập tức không biết làm sao cho phải.

Cảnh tượng như thế này, bầu không khí như thế này.

Trương Hạo cười hi hi bưng một chén rượu lên, thấp giọng nói, “Xã giao a, chuyện này không thể tránh được. Cậu coi như giúp tôi một việc đi. Gọi những người khác rất phiền phức, mà... Cậu cũng không muốn người khác bồi tôi chứ.”

Lời kia vừa thốt ra, Giang Tiểu Văn lập tức ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh hữu thần nhìn Trương Hạo, âm thanh lại vô cùng kiên quyết, “Chú nói vậy là ý gì?”

Trương Hạo giơ tay lên, sờ sờ mặt Giang Tiểu Văn, “Cậu nói thử xem?”

5. Chương 5

Note: từ chương 5 này có thay đổi cách xưng hô nha, mon cũng khá phân vân về cách xưng hô, ban đầu cho rằng xưng hô là “Chú – tôi” sẽ thấy không hợp nhưng mà sau khi bạn beta đổi ngôi xưng như vậy thì mon thấy cũng được a~, với lại có vài bạn nói truyện hiện đại hạn chế dùng cách xưng hô “Ta – ngươi” a~. Mọi người đọc có gì thì cho ý kiến nha ^^.

Màu đen dự vọng chương 5:

“Đến đến! Đến uống rượu.” Một âm thanh mạnh mẽ phá vỡ bầu không khí giữa hai người.

Bên kia, người đàn ông trung niên nói qua, “Tiểu Trương, mau lên nha, tôi khô miệng a.”

Trương Hạo bưng lên ly rượu đặt trên bàn, cười vui vẻ một ngụm nuốt xuống.

Chắc là lát nữa phải uống đến say đi.

Bình thường Giang Tiểu Văn không uống rượu, cho nên luôn ngo ngắc vừa nhìn Trương Hạo cùng người trung niên kia nói chuyện buôn bán, vừa tu ừng ực thoáng cái đã mấy bình rượu.

Giang Tiểu Văn nghĩ thầm ông chú này đến xã giao khi nào, rõ ràng là đi tìm chết. Không trách được mỗi lần trở về đều thành ma men.

Sau khi uống say, cảnh tượng có chút hỗn loạn, người đàn ông trung niên nhào tới đè thân thể thiếu niên xuống ngay trên ghế salon.

Lúc ấy, Giang Tiểu Văn đang cùng Trương Hạo tranh cãi, chỉ thấy Giang Tiểu Văn hăng máu cãi tới một nửa, đột nhiên trọn to mắt há hốc mồm nhìn hai người cách đó không xa đang làm ...trên ghế salon.

Giang Tiểu Văn là thực sự bị dọa rồi, tuy rằng trước đó cậu có bị cha kéo đi cùng những người được gọi là tiền bối ăn cơm, thế nhưng kia thật chỉ là ăn cơm thôi. Chưa từng thấy qua loại tình cảnh này Giang Tiểu Văn lập tức đỏ mặt, dời đi tầm mắt.

Mới vừa đưa tầm nhìn trở về, liền nhìn thấy người trước mắt nhìn cậu cười tà.

Giang Tiểu Văn thực muốn mắng Trương Hạo vô liêm sỉ, cậu đang định mở miệng trước. Nhưng Trương Hạo đã tranh trước: “Thế nào? Sợ?”

A?

Giang Tiểu Văn nhìn ánh mắt Trương Hạo mang theo ý cười ẩn hiện nhìn mình, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào là lạ.

Lại là cái cảm giác xấu hổ đến chết kia, rốt cuộc là làm sao vậy?

May mà loại cảm giác đó duy trì cũng không lâu, còn cái điểm không đúng kia cũng chỉ như thoáng qua, Trương Hạo nói, “Chờ hai người bên kia xong việc là có thể tan cuộc.”

Giang Tiểu Văn gật gật đầu, quay mặt qua chỗ khác không dám nhìn hai người trong góc. Trong đầu tiếng ong ong vang loạn xà ngầu.

Thật vất vả mới đem người trung niên uống say ra được đến xe, dẫn dò tài xế đưa ông ta về nhà, Giang Tiểu Văn cùng Trương Hạo hiện tại đang đứng ở trước cửa cái tửu quán kia.

Trương Hạo uống rất nhiều rượu, thế nhưng cũng không say đến mức không biết trời trăng mây đất là gì, nói chuyện còn bình thường chán. Giang Tiểu Văn đi theo phía sau Trương Hạo, tâm tình phiền muộn.

Trong lòng tâm tâm niệm niệm đều là những lời vừa nãy của Trương Hạo. Giang Tiểu Văn trong lòng cũng rõ ràng, cuộc sống riêng của những người “bề trên” hóa ra lại hỗn loạn, như cha cậu lục căn thanh tịnh, tình cờ tìm cô gái để dập lửa dục vọng là chuyện rất ít khi xảy ra.

Nhưng là Trương Hạo nhìn qua không chút nào câu nệ những người nam không ra nam nữ không ra nữ kia.

Trang phục và khí chất của Trương Hạo, đúng là rất nghiêm chỉnh.

Người bên cạnh đột nhiên đẩy Giang Tiểu Văn một cái, “Trước tiên theo tôi tới phòng làm việc lấy ít đồ, xong chúng ta lại về nhà.”

Giang Tiểu Văn im lặng đi theo sau Trương Hạo, Trương Hạo uống rượu, chỉ có thể gọi xe đi đến Cảnh Các.

Đi Cảnh Các lấy đồ xong, hai người liền lên xe, mau chóng trở về nhà Trương Hạo.

Ngồi ở trên xe Giang Tiểu Văn một câu cũng chưa nói, ngược lại Trương Hạo so với bình thường nói nhiều hơn rất nhiều, Giang Tiểu Văn đột nhiên nhớ tới Trương Hạo là phái hậu sức tiềm phát, có lẽ là say rồi đi, ngày hôm nay kỳ thực uống cũng không ít.

Quả thực vừa xuống xe, Trương Hạo mềm nhũn không khí lực, dựa vào trên người Giang Tiểu Văn cười đến quái dị.

Mới mở cửa xong, cậu đang chuẩn bị đem Trương Hạo dìu vào phòng bên trong mặc hần tự sinh tự diệt, đột nhiên đã bị người phía sau ôm chặt lấy.

Cả người Giang Tiểu Văn lập tức cứng ngắc, “Chú... chú làm gì thế?”

Người phía sau cười khê, “Tiểu Văn...”

Vẫn là thanh âm kia, bên tai cậu, kêu tên của cậu.

Thế nhưng... Không thể như lần trước, không thể... bọn họ đều là nam, hơn nữa... hần tựa hồ đem cậu nhận lầm thành người khác đi, nói chung... quá kỳ quái.

Giang Tiểu Văn đỏ mặt, lập tức nghiêng mặt bộ dạng hung thần ác sát, “Chú làm gì vậy, nửa đêm còn kêu, kêu cái quỷ ấy. Mau thả tôi ra, tẩm xong có thể ngủ.”

Người phía sau giống như không nghe đến, đem Giang Tiểu Văn đẩy ngã xuống đất, “Cậu vừa nãy bị giật mình mà, đứng không?”

Giang Tiểu Văn đương nhiên biết hần hỏi cái gì, nhưng là vẫn là liều chết giả ngu, “Có dọa cái gì đâu, chú nhanh một chút tỉnh rượu cho tôi, đứng lên! Chú biết là chú nặng lắm không!” Đáng tiếc khuôn mặt hoảng loạn chính là biểu hiện giấu đầu hở đuôi.

Trương Hạo hai tay đè lên Giang Tiểu Văn, từ trên xuống dưới nhìn kĩ khuôn mặt Giang Tiểu Văn, “Cậu không muốn sao?”

Giang Tiểu Văn sững sờ, “Muốn cái gì?”

Trương Hạo câu khoe môi cười rộ lên, không nói liền hôn lên môi Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn lập tức dần người.

Sao lại là chiêu này?

Mỗi lần Trương Hạo cười, cậu đều giống như người đánh mất hồn phách.

Giang Tiểu Văn vẫn còn giãy dụa, “Chú buông tôi ra đã. Chú nhận lầm người rồi! Tôi không phải người chú tâm niệm đâu, tôi là Giang Tiểu Văn a!”

Trương Hạo nghe Giang Tiểu Văn nói xong, liền cười phì phì, “Em không phải người tôi tâm niệm, thế nhưng em thích tôi, đúng không?”

Giang Tiểu Văn vừa nghe đến chữ “thích”, lập tức sững sốt, ngắc đầu khó hiểu nhìn người trước mắt.

Trương Hạo quả thực biết tất cả.

Không sai, chính là loại cảm giác ám muội này. Mỗi quan hệ vừa bắt đầu liên quanh quẩn bên bọn họ, cảm giác này, lúc nào ở bên hắn cậu đều mơ hồ cảm nhận được, hướng hồ là Trương Hạo hạng người gì cũng đã từng gặp qua.

Trong khi cậu luôn mịt mờ, Trương Hạo lại vẫn luôn tỉnh táo.

Trương Hạo nhìn Giang Tiểu Văn cười, “Tôi đã cố gắng chối bỏ nó rất lâu, thế nhưng tôi cũng phát hiện, cảm giác yêu thích từ lâu đã không còn do chính mình có thể làm chủ được nữa. Tôi tin em cũng nhận ra đi, quan hệ giữa chúng ta... đã sớm thay đổi... Ngày đó tôi uống rượu say hôn em, em cũng không hề từ chối tôi.”

Giang Tiểu Văn nghe Trương Hạo nói, lập tức sinh ra sợ hãi.

Đây chẳng lẽ là Trương Hạo muốn tiến đến với cậu?

Giang Tiểu Văn quay đầu đi, không tự biện hộ lấy một câu, “Tại sao chú thích tôi?”

Trương Hạo cười khê hỏi ngược lại, “Vậy tại sao em thích tôi?”

Giang Tiểu Văn ngơ ngác trả lời, “Đại khái là bởi vì... tình cảm nông nổi tuổi dậy thì đi.”

“Tình cảm nông nổi tuổi dậy thì?” Trương Hạo bật cười, “Em còn ở tuổi dậy thì?”

Giang Tiểu Văn nghiêng đầu cười tinh quái, “Đúng vậy a, tôi dậy thì muộn, đại khái còn chưa có phát dục hoàn toàn, cho nên... cái chuyện chú muốn làm trên người tôi bây giờ sẽ khiến ông trời phẫn nộ đó, nói không chừng tôi sẽ vì chuyện đó vĩnh viễn không lớn nổi nha...”

Trương Hạo cười khê, nheo mắt lại, “Thật không nhân đạo a, Tiểu Văn.”

Giang Tiểu Văn cúi đầu, hai gò má nóng lên, âm thanh cũng càng ngày càng nhẹ, “Bởi vì tôi không biết bây giờ nói cái gì mới tốt... tình huống như thế...”

Lời này Giang Tiểu Văn ngược lại là lời thật lòng, cậu sống mười tám năm hoàn toàn không biết làm thế nào xử lý cái tình huống trước mắt, cho nên chỉ có miễn cưỡng cười cười, giả ngu đi đánh trống lảng cho qua chuyện.

Trương Hạo cúi người, nhìn vào mắt Giang Tiểu Văn, cười, “Lúc đó, chớ nói chuyện.”

Giang Tiểu Văn cau mày nhỏ giọng, “Kỳ thực tôi sợ đau...”

Trương Hạo cười hì hì đem Giang Tiểu Văn vốn nằm trên mặt đất ôm lấy khiêng qua vai, “Kỹ thuật của tôi đảm bảo em sẽ không quá đau.” Nói xong liền đi thẳng lên lầu hai.

Giường mềm mại lại mang theo cảm giác lạnh lẽo.

Giang Tiểu Văn quay mặt đi, ánh mắt lơ lửng giữa không trung, “Em ra ngoài mà không tắt máy điều hòa.”

Trương Hạo lật cậu lại, đặt xuống giường cười nói, “Em lạnh sao?”

Giang Tiểu Văn nghiêng đầu, tóc rũ xuống một bên mặt, “Không biết...”

“Nhưng thật ra là cảm thấy nóng đi.” Người nào đó chẳng biết xấu hổ nói.

“E rằng...” Người nào đó then thùng.

“Tiểu Văn...” Người nào đó cười dâm dăng.

“Hả?” Người nào đó mê man chẳng biết đã lọt tròng.

“Tôi muốn bắt đầu.” Người nào đó càng không biết xấu hổ tuyên dâm.

“Đừng vòng vo tam quốc... Muốn làm gì thì nhanh làm đi!” Người nào đó không sợ chết.

Đầu lưỡi liếm sống lưng, mang theo một ít xúc cảm kỳ lạ, mặt Giang Tiểu Văn bất tri bất giác ửng hồng.

Ngón tay Trương Hạo rất dài, khớp xương rõ ràng, rất dễ nhìn. Chính là đôi tay này, đang nắm chặt điểm yếu của cậu.

Giang Tiểu Văn “A” một tiếng, Trương Hạo cúi đầu cười nói, “Trước đây hẳn có cùng người khác làm qua đi.”

Giang Tiểu Văn híp mắt, “Chú... con mẹ nó thật phí lời!”

Trương Hạo giờ khắc này trên khuôn mặt điển trai vẫn mang nụ cười như có như không, “Thời khắc này sẽ khắc sâu vào trong em, thể xác lẫn tâm trí.”

Đáng tiếc Giang Tiểu Văn sớm đã bị động tác trên tay Trương Hạo làm cho thần trí không rõ, chỉ có thể hé miệng thở dốc, căn bản không nghe thấy lời kia của Trương Hạo.

Không phải rất đau? Nhưng vẫn là đau đi.

Giang Tiểu Văn một tay nắm chặt ga trải giường, tay kia lúng túng dịch chỗ, “Trương... Trương Hạo... Tôi...”

“Em hãy giao cho tôi.” Trương Hạo hôn lên mí mắt nhắm chặt của Giang Tiểu Văn, nâng lên đồ vật của chính mình, hừ một cái, đẩy vào.

Cảm giác bị lấp đầy trong nháy mắt khiến cho Giang Tiểu Văn cảm thấy hoảng sợ, đau nhói, cảm giác kỳ quái cùng cực.

Thiếu niên đột nhiên kêu to, “A... Đừng...sẽ... sẽ chết mất!”

Trương Hạo mạnh mẽ hôn Giang Tiểu Văn toàn thân phủ mồ hôi lạnh, “Thả lỏng, thả lỏng thân thể ra, thời điểm đi vào không chảy máu, trái lại thời điểm hoạt động chảy máu vậy thì em sẽ phải chịu tội đó.”

Giang Tiểu Văn đối với lời nói lộ liễu trắng trợn như vậy rất không có lực miễn dịch, nguyên bản khuôn mặt ửng hồng hiện tại lại đỏ đến sung huyết.

Cậu chỉ có thể nhịn xuống âm thanh, không ngừng thở dốc gấp gáp.

Một tiếng rồi một tiếng hít thở, cùng với đó là làn gió nhẹ thổi ra từ máy điều hòa, trong đêm tối mê mải quấn quanh.

Nhấn nại một quãng thời gian, Trương Hạo ôm Giang Tiểu Văn đang bắt đầu co rúm.

Lần đầu tiên kết hợp, chính là dùng tư thế dễ dàng công kích nhất, mặt đối mặt, chân Giang Tiểu Văn mở rộng dưới thân khiến cậu nhất mực không thoải mái.

Giang Tiểu Văn nhắm mắt, tay đặt trên cái lưng rộng lớn vững vàng của Trương Hạo, móng tay không dài hơi bầu nhẹ để lại từng vết hồng phiến tình.

Giang Tiểu Văn cảm giác được trong thân thể có gì đó đang động, một lần lại một lần, thân thể vì thụ động thừa nhận công kích mà không ngừng đung đưa eo theo từng nhịp.

Đây chính là kết hợp đi. Nhưng mà tại sao lần đầu của cậu lại là cùng một người đàn ông?

Giang Tiểu Vân cảm thấy ý thức của chính mình thực hỗn loạn.

Thời khắc đó, Trương Hạo khẽ vén tóc rối trên trán Giang Tiểu Vân, ôn nhu hôn lên mặt Giang Tiểu Vân, “Cảm giác ra sao?”

Giang Tiểu Vân cả người trượt trên cánh tay Trương Hạo, đau a... Thật đau, tuy rằng trước đó làm rất nhiều chuẩn bị kỹ lưỡng, thế nhưng lần đầu tiên, rất đau a.

Thế nhưng ngoài đau đớn, còn có cái gì? Là cái gì? Là cảm giác an tâm, xuôi cơ thể theo biển tình.

“A... A... Chậm... Chậm một chút...”

Cuối cùng hóa thành từng tiếng rên rỉ vỡ vụn...

Cả buổi tối hôm đó hai người không biết đã làm bao nhiêu lần nữa a.

Hôm sau tỉnh lại, Giang Tiểu Vân thực tâm muốn tìm chết.

Nhìn người đàn ông nằm bên cạnh, cậu quyết đoán dùng cái tay duy nhất còn hoạt động giáng xuống một cái tát vang dội. Trương Hạo bị đánh tỉnh.

Mới vừa tỉnh mặt Trương Hạo không cảm xúc, nhìn qua có chút tối tăm. Hắn sững sờ, nhìn rõ ràng người trước mắt, lập tức liền nở nụ cười, “Tiểu Vân em tỉnh sớm vậy.”

Giang Tiểu Vân trừng Trương Hạo, quăng ba chữ, “Bị đau tỉnh.”

Trương Hạo lập tức xóc chân lên, ga giường nhạt màu nổi bật vết máu lấm tẩm, giống như lần đầu của nữ nhi.

Trương Hạo tự hỏi, “Ngày hôm qua tôi có đổi ra trải giường mà... Sao còn có máu?”

Giang Tiểu Vân nghiêng răng nghiêng lợi, mặt đỏ bừng, “Vây không phải chứng minh sau đó tôi bị chảy máu! Ông chú ngớ ngẩn vừa phải thôi!”

Trương Hạo vừa nghe, bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Em nằm đó, tôi đi lấy thuốc.” Lập tức đứng lên.

Giang Tiểu Vân nhìn người đàn ông trước mắt chỉ mặc một cái quần lót, mặt đỏ đến lợi hại, cố thu lại tầm mắt không nhìn về phía đó nữa.

Trương Hạo đem đến thuốc mỡ, Giang Tiểu Vân đoạt lấy, “Tôi tự mình thoa, chú ra ngoài!”

Trương Hạo tiện tay tìm mấy bộ quần áo, vừa cười vừa đi ra.

Đây chính là buổi sáng hoàn mỹ, có thể ẩn bữa sáng do chính Trương Hạo làm. Điều duy nhất không hoàn mỹ, chính là nơi đó của cậu mơ hồ đau.

Không, nói chuẩn xác là hết sức đau.

Giang Tiểu Vân từng bước từng bước đi tới cửa thang gác, đang suy tư làm cách nào đi xuống dưới lầu. Đối với cậu bây giờ mà nói, đây là một nhiệm vụ gian khổ đến đáng sợ.

Đi tới một nửa, Trương Hạo liền cúi rạp dễ cười cười đi tới, ôm ngang Giang Tiểu Vân, từng bước từng bước đi xuống.

Bị ôm, mặt Giang Tiểu Vân đỏ như gan lợn, cũng không biết nói cái gì.

Đây thật ra là một buổi sáng sớm rất lúng túng, bởi vì tối hôm qua Giang Tiểu Vân cùng người đàn ông này làm chuyện tư mật.

Trương Hạo ôm Giang Tiểu Vân đặt vào vị trí đã lói đèm mềm mại, “Sáng sớm chỉ có thể uống cháo.”

Giang Tiểu Vân kháng nghị, “Tại sao?” Cậu ngày hôm qua nhưng là rất... rất khổ cực a, không ăn nhiều thì bù đắp thế nào.

Trương Hạo nheo mắt liếc Giang Tiểu Vân, “Bởi vì hôm qua là lần đầu tiên của em, cho nên nơi đó có điểm bị thương nhẹ. Chỉ có thể ăn thức ăn thanh đạm...”

“Được được được! Đừng nói nữa!” Nói thêm nữa kéo cậu mặt mũi nào sống tiếp a.

Giang Tiểu Văn ra sức uống hết cháo trong bát.

Thác loạn của thời kỳ dậy thì, hậu quả thực nghiêm trọng, điểm ấy rất lâu sau Giang Tiểu Văn mới cảm nhận được.

Đảo mắt một cái, kỳ nghỉ đã sắp qua, trong kỳ nghỉ này cuộc sống của cậu vừa thê thảm vừa phong phú. Cậu bị ép mỗi ngày đi cùng Trương Hạo đến hộp đêm kia bồi hấn, bị ép có mặt trong vài hoạt động xã giao tạm coi như nghiêm chỉnh.

Ở đó hơn một tháng, Giang Thành tình cờ cũng sẽ gọi điện thoại đến, cùng cậu nói một chút cái gọi là đạo lý.

Đạo lý, e rằng trong mắt cha mẹ, chính bản thân bọn họ là đạo lý.

Giang Tiểu Văn cầm điện thoại, khuôn mặt biểu tình có chút co giật.

“Tiểu Văn, nghịch ngợm cũng phải có mức độ, con xem đã qua mấy tháng rồi. Chú Trương của con có cuộc sống riêng của chú ấy, con cả ngày ở đó lẩn lộn làm phiền chú, con cảm thấy được không? Con cũng không thể ở nhà của chú cả đời được.”

Giang Tiểu Văn yên lặng nghe Giang Thành nói xong, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Nếu cha cậu mà biết cậu cùng chú Trương phát sinh cái loại quan hệ đó, sẽ là phản ứng gì đây?

Sợ sẽ là biểu tình bị chọc giận đến tức chết. Bởi vì chính ông tự tay đem con trai mình dâng đến tận nơi.

“Người ta chăm sóc con như thế, cũng là vì mặt mũi của cha. Người khác nói chung cũng chỉ là người ngoài, chỉ có ở cùng người nhà mới là tốt nhất.”

“Tiểu Văn, con bây giờ còn là đứa nhỏ, nhưng đạo lý đơn giản con hẳn cũng biết, cánh tay thế nào cũng là vất bất quá bắp đùi (đại khái giống như câu “Một giọt máu đào hơn ao nước lã á”), con về nhà đi, chúng ta hảo hảo ở chung. Dì con dễ tính, sẽ không cùng con tính toán gì đâu. Chúng ta có thể bắt đầu lại.”

Giang Tiểu Văn là giận thật, đặc biệt là câu kia “Người ta chăm sóc con như thế, cũng là vì mặt mũi của cha.”

Giang Tiểu Văn nắm ống nghe điện thoại, cười lạnh, “Cha, con muốn để cho cha biết, con cảm thấy chủ Trương có thể cùng con trở thành người một nhà, cha thử phát biểu cảm tưởng?”

Giang Thành ở đầu dây bên kia sững sờ, lập tức có chút không lý giải được lời nói của con trai mình. Sau vài giây mới phản ứng, “Tiểu Văn, tình cảm cho dù tốt cũng chỉ là người ngoài. Một giọt máu đào hơn ao nước lã, cái gì cũng không sửa được người là ta chuyện con là con của cha. Con tự nhìn con đi, cả ngày xem người cha già này như kẻ thù, con đến cùng muốn thế nào?”

Giang Tiểu Văn lạnh lùng hỏi, “Vợ cha là người nhà của cha sao?”

Giang Thành lập tức nói, “Đương nhiên.”

Giang Tiểu Văn cười khanh khách, “Như vậy, Trương...”

“Ba” một tiếng, điện thoại bị cắt đứt.

Giang Tiểu Văn mãnh liệt ngắt đầu, “Chú làm gì thế a!”

Trương Hạo lần này không cười, mặt không chút thay đổi nhìn Giang Tiểu Văn, Giang Tiểu Văn bị Trương Hạo nhìn như vậy đâm ra có chút sợ.

“Tiểu Văn, sau này cũng không thể tính toán như thế.” Trương Hạo nhàn nhạt nói.

Cơn giận của Giang Tiểu Văn còn chưa tiêu, “Chú sao lại dập điện thoại của tôi, làm gì mà không để cho tôi nói hết! Chú sợ à? Có phải là sợ cha tôi biết chuyện chú làm với tôi!”

“Tiểu Văn!” Trương Hạo ôm chặt Giang Tiểu Văn đang muốn nổi khùng. Trong nháy mắt, âm thanh khô khốc ôn nhu vốn có, “Em nói mò cái gì đây...”

Giang Tiểu Văn vốn là thuộc về loại người đa sầu đa cảm. Hơn nữa vừa mới cùng cha cậu nói chuyện, trong lòng ủy khuất muốn chết, “Chú là... Chú chính là... Con mẹ nó chú chính là sợ cha tôi biết! Chú sợ chết đúng không? Chú sợ thế lực của cha tôi đúng không? Các người ai cũng không thực lòng đối tốt với tôi!”

Trương Hạo ôm Giang Tiểu Văn gia tăng lực đạo, “Tôi không sợ.” Hắn nhàn nhạt tiếp lời, thế nhưng là mang ngữ khí chặt đinh chém sắt, “Tôi nhất định sẽ tuân thủ lời hứa, tôi nói em vẫn có thể ở đây, ở bên cạnh tôi, nhất định có thể.”

Giang Tiểu Văn bị lời nói này làm cho ngây ngẩn, mặc dù thân hình không cao to, tay chân dài của Giang Tiểu Văn cố sức quần lấy người Trương Hạo.

Giang Tiểu Văn sửng sốt một lúc mới nhẹ giọng, “Thật sao...”

“Đương nhiên là thật.” Trương Hạo lướt qua Giang Tiểu Văn, nhìn vách tường phía sau cậu.

“Trương Hạo... Trương Hạo... Trương Hạo... Chúng ta thứ sáu đi bơi lội đi.”

Trương Hạo thả dụng cụ điều khiển từ xa xuống, cười cười, “Thứ sáu tôi phải đi xã giao a.”

Giang Tiểu Văn trợn trắng mắt nhìn Trương Hạo, “Xã giao xã giao, chú xã giao cái gì a, không phải là chỉ là ông chủ của một cái hộp đêm thôi sao, sao giống tổng tài của một công ty lớn dữ vậy.”

Trương Hạo nhu nhu tóc Giang Tiểu Văn, “Không còn cách nào, ngày nghỉ đâu phải nói có là có, người đàn ông tốt là phải biết kiếm tiền nuôi gia đình mà.”

Giang Tiểu Văn hừ lạnh, một giây sau lại bắt đầu tiến công.

“Trương Hạo... Trương Hạo... Ân... đáp ứng đi mà. Đi bơi đi, không phải mấy cái xã giao gì đó đều là vào buổi tối sao? Trương Hạo... Trương Hạo... Hạo... Hạo... Hạo...”

Trương Hạo hướng Giang Tiểu Văn bắt đắc dĩ cười khổ, “Em đừng kêu nữa, tôi đáp ứng là được chứ gì.”

Giang Tiểu Văn lập tức tươi cười rạng rỡ, nhảy đến ôm người Trương Hạo như đang ôm một con gấu lớn, “Ha ha, biết chú là người tốt mà.”

Trương Hạo đẩy Giang Tiểu Văn một cái, “Đừng cọ ...”

Giang Tiểu Văn khó hiểu.

Trương Hạo nhìn Giang Tiểu Văn cười mập mờ, một giây sau đột nhiên đem Giang Tiểu Văn ôm vào trong ngực.

Giang Tiểu Văn bị cái ôm này làm cho ngơ ngác, hỏi, “Làm gì thế a?”

Trương Hạo kéo tay Giang Tiểu Văn, đặt ở trên nơi nào đó của mình, “Em xem em cọ tới cọ lui... Hiệu quả thật tốt.”

Giang Tiểu Văn lần này chính là kinh sợ, kinh sợ đến một câu cũng không thốt lên được.

“Chú chú chú chú chú... chú là quỷ cuồng dục a.”

“Chính em châm lửa, cũng đừng nghĩ quýt nợ a.” Trương Hạo thì thầm vào tai Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn mặt đỏ tới tận mang tai.

Thừa dịp Giang Tiểu Văn xấu hổ còn chưa kịp phản ứng, người nào đó đem Giang Tiểu Văn bế lên.

Giang Tiểu Văn dựa vào trong ngực Trương Hạo, thầm nghĩ thế nào người này nhìn qua so với cậu không cường tráng hơn bao nhiêu, bắt quá cao hơn cậu có mười cm thôi, mà tại sao là có thể dễ như ăn cháo bẻ bống cậu lên như vậy?

Thật là quái lực nam nhân.

Giáng Tiểu Văn liền hướng Trương Hạo lấy bí quyết.

Giang Tiểu Văn lần tới trên giường sau đó, cả người rúc vào bên trong góc.

Trương Hạo cười cười bỏ qua, “Đừng làm bộ như tôi cường gian em.”

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu, biểu tình e lệ, nhưng ngôn ngữ độc ác, “Chú vốn là cường bức tôi.” Bởi vì ngày hôm trước mới vừa làm, nay lại đòi nữa.

Giang Tiểu Văn đối với việc làm tình không phải không có hứng thú, dù sao thanh niên chính trực ngày nay có mấy người, tình lực dồi dào cũng bình thường thôi.

Nhưng Giang Tiểu Văn cố tình sợ nhất chính là cảm giác lúng túng giữa hai người sau khi làm chuyện đó.

Giang Tiểu Văn da mặt mỏng, mỗi lần làm xong sau đó liền không biết đối mặt Trương Hạo như thế nào. Dù sao cậu cũng không phải phụ nữ, không thể mềm nhũn ỷ ôi nằm trong lồng ngực của hấn thanh vân đi.

Chỉ có thể lựa chọn ngã đầu Đại Thụy (Không có lựa chọn), thời điểm không ngủ được sẽ tình cờ nhìn trần nhà ngẩn người.

Trương Hạo khi hôn cậu, Giang Tiểu Văn sẽ nhắm mắt lại, lúc nào cũng liều mạng nhắm mắt. Cậu lo vừa mở mắt ra, sẽ thấy gương mặt đó Trương Hạo.

Trương Hạo lớn lên trông rất thư sinh, nhưng không biết tại sao, Giang Tiểu Văn luôn cảm thấy mi mục của hấn có điểm tà khi. Trước đây còn chưa phát sinh chuyện gì, chỉ cảm thấy chán ghét người này, sau đó càng lúc càng cảm giác được hấn không đơn giản.

Giang Tiểu Văn cắn môi, cố giấu mình vào trong.

Trương Hạo mang theo ý cười dụ dỗ, “Chớ né a, chen vào không lọt.”

Giang Tiểu Văn bỗng nhiên mở to mắt, “Đừng nói ra được không!”

Trương Hạo vén tóc Giang Tiểu Văn, “Em cuối cùng cũng coi như nguyện ý mở mắt lên tiếng rồi.”

Giang Tiểu Văn cúi đầu.

Trương Hạo một tay nâng khuôn mặt Giang Tiểu Văn, nghiêng người hôn lên, tay kia vẫn còn ở phía dưới Giang Tiểu Văn làm loạn.

“Đừng nhúc nhích.” Trương Hạo vừa nói, vừa cầm chính mình tiến vào.

Giang Tiểu Văn giằng co theo bản năng.

“Còn chưa vào hết này.”

Giang Tiểu Văn nghe xong, tay tuột trên người Trương Hạo càng dùng sức, hận không thể đem người này bóp chết.

Cùng người kia làm chuyện này, cậu hoàn toàn cảm thấy là mình bị hấn lừa dối. Cảm giác này trong lòng Giang Tiểu Văn tồn tại rất rõ ràng.

Giang Tiểu Văn nằm ở trên giường rất khó chịu. Mặc dù đường đường là con trai một của lão đại giới thượng lưu, thể nhưng tính tình ngày thơ muốn chết, nên hiện tại mới có thể bị Trương Hạo ăn đến xương cốt không thừa.

Nghĩ tới đây, Giang Tiểu Văn không khỏi thở dài.

Trương Hạo cười cười đi vào trong phòng khách, đẩy cửa vào, đứng chờ sẵn bên trong là bốn người quản sự. Ban ngày mới vừa cùng Giang Tiểu Văn đi bơi, đã thấm mệt, buổi tối lại phải ở nơi này ứng phó với mấy người, thật sự là có chút chống đỡ không nổi.

Trương Hạo giương mắt, trong những người này có hai người xem như là thủ hạ của Giang Thành, một người có quan hệ làm ăn với Giang Thành, một người khác giống hấn là một nhà giàu mới nổi.

Trương Hạo người này, chớ nhìn hấn mặt như thư sinh, kỳ thực lá gan rất lớn. Người bình thường muốn tìm mấy người này bàn chuyện, sẽ vì tránh hiềm nghi mà tìm một nơi yên tĩnh, ít nhất sẽ không tại địa bàn của mình, mà Trương Hạo bệ vệ gọi bốn người tới.

Trương Hạo vừa vào cửa, liền mấy người chào hỏi.

Giữa mấy người kia cũng là ý cười tràn đầy nhìn qua không khí rất hòa thuận vui vẻ.

Năm người khách sáo với nhau, Trương Hạo lui tới bên cạnh, nói với mấy người còn lại, “Chuyện đó tiến triển đến đâu rồi?”

Thủ hạ của Giang Thành, mở miệng trước, “Không sai biệt lắm. Lần trước đám kia buôn bán cũng đã bị cảnh sát theo dõi, cho nên lần này cảnh sát sẽ không buông lỏng nơi đó đâu.”

“Kế hoạch đã định sẵn nhưng chỉ sợ đến thời điểm đó...”

Tên nhà giàu mới nổi bày ra bộ dạng ghé con không sợ cọp, “Sẽ không có sơ hở. Trong cảnh sát tôi đã an bài xong tất cả, đến lúc đó hành động tôi sẽ báo cho họ. Chỉ cần Hoàng ca nhớ đem hàng và tiền giành trước là ok.”

Người trung niên bị kêu là Hoàng ca, chính là người lần trước cùng Trương Hạo cùng đến quán bar, cười nói, “Đó là đương nhiên. Hoàng mỗ tôi khi nào lại trở thành loại người không đáng tin như vậy. Bất quá nói cũng nói xong rồi, chuyện nguy hiểm nhất là tôi làm, tôi đương nhiên phải được phân nhiều hơn chút.”

Lời kia vừa thốt ra, tất cả liền yên tĩnh lại.

Trương Hạo cười khan mấy tiếng, híp mắt, “Đương nhiên. Làm nhiều có nhiều a, ha ha, thực sự không được, tôi đem phần của tôi đưa Hoàng ca cũng không sao, tôi muốn bắt quá chỉ là mấy cái trung tâm giải trí mà thôi.”

Vừa nghe lời này, người trung niên nhú nhú mày, “Tiểu Trương cậu cũng quá vội vàng rồi, Hoàng ca thế nào cam lòng cho cậu chịu thiệt thòi chứ. Nói chung tôi chỉ muốn mỗi người các cậu lại cho tôi năm phần trăm là tốt rồi.”

Ba người lập tức đánh mặt, “Họ Hoàng! Con mẹ nó mày đừng có khinh người quá đáng!”

Trương Hạo lập tức đứng dậy, “Đại gia bình tĩnh, bình tĩnh, đừng nóng, đừng nóng nẩy. Mọi chuyện đều đến điểm mấu chốt rồi, không thể bởi vì mấy việc không đâu này mà làm hỏng chuyện.”

“Hoàng ca nói cũng đúng, đương nhiên... các vị cũng nỗ lực rất nhiều. Như vậy đi, mỗi người nhường một chút, mỗi người cùng lắm thì đưa Hoàng ca hai phần trăm, coi như là cho đại gia mặt mũi, sau này còn nhiều cơ hội hợp tác mà.”

Mọi người đều biết Hoàng Hưng Á, người này trên đường trường cũng là nhân vật hung ác nổi danh, chọc không được, lại nói lần này kỳ thực cũng là cơ hội trời cho, không cố gắng bắt lấy thì quá lãng phí rồi. Vì vậy đều ngoan tâm cắn răng một cái, mọi người đều đồng ý.

“Tốt rồi, hoà thuận thì phát tài.”

Trương Hạo cười, tay bưng rượu, “Chính là a, hoà thuận thì phát tài, đến đến, cầu chúc kế hoạch lần này đại cáo thành công.”

“Cụng ly!”

Thời gian trôi như nước, trước mắt đã là lễ khai giảng.

Giang Tiểu Văn nằm trên ghế sa lông xem ti vi, mới không bao lâu điện thoại di động vang lên.

Giang Tiểu Văn ngó một chút, là một dãy số xa lạ.

Mặt không cảm xúc tùy tiện tiếp cuộc gọi, “Alo...”

“Tiểu Văn!” Âm thanh đó, là Giang Thành.

Giang Tiểu Văn còn không kịp nói một ít lời lẽ vô tình. Bên kia liền vội vàng nói, “Mau rời khỏi nhà Trương Hạo! Sau đó con gọi cho Carly đem tiền toàn bộ lấy ra...”

Giang Tiểu Văn vừa nghe lời này, lập tức từ trên ghế salon ngồi dậy, “Có chuyện gì?”

“Con trước tiên... tìm một chỗ... trốn... cha... sẽ...”

Lời còn chưa nói hết, tín hiệu di động không ổn định báo hiệu hết pin, liền bị ngắt.

Giang Tiểu Văn mắng một tiếng, vội vã chạy đến trong phòng ngủ của Trương Hạo ở lầu hai tìm bộ nạp điện. Tìm nửa ngày cũng không thấy đồ sạc.

Giang Tiểu Văn gấp gấp. Đang không có việc gì bỗng nhiên lại gọi điện nói cho cậu mấy câu kỳ quái, cậu không vội mới là lạ.

Giang Tiểu Văn cũng bất chấp tất cả, lật mở ngăn kéo tìm lung tung.

“Ầm” một tiếng, toàn bộ ngăn kéo tủ đầu giường đều kéo rớt xuống sàn.

Giang Tiểu Văn cũng không tính đem ngăn kéo sắp xếp gọn, cả người bỏ xuống sàn tìm, “Bộ nạp điện... Bộ nạp điện... Mịa nó, bộ nạp điện đây!”

Tìm được! Giang Tiểu Văn lôi bộ nạp điện ra, cắm vào điện thoại di động, phải chờ một lúc điện thoại mới hoạt động lại được.

Giang Tiểu Văn trở mắt nhìn cái điện thoại di động, không nhúc nhích.

Rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao muốn mình cùng đám xã hội đen Hương Cảng mang tiền chạy trốn?

Cửa mở, Trương Hạo nhìn đồ vật tàn tạ nằm trên sàn, “Xảy ra chuyện gì? Mất đồ gì sao, ly nước trái cây dưới lầu cũng bị đánh đổ rồi.”

Giang Tiểu Văn quay đầu lại, mặt hoảng sợ gấp gấp.

“Trương Hạo!” Cậu lập tức kéo ống tay áo Trương Hạo.

Trương Hạo nhu nhu tóc Giang Tiểu Văn, ôn nhu nói, “Xảy ra chuyện gì?”

Giang Tiểu Văn cả người đều run rẩy dữ dội, căng thẳng cùng kinh hoảng làm cho cậu đứng ngồi không yên, “Cha tôi ... Cha tôi xảy ra chuyện rồi...”

Trương Hạo kéo dần khoảng cách giữa hai người, mặt không thay đổi hỏi, “Cuối cùng là thế nào, nói?”

Âm thanh Giang Tiểu Văn cũng thay đổi, vừa nghĩ tới tình huống có khả năng xuất hiện, cậu sợ.

“Vừa nãy cha gọi điện thoại cho tôi, gọi tôi đem tiền trong ngân hàng lấy hết ra một mình trốn đi... Nhất định là xảy ra vấn đề rồi.”

Giang Tiểu Văn vừa run rẩy vừa nói, “Tôi sớm biết sẽ xảy ra chuyện, làm nhiều chuyện trời đất không dung như thế sao có khả năng không có chuyện gì đây... Trương Hạo... Trương Hạo... Tôi phải làm sao đây?”

“Không có chuyện gì, cha em không phải còn gọi điện thoại cho em được sao, vậy thì chứng minh cha em tạm thời an toàn.” Trương Hạo sờ đầu Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu, muốn nói cái gì đó, nguyên bản điện thoại di động đang đóng đột nhiên vang lên, Giang Tiểu Văn cũng không quan tâm người trước mắt, vội vàng tới lấy điện thoại.

Tín hiệu bên kia vô cùng kém, âm thanh đứt quãng.

“Tiểu Văn... Đi mau! Mau mau! Đi mau! Trương Hạo hấn tính kế cha!” Vừa dứt lời, điện thoại bị cúp.

Mới một câu, liền cúp.

“Ba” một tiếng, điện thoại di động rơi trên sàn nhà.

Giang Tiểu Văn xoay người, bất khả tư nghị nhìn Trương Hạo đứng thẳng người.

“Xảy ra chuyện gì? Ở chỗ cha em xảy ra tình huống gì sao?” Trương Hạo cười cười đi tới, đưa tay ra muốn sờ đầu Giang Tiểu Văn.

Mặt Giang Tiểu Văn trắng bệch, cứng ngắc tránh khỏi bàn tay đang duỗi tới.

Vốn là tâm trạng vô cùng thấp thỏm lo lắng, ngay lập tức đình chỉ, Giang Tiểu Văn nhếch miệng, đột nhiên ý thức được chính mình không phát ra thanh âm nào.

Một giây sau, Giang Tiểu Văn không nói hai lời lập tức xoay người bỏ chạy.

Phải chạy!

Hai chữ này rõ ràng hiện lên trong đầu.

Còn chưa kịp thương tâm, còn chưa kịp sợ hãi, chính yếu nhất, hiện tại Giang Thành nhất định xảy ra vấn đề rồi, mà kẻ đầu sỏ chính là Trương Hạo!

Giang Tiểu Văn ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu, nghĩ đến những lời Giang Thành vừa nói, vội vã đến chỗ khay trà muốn đem cặp da của mình lấy đi.

Chính là lại bị rơi vào vòng ôm của Trương Hạo.

Một tiếng xé rách, áo sơ mi của cậu bị Trương Hạo xé rách.

Da dẻ bại lộ, Giang Tiểu Văn dừng lại một giây.

Chính là một giây này, Trương Hạo đem tay Giang Tiểu Văn khóa chặt, bắt chéo ở sau lưng nắm trong tay của hắn.

Giang Tiểu Văn dùng hết sức lực giãy dụa, “Buông tôi ra!” Cậu hét lên giận dữ.

“Xin lỗi, thế nhưng tôi không thể để cho em thoát đâu.” Trương Hạo cười đem Giang Tiểu Văn ôm vào trong ngực.

Giang Tiểu Văn đá Trương Hạo một cước, Trương Hạo bị đau, tay buông lỏng.

Giang Tiểu Văn chớp lấy thời cơ thoát khỏi chế của Trương Hạo hướng cửa chính chạy ra.

6. Chương 6: Màu Đen Dục Vọng

Sáu

Cánh cửa! Cánh cửa ở ngay trước mắt!

Giang Tiểu Văn nắm chắc tay cầm, nghĩ sẽ tông cửa xông ra.

Không mở được! Con mẹ nó, tại sao cửa không mở được?

Giang Tiểu Văn quay đầu lại, Trương Hạo tươi cười nhìn cậu, cầm trong tay một chiếc chìa khóa.

Mặt Giang Tiểu Văn lập tức trắng bệch.

“Dừng phí sức, Tiểu Văn.” âm thanh Trương Hạo vẫn ôn hòa như vậy.

Cả người Giang Tiểu Văn kề sát trên cửa, toàn thân lạnh lẽo.

Trương Hạo từng bước ép sát, bước chân di chuyển thật chậm, giống như cố ý kéo dài sự dằn vặt giữa hai người.

Giang Tiểu Văn lúc này mới hiểu mình hoàn toàn không có cơ hội chạy trốn, cậu chán nản ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Trương Hạo.

Trương Hạo từng bước một đi về phía cậu, vẫn là cảm giác nho nhã như vậy, ánh mắt phía sau thấu kính không rõ ràng.

Môi Giang Tiểu Văn run lên, “Chú... Chú gạt tôi...”

Trương Hạo không có biểu tình, thế nhưng khuôn mặt lại cứ mang theo vài phần ý cười, cảm giác kia có lẽ là quen thuộc, chỉ là quen thuộc thôi.

Nước mắt Giang Tiểu Văn rơi xuống. Một giọt lại một giọt, rơi xuống thấm vào bên trong vạt áo.

Ngón tay Trương Hạo nhẹ nhàng sờ đến, “Em xem em đi, thật đáng yêu.”

Ngữ khí ôn nhu cưng chiều, giống như cậu là trân bảo của hắn.

Thật là đáng sợ.

Trong lòng Giang Tiểu Văn lúc này chỉ có bốn chữ này.

“Vì cái gì...” Vẫn là hỏi ra miệng, ba chữ.

Trương Hạo ôm Giang Tiểu Văn đang chậm chậm khuyu xuống mặt đất, đem cậu xem như một đứa trẻ, “Chính em đã nói nha, bởi vì hấn đã làm những điều trời đất không dung.”

Trương Hạo ôn nhu hôn lên đôi môi khô khốc của Giang Tiểu Văn.

Thân nhiệt của đứa nhỏ này thật thấp, lạnh đến mức giống như một cỗ thi thể. Trương Hạo nghĩ vậy.

Trương Hạo xoa mái tóc mềm mại của Giang Tiểu Văn thấm đẫm nước mắt trên khuôn mặt, đôi mắt đã sớm sưng đỏ.

Giống như một con thỏ con.

“Tiểu Văn...”

Hôn, tuyệt đối thiên miên, tuyệt đối đau thấu tim gan.

Giang Tiểu Văn trống rỗng.

“Không thể để cho em trốn, không thể để cho em đi...” Trương Hạo gắt gao ôm Giang Tiểu Văn, tay chân liên kề, cũng không mang nửa phần dục vọng, “Chỉ lần này thôi.”

Giang Tiểu Văn nhìn trần nhà, bắt đầu đếm xem.

Một, hai, ba... Thật nhiều thật nhiều chuyện trải qua trước mắt.

Trương Hạo bắt cậu nghe hấn giảng kinh, Trương Hạo ép cậu ăn cơm, Trương Hạo cười với cậu, Trương Hạo cùng cậu tranh cãi.

Nha, hóa ra những thứ này, đều là giả dối.

Giang Tiểu Văn tự biết mình không thông minh, nhưng là tại sao lại biến thành kẻ ngớ ngẩn đến vậy?

Đến nước này cậu cũng đã rõ ràng tất cả, cậu hiểu rồi, Trương Hạo căn bản không yêu thích cậu, không những không có, mà còn vì hận Giang Thành mà cố ý đùa giỡn với cậu.

Ha ha... đều là giả... là giả. Con mẹ nó tất cả đều là giả!

“Tiểu Văn... Không phải em vẫn nói muốn ở bên cạnh tôi sao?” Trương Hạo yên lặng liếm giọt nước nơi khóe mắt cậu.

Giang Tiểu Văn cảm giác mình cái gì cũng đều không nghe thấy.

Đến cùng là nỗi hận này sâu bao nhiêu, hấn mới có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy.

Giang Thành nhất định nợ bọn họ không ít. Thế nhưng người trả nợ, chính là cậu.

Nợ cha con trả? Thật đúng là cái biện pháp cũ rích.

Ngày hôm nay, cha cậu xảy ra chuyện, cậu lại bị người đàn ông đùa giỡn một vòng, cậu tựa hồ không thể chạy ra khỏi bàn tay của người đàn ông này.

Giang Tiểu Văn cố gắng điều chỉnh lại suy nghĩ của mình.

Một bên chỉnh lý tâm tư, nước mắt cũng không nhịn được chảy càng nhiều.

Tuy rằng trước đây cũng khóc, thế nhưng... là lần đầu tiên cảm thấy đau như thế...

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu, cười khẽ.

Nước mắt thật xót a, xót đến tê tâm liệt phế.

Nhất định là báo ứng a, mẹ nó...

Người phía sau vẫn gắt gao ôm chặt Giang Tiểu Văn, “Xin lỗi... Tôi sẽ chăm sóc cho em thật tốt, bất luận tôi làm ra chuyện gì, em nhất định phải tin tưởng tôi.”

Lúc tỉnh lại, không phải ở nhà Trương Hạo, cậu bị mang đi đến một nơi xa lạ.

“Tuy lúc bắt đầu tiếp cận em chính là vì chiếm được hảo cảm của Giang Thành, nhưng tôi không hề nghĩ tới sẽ cùng em tiến triển thành loại quan hệ này.” Trương Hạo nhàn nhạt nói.

Giang Tiểu Văn nhìn trần nhà trắng như tuyết, không nói lời nào.

“Nhưng em vô tội, tôi cũng biết. Cho nên tôi ngay từ đầu cũng không tính toán xuống tay với em.”

Giang Tiểu Văn vẫn không nói một tiếng, ngơ ngác nhìn trần nhà.

Giang Thành muốn cứu cậu, điểm ấy Giang Tiểu Văn rất rõ ràng. Giang Thành muốn đông sơn tái khởi, điểm ấy Giang Tiểu Văn cũng vô cùng rõ ràng.

Trương Hạo rót cốc nước cho Giang Tiểu Văn, ngữ khí vẫn bình thản, “Bởi vì em, cha em hoàn toàn coi tôi thành người của mình.”

Giang Tiểu Văn siết chặt nắm đấm, đúng, Trương Hạo nói không sai, không phải vì cậu, người này làm gì có cơ hội tiếp cận Giang Thành.

Giang Tiểu Văn lựa chọn im lặng.

Mối tình đầu thiết tha của cậu kết quả thật bi thảm, cậu thương tâm, thương tâm đến mức hận không thể đem Trương Hạo ngàn dao băm thây. Thế nhưng Giang Tiểu Văn không thể từ bỏ, ít nhất cậu còn có một người thân. Cậu phải đợi Giang Thành, đợi cha cậu.

“Ăn cơm đi.” Trương Hạo tự mình bưng cơm tới.

Giang Tiểu Văn hừ lạnh, quay đầu sang chỗ khác.

Nay là ngày thứ ba, Giang Tiểu Văn đã ba ngày không ăn cơm.

Trương Hạo nhìn cái đĩa bị Giang Tiểu Văn hất đổ trên sàn, nhíu mày, “Sức khỏe em yếu như thế, thì không chờ được đến lúc cha em đến cứu đâu.”

Giang Tiểu Văn quay đầu, nhìn Trương Hạo, bằng ánh mắt lạnh nhất.

Buổi tối, Trương Hạo tới tính giao với cậu.

Từ khi tới nơi này, tước cửa phòng vẫn luôn có mấy người áo đen canh gác.

Giang Tiểu Văn hận. Hận không thể ở trên giường đem Trương Hạo giết chết.

Giang Tiểu Văn không thể hiểu được, nếu là thủ đoạn, hiện tại cũng không cần thiết giả bộ nữa, hà tất như vậy.

Nhất định là bởi vì hận.

Trương Hạo hận Giang Thành, cho nên cường bạo cậu – con trai của Giang Thành cho hả giận.

Ngón tay cắm vào, thân thể liền mềm nhũn.

Giang Tiểu Văn hận không thể đem nửa người dưới của chính mình chém đứt, tại sao lại vào thời điểm làm tình với người đàn ông này lại có phản ứng.

Trương Hạo che miệng của cậu, thì thầm vào tai cậu, “Đừng lên tiếng, em không muốn bọn cảnh vệ nhớ đến bộ dáng này của mình đi.”

Giang Tiểu Văn dùng hết khí lực, hé miệng, cắn vào tay Trương Hạo, rất nhanh để lại trên tay hằn vết đỏ chói. Trương Hạo vẫn mang bộ dạng nhàn nhạt.

Giang Tiểu Văn nhìn chằm chằm Trương Hạo, ánh mắt lạnh lẽo. Cậu không nói lời nào, thế nhưng không có nghĩa là cậu không phản kháng.

Nhưng mà thường thường kết quả của phản kháng chính là hành động xuống tay càng tàn nhẫn hơn.

Trương Hạo đột nhiên nở nụ cười, liếm vành tai Giang Tiểu Văn, “Cậu bây giờ lại như lúc mới bắt đầu quen biết tôi, như một con chó điên. Bất quá không liên quan, tôi sẽ dạy dỗ cậu.”

Trương Hạo đứng dậy, nói với hai người đứng trước cửa, “Đi lấy hai sợi dây thừng.”

Chốc lát sau dây thừng được đem ra, Trương Hạo cười với Giang Tiểu Văn, thật ôn nhu. Sau đó liền trói cậu.

Giang Tiểu Văn vốn bị Trương Hạo cởi hết quần áo, vừa nãy cậu hoàn toàn ở trong chăn, bây giờ bị trói, ở trước mặt mọi người, trần như nhộng.

Hai tay trói cùng với chân, quần lấy nhau, cố định trên góc giường, bày ra tư thế xấu hổ nhất.

Như là chó đang chờ giao phối.

Trương Hạo nheo mắt, nhìn Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn biết chính mình khó coi, sắc mặt tái nhợt lúc ửng đỏ, nhưng thủy chung không phát một chút âm thanh.

“Đầu tiên phải nói rõ, tôi căn bản không muốn cậu liên lụy vào chuyện này, dù sao chuyện gì đó là cha cậu làm, tôi không nghĩ trút giận lên cậu. Thế nhưng... Đây là nếu như cậu không chọc tôi tức giận, kỳ thực tính khí tôi cũng không tốt như vẻ bề ngoài.”

Trương Hạo nhìn ra cửa, lại xoay người nhìn Giang Tiểu Văn, “Nếu cậu không ngại tôi ở trước mặt người khác làm cậu, có thể tiếp tục tùy hứng.”

Giang Tiểu Văn nhìn hai cảnh vệ, rồi lại ngẩng đầu nhìn Trương Hạo.

Trong lòng ngập tràn cảm giác không thể nói rõ.

Xấu hổ có, sợ hãi có, căm hận cũng có.

Giang Tiểu Văn không hiểu, một người làm sao có thể tuyệt tình đến như vậy, lúc trước coi như tất cả chỉ là nguyệt trang, thế nhưng... tại sao có thể làm ra chuyện đáng sợ đến như vậy?

Trương Hạo vỗ tay, hai cảnh vệ bên kia xoay người lại.

Giang Tiểu Văn toàn thân run lên.

Giang Tiểu Văn cảm thấy thực tuyệt vọng, chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng rõ ràng như vậy, như chất độc chậm chậm ăn mòn thân thể cậu, ăn sâu vào tâm của cậu.

Sau đó, tuy là hai người kia xoay người lại, cậu vẫn là bị Trương Hạo xâm phạm.

Trương Hạo cắm chính mình vào trong thân thể của cậu, vì mấy ngày nay đều liên tục giao cấu, phía dưới không có chảy máu, nhưng ma sát không ngừng khiến đau đớn càng lúc càng rõ ràng.

Đau, đau quá... Đau đến gần như mất đi ý thức.

Làm xong, Giang Tiểu Văn giống như một con búp bê vải rách nát bị ném lên trên giường.

Giang Tiểu Văn nhìn trần trần nhà trắng xóa.

Nước mắt, cứ như vậy chảy xuống, từ khóe mắt.

Kỳ thực, thật sự rất đau... tâm bị tổn thương... hóa ra đau như vậy.

Quả thật, Giang Thành đến, như Giang Tiểu Văn dự liệu.

Hùng đông ngày thứ năm, Giang Tiểu Văn vẫn không ngủ như mọi ngày. Trương Hạo phải cho cậu truyền dịch dinh dưỡng, cậu mới duy trì được cho tới bây giờ.

Đêm yên tĩnh, cửa sổ thủy tinh trong phòng bỗng nhiên vỡ vụn.

Một bảo tiêu canh phía trước đá tung cửa ra, chỉ thấy Giang Tiểu Văn được người công lấy đến trước cửa sổ.

Tuy rằng không biết người trước mắt là ai, thế nhưng Giang Tiểu Văn biết nhất định là người Giang Thành phải tới cứu cậu.

Người công cậu khẽ hỏi, “Còn đi được không?”

Giang Tiểu Văn lắc đầu, mấy tiếng trước bị Trương Hạo làm qua, cậu bây giờ dùng bàn tới đi, đứng lên cũng khó khăn.

Người vừa công cậu vừa trượt xuống đất theo dây thừng, đặt chân lên mặt đất, một tay đỡ Giang Tiểu Văn, một tay cầm dao.

“Không sao chứ.”

Giang Tiểu Văn cắn môi, nhìn tình huống bây giờ, không thể làm gì khác hơn là liều chết, “Không có chuyện gì.”

Cách đó không xa có vài người đang cùng người của Trương Hạo đánh nhau, người đó đỡ cậu đến bên cạnh, lần này tới cứu cậu chỉ có sáu người, mà người dưới tay Trương Hạo ít nhất cũng hơn hai mươi.

Từ trong đám người, Trương Hạo tao nhã đi tới.

Trương Hạo cười, tiêu sái cười, “Tiểu Văn, bộ dáng của cậu như thế này, thoát được sao?”

Giang Tiểu Văn dựa vào người bên cạnh, không nói lời nào.

Cậu không muốn nói chuyện với Trương Hạo, dù chỉ một câu.

Giữa lúc nước sôi lửa bỏng hai bên giao tranh, hai người từ phía sau đột nhiên nhảy ra kèm hai bên Trương Hạo, hét lớn.

“Mau tránh ra!”

Tình thế lập tức nghịch chuyển, tầm nhìn đều đặt trên hai người kia.

Giang Tiểu Văn hừ lạnh, hai người kia là người của Giang Thành.

Sáu người cộng thêm Giang Tiểu Văn, chậm rãi tới gần, vây Trương Hạo bên trong.

Giang Tiểu Văn đi rất chậm, đủ để người khác chạy vài bước dài, người bên cạnh hết cách đành đem Giang Tiểu Văn công lên liên động đến vết thương, Giang Tiểu Văn sắc mặt càng thêm cứng nhắc.

Trương Hạo tuy bị kèm hai bên, thần thái không chút kinh hoảng, ánh mắt liếc qua Giang Tiểu Văn, nói với hai người kèm, “Mấy người cứ như vậy sẽ làm cho cậu chủ nhỏ đau đến chết đó.”

Hai người quát, “Con mẹ nó mày cầm miệng cho tao!”

Trương Hạo buông tay, “OK, làm phiền đem súng cách xa tôi chút.”

Bảy người chậm rãi đến gần cửa lớn nhà Trương Hạo. Khu dân cư này mỗi tòa nhà cách nhau rất xa, Giang Tiểu Văn quay đầu lại, nhìn thấy xe của Giang Thành đậu cách đó không xa.

Người công cậu trấn an, “Thành tiên sinh chờ ở chỗ đó. Đợi chút tới thời điểm đó cậu đi trước, chúng tôi chặn phía sau lại.”

Giang Tiểu Văn nói “Được”, ôm chặt cổ của người nọ.

Hơn hai mươi người bao quanh bảy người kia, tình huống tiến triển thật chậm.

“Máu... Cậu...” Không biết ai kêu một tiếng.

Máu, theo bắp đùi Giang Tiểu Văn trượt xuống.

Không ổn rồi, bởi vì cậu chỉ mặc một cái áo sơ mi lớn, bên dưới chỉ mặc quần lót.

Giang Tiểu Văn đột nhiên rõ ràng vì sao Trương Hạo mấy ngày nay luôn dẫn vật cậu.

Là cố ý, cố ý muốn kéo dài vào lúc này.

Cậu cũng rõ ràng, cậu là mỗi nhữ, để Giang Thành tự dâng mình tới cửa.

Một giây sau, nguyên bản hai người kèm Trương Hạo đột nhiên bị đập ngã xuống đất, Trương Hạo không biết từ nơi nào móc ra một khẩu súng, nòng súng thẳng tấp chĩa vào Giang Tiểu Văn.

Lần đầu tiên bị súng đặt ngay bên đầu, Giang Tiểu Văn lại một điểm cũng không cảm thấy đáng sợ.

Chắc vì lúc trước chịu lắm kích thích, bây giờ đều chết lặng.

“Không muốn cậu ta chết, đem súng thả xuống.” Trương Hạo lạnh lùng nói.

Giang Tiểu Văn đột nhiên mở miệng, “Đừng thả.”

Động tác bỏ xuống vũ khí của sáu người liền lập tức đình chỉ giữa không trung.

Giang Tiểu Văn dùng thanh âm khàn khàn nói, “Hắn sẽ không giết tôi.” Muốn giết, thì đã sớm xuống tay.

Trương Hạo nheo mắt, khóe miệng chậm rãi hiện lên ý cười, “Tiểu Văn thực sự là thông minh ra rồi đó. Một giây trước, xác thực tôi sẽ không giết cậu. Thế nhưng điều kiện tiên quyết tôi không giết cậu là vì cậu còn giá trị lợi dụng. Bây giờ cậu đã không còn chút giá trị, cậu cảm thấy bây giờ tôi không thể giết cậu sao?”

“Ầm” một tiếng. Xa xa truyền đến tiếng nổ mạnh.

Khuôn mặt Giang Tiểu Văn biến sắc.

Thần sắc Trương Hạo cũng có biến hóa, trong miệng không khỏi nhẹ giọng hỏi, “Việc gì vậy?”

Mấy người đến cứu viện lập tức cuống lên, vội vã theo hướng phát ra âm thanh, nhìn lại, thất thần.

Trương Hạo đột nhiên tung một cước gạt ngã người đang cõng Giang Tiểu Văn, thủ hạ của Trương Hạo thấy được một động tác này lập tức hành động, sáu người dồn dập bị đánh trúng.

Vài tiếng súng chói tai đánh vào trong màng nhĩ, Giang Tiểu Văn còn chưa kịp kinh ngạc, mấy người kia liền ngã trên mặt đất.

Không một người sống, ngoại trừ Giang Tiểu Văn.

Trong ánh lửa chói sáng một vùng trời, Giang Tiểu Văn cuối cùng nghiêng đầu, nhìn ô tô cháy hừng hực cách đó không xa.

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu, nhìn Trương Hạo hét to: “Mày đã làm cái gì? Con mẹ nó mày rốt cuộc đã làm ra chuyện gì?”

Trương Hạo mặt không cảm xúc, không nói lời nào, “Tôi cũng muốn biết.”

Giang Tiểu Văn hai tay gắt gao siết chặt, đầu óc loạn thành một đồng.

Đây là xảy ra chuyện gì?

Ai tới nói cho cậu biết đây là xảy ra chuyện gì?

Trương Hạo đi tới trước mặt Giang Tiểu Văn, ngồi xổm xuống, ôm lấy Giang Tiểu Văn, “Chỉ là tai nạn giao thông, cha em bị tông xe, đừng nghĩ nhiều, đừng nghĩ nữa.”

Giang Tiểu Văn nhìn về phía ngọn lửa đỏ rực đang hoành hành, hai chiếc xe biến dạng hoàn toàn, thế nhưng tông xe bình thường sẽ nổ sao? Đương nhiên là không.

Giang Tiểu Văn cảm thấy khí lực toàn thân đều mất sạch.

Chỉ là một trò khôi hài.

Hy vọng duy nhất của cậu không còn.

Kể cả thân nhân duy nhất của cậu cũng đồng thời biến mất.

Giang Tiểu Văn nhìn chăm chăm ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, ngất đi.

Trương Hạo ôm Giang Tiểu Văn, trong lòng hối hận vạn phần, hẳn không nên dễ dàng tin tưởng người kia, càng không nên vì bảo vệ Giang Tiểu Văn mà đáp ứng cùng những người kia diễn ra vở kịch này.

Cứ như vậy, tín niệm cuối cùng của Giang Tiểu Văn dành cho hắn triệt để mất đi.

Lại trở về nơi đó, ngôi nhà ban đầu.

Giang Tiểu Văn từ phần nộ dẫn đến tuyệt vọng, khi trước tâm tình còn chưa tiêu hóa tốt hiện tại cậu chậm rãi thưởng thức tư vị này, thời gian còn dài.

Trương Hạo đem Giang Tiểu Văn mang về nhà, mời một người đến chăm sóc cậu suốt 24h. Giúp cậu mặc quần áo, rửa ráy, xử lý tất cả, đương nhiên, cũng giám thị nhất cử nhất động của cậu.

Giang Tiểu Văn nằm trên giường, không nhúc nhích, như một thi thể, thể nhưng mắt cậu mở to.

E rằng, chỉ có đôi mắt đang mở to kia, chứng minh cậu còn sống.

Buổi tối, Trương Hạo trở về sớm, tắm xong bảo người chăm sóc đi ra ngoài.

Trương Hạo tới gần Giang Tiểu Văn, Giang Tiểu Văn vẫn nằm đó, hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà, coi Trương Hạo một người đàn ông to lớn như không khí, không nhúc nhích.

Trước khi Giang Thành chết, cậu còn có thể phản kháng, nhưng bây giờ Giang Tiểu Văn ngay cả ý định phản kháng cũng không có.

Xem ra cái chết của Giang Thành, đối với cậu, là một đả kích cực kỳ lớn.

Trương Hạo nâng tay, vén sợi tóc Giang Tiểu Văn lên, tóc Giang Tiểu Văn rất mềm mại, ép nâng lên nhưng lại rũ xuống.

“Tiểu Văn, tôi biết em hận tôi, nhưng bất kể thế nào, tôi đều không muốn em bị thương tổn.” Trương Hạo ôn nhu nói.

Mặt Giang Tiểu Văn vẫn không thay đổi nhìn trần trần vách tường.

Lời nói dối, cậu nghe được đã đủ nhiều, không định sẽ tiếp tục nghe.

Trương Hạo mở ti vi, từng hình ảnh trong giờ tin tức lướt qua. Đột nhiên, Giang Tiểu Văn trừng lớn mắt, nhìn chòng chọc hình ảnh trong tin tức.

“Hôm nay ông Giang Thành đã chết trong một vụ tai nạn xe ở bên biên giới Hoa Sơn. Lực lượng cảnh sát cho rằng ông Giang muốn mang vợ vượt biên trốn ra nước ngoài, nhưng nửa đường phát sinh tai nạn xe cộ, xe hư người chết. Người chết tổng cộng có ba người, ông Giang và vợ, còn có một tài xế họ Hoàng cũng bỏ mình trong vụ nổ.”

Trong đầu cậu đột nhiên hiện hình ảnh của người phụ nữ hôm đó.

Tiểu Văn, mặc dù bây giờ con không chấp nhận di, nhưng mà di và cha con là thật tâm. Cha con cũng không phải vì muốn con giận mà làm như vậy, là bởi vì di cùng cha con đã có đứa nhỏ, cho nên không sớm kết hôn không được.

Đứa nhỏ...

Giang Tiểu Văn trừng trừng nhìn hình ảnh trong TV, miệng khê hé, muốn nói gì đó, nhưng không thể, một âm tiết cũng không. Chỉ có thể trông như khê nhếch miệng, mặc cho nước mắt thấm qua khóe môi.

Đứa nhỏ còn chưa sinh ra... đứa nhỏ kia... cũng đã chết.

Người phụ nữ kia, còn có đứa nhỏ nữa... đều là vô tội.

Trương Hạo cầm lấy giấy ăn nhẹ nhàng giúp Giang Tiểu Văn lau đi nước mắt đã sớm thấm ướt khuôn mặt.

Giang Tiểu Văn quay đầu, đối diện với tầm mắt của Trương Hạo.

“Ông... giết họ...” Thanh âm Giang Tiểu Văn đã sớm khàn đến mức không nhận ra.

Trương Hạo yên lặng không nói.

“Ông biết ... người phụ nữ đó mang thai...” Mối Giang Tiểu Văn đang phát run.

Mặt Trương Hạo không chút thay đổi, “Mặc kệ bây giờ tôi có nói cái gì, em đều sẽ không tin tưởng nữa.”

Giang Tiểu Văn đối với Trương Hạo ngoảnh mặt làm ngơ, “Tên lừa đảo! Ông là hung thủ giết người! Ông giết cha tôi, ông giết người phụ nữ đó, ông còn giết... đứa bé vô tội kia! Ông không phải người!”

Giang Tiểu Văn khóc không thành tiếng.

Trương Hạo mặc cho Giang Tiểu Văn dùng nắm đấm đánh vào người mình, cũng không hề chống đỡ.

Trương Hạo cảm thấy thực mệt mỏi,... được rồi...

Vì có thể giữ Giang Tiểu Văn lại, cái gì cũng không đáng kể nữa, dù cậu coi hắn là hung thủ giết người cũng được, không thể phủ nhận, chính hắn hại cậu trở thành như vậy.

Chỉ là, bởi vì một dự niệm mới bắt đầu đã không thể không chế...

Đêm đó, Giang Tiểu Văn nằm mơ. Trong giấc mơ giữa những ngọn lửa một người lại một người hiện ra trước mặt cậu. Giang Thành kéo chân của cậu, cậu ngã xuống, ông chất vấn cậu tại sao không cứu ông.

Giang Tiểu Văn sợ hãi, cậu ngồi xổm xuống, muốn xoa xoa cái xác cậu từng gọi là cha. Nhưng tay vừa đụng vào, đã bị nóng đến mức rút trở lại, một luồng khí mang theo mùi vị da thịt bị cháy khét phả vào mặt, cậu muốn nắm lấy tay của Giang Thành, thế nhưng vừa dùng lực, tay Giang Thành liền đứt đoạn khỏi “cơ thể”. Cánh tay đứt đoạn khấn thiết siết chặt bàn tay cậu, làm thế nào cũng không dây ra nổi.

Giang Tiểu Văn sợ, cậu bỏ chạy.

Trên con đường vô tận trong bóng tối dường như cũng vô tận, Giang Tiểu Văn vừa chạy vừa khóc, muốn kêu to, lại phát hiện mình một âm thanh cũng không phát ra được.

“Ầm” một tiếng, Giang Tiểu Văn ngã xuống đất.

Giang Tiểu Văn cúi đầu nhìn lại, một đống đen đen gì đó vừa bị cậu dẫm nát dưới chân.

Giang Tiểu Văn sững sờ nhìn, nhìn kỹ, dĩ nhiên là một đứa trẻ mới sinh.

Đúng, là đứa nhỏ kia!

Đứa nhỏ còn chưa được sinh ra, đã bị đốt thành một đống thịt vụn!

“A!”

Giang Tiểu Văn mạnh mẽ mở mắt.

Bốn phía một màu đen kịt.

Giang Tiểu Văn ngồi dậy, thân thể phủ một lớp mồ hôi lạnh, không thể ngủ tiếp.

Từ ngày đó trở đi, Giang Tiểu Văn không muốn ăn uống gì cả.

Người chăm sóc dứt cho cậu thứ gì, cậu đều sẽ nuốt xuống, thế nhưng không bao lâu liền phun ra. Còn chưa tới trong dạ dày đã ói ra, Giang Tiểu Văn nhìn bãi nôn trên sàn, trong lòng thậm chí có một tia thoải mái.

Có đúng không, hóa ra như vậy sẽ khiến cậu thoải mái hơn một chút. Giang Tiểu Văn như là đột nhiên lĩnh ngộ được thứ gì đó, bắt đầu cười điên cuồng.

Tinh thần Giang Tiểu Văn không ổn định, chỉ cần chú ý một chút đều có thể nhìn ra.

Giang Tiểu Văn cầm lấy đồ ăn người chăm sóc đem tới, đều bỏ vào trong miệng, không mấy phút lại nôn ra.

Giang Tiểu Văn bắt đầu không nằm trên giường nữa, đứng lên hoạt động. Tuy rằng chỉ giới hạn ở trong phòng, thế nhưng cậu lại đi loang quanh không biết mệt. Nhìn thấy cái gì đều sẽ sờ một chút chơi một chút, giống một đứa nhỏ.

Giống như một đứa nhỏ, nhưng Giang Tiểu Văn bắt đầu làm ra những chuyện đáng sợ, cái gì cậu tìm được trong tay đều sẽ đem nuốt xuống.

Nếu không phải mỗi lần người chăm sóc đều kịp thời phát hiện, giúp cậu nôn ra, cậu sớm trở thành một bộ thi thể.

Tình huống như vậy giằng co suốt bảy ngày.

Trương Hạo nghe báo cáo, đập mạnh xuống bàn, “Làm cái quái gì, chuyện lớn như thế cũng không nói!”

Người chăm sóc khúm núm, “Nhưng mà ông chủ rất bận a... hơn nữa...”

Trương Hạo nổi giận, “Đừng nói nữa!”

Hắn liền đá cánh cửa đi ra ngoài, thẳng tắp chạy đến lầu hai, phòng của Giang Tiểu Văn.

Trương Hạo nổi giận. Nhưng thời điểm Trương Hạo chạy tới phòng Giang Tiểu Văn, Trương Hạo cố tỏ bình thường ép xuống phần nộ vừa nổi lên, nỗ lực bình tĩnh đối mặt với Giang Tiểu Văn.

Hắn chậm rãi đi tới, Giang Tiểu Văn đang ngủ, ngoan ngoãn như một đứa nhỏ.

Không, nói chuẩn xác Giang Tiểu Văn xác thực vẫn còn rất trẻ con.

Trương Hạo nhìn khuôn mặt Giang Tiểu Văn bình an trong mộng, mới ý thức mình làm ra một chuyện quá đáng đến mức nào.

Thế nhưng hắn không có lựa chọn. Hắn hận Giang Thành, hắn muốn báo thù. Vậy nên không thể tránh khỏi, hắn sẽ xúc phạm tới Giang Tiểu Văn. Cái gì hắn có thể làm, hắn đều làm cả rồi.

Trương Hạo mặt không thay đổi nhìn Giang Tiểu Văn nằm trên giường, trong đầu thực hỗn loạn.

Trên thực tế, hắn không thể nghĩ ra bất kỳ biện pháp để giải quyết tình hình này.

Giữa bọn họ... Căn bản không còn gì có thể cứu vãn nổi nữa rồi.

Trương Hạo giương mắt, ngó ánh trăng lạnh lẽo ngoài cửa sổ, sớm biết thế này hắn nên sớm buông bỏ.

Thừa dịp cậu không có chịu nhiều đả kích như vậy, thừa dịp cậu vẫn chưa sinh ra thứ tình cảm dư thừa lúc trước, sớm một chút, buông tay.

Sau đó, Trương Hạo liền tìm tới bác sĩ tâm lý.

Mỗi ngày bỏ ra mấy tiếng đồng hồ giúp Giang Tiểu Văn trị liệu, hắn hi vọng như vậy sẽ hữu dụng.

Còn nhớ lần đầu tiên bác sĩ đến, thần sắc nghiêm trọng, “Tình huống hiện tại không quá tốt, tốt nhất là chuyển đến khoa tâm thần.”

Thế nhưng Giang Tiểu Văn từ chối trị liệu.

Cậu từ chối sự xuất hiện của người khác ở trong thế giới của cậu.

Cậu thích như vậy, thích cảm giác ăn đồ vật xong lại nôn ra, thích cảm giác toàn thân vô lực, thích mỗi ngày không ngủ nhìn chằm chằm trần nhà đem hồi ức đen tối đó nhớ kỹ.

Sau đó không chỉ tinh thần cậu có vấn đề, thân thể cũng vậy.

Giang Tiểu Văn trở nên gầy gò, cả người tiêu tụy như một đóa hoa héo úa. Yếu ớt đến mức không đỡ nổi bất kỳ đả kích nào nữa, dù là nhỏ nhất.

Thế là trong tình huống như vậy, đột nhiên xảy ra chuyện.

Một ngày, Trương Hạo giống như thường ngày mặt không đổi đứng nhìn Giang Tiểu Văn, Giang Tiểu Văn cười với hắn.

Mấy tháng nay, Giang Tiểu Văn ngoại trừ khi bắt đầu nói với hắn những lời kia sau đó cũng không nói với hắn bất kỳ lời nào nữa, đừng nói đến là nở nụ cười.

Thế nhưng ngày ấy, Giang Tiểu Văn lại cười.

Giang Tiểu Văn mỉm cười thật đẹp, đẹp đến dường như nhìn thấy cậu trở lại như ngày trước, ngây thơ, quật cường, tươi đẹp.

Trương Hạo đưa tay ra, trong lòng mơ hồ đau.

Suy nghĩ có nên sờ mặt đứa nhỏ này thêm lần nữa, dù chỉ một lần.

Hắn lợi dụng cậu, hắn thương tổn cậu, hắn biết.

Thế nhưng hắn nghĩ cũng không nghĩ hại cậu nữa.

Nguyên bản Giang Tiểu Văn đang mỉm cười lồng mày dần nhả lại.

“Rào!” Một tiếng, Giang Tiểu Văn trong miệng nôn ra máu tươi.

Nhưng nụ cười vẫn còn trên môi Giang Tiểu Văn.

Trương Hạo sững sờ.

Giang Tiểu Văn vừa cười vừa phát ra âm thanh quái dị như bị xé rách nói, “Tôi... không... tha thứ cho ông... tuyệt đối... dù biến thành quỷ...cũng không tha thứ cho ông...”

“Người đâu? Người đâu? Mẹ nó mau tới đây!” Trương Hạo kêu to.

Trương Hạo vội vã đón lấy chiếc chăn từ tay Giang Tiểu Văn.

Trên tấm chăn nhạt màu nhuộm một mảng lớn huyết sắc, Trương Hạo nhìn Giang Tiểu Văn trong miệng không ngừng tuôn ra máu tươi.

Máu đen từ trong miệng không ngừng trào ra, Trương Hạo cũng không dám nhúc nhích.

Giang Tiểu Văn lại nhìn hắn, trong mắt chứa đựng sự thù hận khắc cốt ghi tâm cùng nụ cười đẹp như một giấc mơ.

Người chăm sóc sau đó liền chạy đến nhìn thấy cảnh máu chảy đầm đìa, lập tức ngây dại.

Trương Hạo ngẩng đầu, giận dữ hét, “Gọi xe cứu thương! Nghe không, gọi xe cứu thương!”

Người chăm sóc nghe xong mới vội vàng vàng đi gọi điện thoại.

Trương Hạo một đường đi theo xe cứu thương, đều quỳ bên người Giang Tiểu Văn.

Bác sĩ chạy tới kiểm tra đơn giản, “Cậu ta đã ăn cái gì?”

Trương Hạo ngơ ngác nhìn cả người Giang Tiểu Văn toàn máu, không nói ra được nửa câu.

Bác sĩ cau mày, “Này, anh là người thân của bệnh nhân đi, tôi hỏi anh cậu ta đã nuốt xuống cái gì?”

Trương Hạo thất thần nhìn người đeo khẩu trang, “Tôi... tôi không biết, khi tôi vào, cậu nói với tôi một câu, sau đó liền thổ huyết không ngừng.”

Bác sĩ nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của hắn lắc đầu một cái, không hỏi nữa.

Sau đó, bác sĩ bảo hắn Giang Tiểu Văn nuốt lưỡi dao.

Trương Hạo nhìn nằm Giang Tiểu Văn trên xe cứu thương, một thân mồ hôi lạnh.

Vừa nãy, hắn ôm Giang Tiểu Văn cả người máu chảy đầm đìa, thế nhưng vẫn luôn điên cuồng kêu gào.

Tất cả không có gì thay đổi, giống như lúc ấy.

Tiêu Vũ cũng như vậy, cả người toàn máu ngã xuống trước mắt hắn.

Hắn gọi, hắn vừa gào vừa la.

Thế nhưng Tiêu Vũ vẫn chết.

Tự sát.

Cái chết thật đáng sợ.

Thế nhưng Tiêu Vũ thật sự chết rồi.

Chuyện của Tiêu Vũ xảy ra trước kia cũng chỉ là một khoảnh khắc thất thần, liên hoảng hốt. Hắn không nghĩ tới những người nói muốn cùng hắn chung sống, đều trước mắt hắn lựa chọn cái chết.

Lỗi của ai?

Là vì Giang Thành hại chết Tiêu Vũ?

Hay là chính mình hại chết Giang Thành?

Trong bệnh viện, Trương Hạo ngồi chờ bên ngoài phòng giải phẫu.

Không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy, cho dù biết đứa bé kia tuyệt vọng. Trương Hạo hi vọng hết thấy đều sẽ tốt, sau cơn bão tố, hi vọng hết thấy đều có thể tốt đẹp hơn.

Cho dù, nguyện vọng này ích kỷ mà hư huyền.

Đêm đó, Trương Hạo nhớ lại rất nhiều thứ.

Kỳ thực, đã hai năm rồi.

Từ trong giấc mộng tỉnh lại cùng với nỗi cô quạnh, trong hai năm này, vì báo thù cho Tiêu Vũ, Trương Hạo đã sớm học được cách nhẫn nại.

Thế nhưng ngày hôm nay cảm giác đó một lần nữa vây quanh hắn.

Đúng, như một khắc nhìn thấy Tiêu Vũ nhảy lầu, nhìn thấy tứ chi của cậu chạm đất, mà hai tay của chính mình rỗng tuếch, cái gì cũng không có, đều giống nhau đến đáng sợ.

Thế nhưng, tại sao lại biến thành như vậy chứ?

Tiêu Vũ, người lính cảnh sát xinh đẹp tựa tinh linh, chết ở trước mặt hắn.

Nhảy từ tầng bốn xuống, máu thịt be bét, còn chưa đưa vào bệnh viện đã tắt thở.

Sự tình tàn khốc như vậy, đối với hắn, diễn ra lần thứ hai.

Đây là vì sao? Hắn một chút cũng không muốn tổn thương đứa nhỏ kia, tuy hắn đích thực muốn Giang Thành nhận được báo ứng, thế nhưng hắn vẫn nghĩ tất cả biện pháp bảo vệ Giang Tiểu Văn.

Bởi vì bên cạnh Giang Tiểu Văn sẽ cho hắn cảm giác mà chính hắn cũng không rõ ràng.

Hắn không nghĩ sẽ để đứa nhỏ đó biến mất. Cho nên khi đó, mới đồng ý làm cam kết.

Mặc dù biết phần tình cảm này vừa bắt đầu đã định trước không đem hoa kết quả, thế nhưng vẫn dốc tâm tư nắm lấy. Là vì cái gì a...

Nhưng Giang Tiểu Văn yếu đuối như vậy, yếu đuối đến mức muốn kết thúc tính mạng của chính mình.

Không có cách nào, không có cách nào sao...

Trương Hạo ôm đầu, cảm giác toàn thân phát lạnh.

Nước mắt từ giữa những kẽ tay chảy xuống, Trương Hạo kiềm nén chính mình không được gào khóc nữa.

Nếu như mất đi đứa nhỏ này, hắn làm sao sống tiếp?

Ôm phần tội nghiệt cùng tiếc nuối này, muốn hắn thế nào sống tiếp?

Vậy, để cậu đi đi.

Trương Hạo ngẩng đầu, nhìn vách tường trắng bệch.

Còn có biện pháp nào đâu?

Ngoại trừ cho cậu tự do.

7. Chương 7

Giang Tiểu Vân toàn thân mặc đồ đen, đơn giản mà xinh đẹp, mang theo vài tia lạnh cuối thu.

Mái tóc màu đen, đôi mắt đen nhánh cùng một thân quần áo ám sắc, Giang Tiểu Vân nhếch miệng mang theo nửa phần ý cười, tiến vào cửa Cảnh Các.

Giang Tiểu Vân vừa mới tới phòng khách Trương Hạo đã nhận ra, vừa vào cửa, sắc mặt của cậu liền biến đổi.

Giang Tiểu Vân hơn hai mươi tuổi nhìn phòng khách giám đốc khẽ mỉm cười, quẹo lên lầu.

Ai cũng biết lão bản Cảnh Các cùng Giang Tiểu Vân không hợp. Giang Tiểu Vân tuy rằng gia nhập muộn, nhưng làm người lòng dạ hiểm độc, cùng một lúc có thể thực hiện nhiều vụ buôn bán lớn. Sau đó, rất nhanh liền được thăng chức thành cán bộ cao cấp trong Tứ Hải.

Tứ Hải là tổ chức xã hội đen nổi danh trong thành phố, phạm vi rộng lớn đã vượt qua tổ chức của Giang Thành năm đó, bề ngoài là tập đoàn mua bán, nhưng bên trong cái gì cũng làm, mở sòng bạc, buôn vũ khí, bán ma túy, đều có, bên cạnh đó lão đại của Tứ Hải là Hoàng Hưng Á cùng Cảnh Các có giao tình thâm sâu, hai người phụ trách của Tứ Hải cùng Cảnh Các thường xuyên qua lại, hơn nữa cảm tình xem ra cũng không tệ.

Cũng bởi vì mối quan hệ phức tạp rắc rối này, Giang Tiểu Vân hết lần này đến lần khác khiêu khích Cảnh Các, tuy cùng lắm cũng chỉ đến mức gây sự đánh nhau, mà chuyện như thế lại lặp lại không chỉ một hai lần, người ngoài đều nhìn ra được Giang Tiểu Vân không thích người phụ trách Cảnh Các – Trương Hạo.

Giang Tiểu Vân đẩy cửa đi vào, cười hì hì đánh vỡ bầu không khí đang ôn hòa.

Hoàng Hưng Á ngẩng đầu, vừa vặn gặp ánh mắt của Giang Tiểu Vân. Giang Tiểu Vân cười với Hoàng Hưng Á, nói, “Chào anh Hưng Á.” Rồi nói với Trương Hạo ngồi ở bên cạnh Hoàng Hưng Á, “Chào chú Trương.”

Phát hiện sự kinh ngạc trong mắt Trương Hạo, Giang Tiểu Vân liền đi tới.

Thanh âm Giang Tiểu Vân khàn khàn, giống như những phạm nhân đã từng bị trừng phạt nuốt than hồng. Âm thanh kỳ quái cùng khuôn mặt lãnh đạm, thế nhưng cũng không mang lại cảm giác không hài hòa.

Ngược lại là cách xưng hô này... Khiến người bên cạnh ngơ ngác, chỉ cảm thấy kỳ quái, Hoàng Hưng Á hơn bốn mươi tuổi, nhìn qua ít nhất cũng hơn Trương Hạo mười tuổi, vậy tại sao Giang Tiểu Vân phải gọi Trương Hạo là chú?

Ngồi xuống bên cạnh Hoàng Hưng Á, Giang Tiểu Vân nâng ly rượu đã với một nửa của Hoàng Hưng Á, uống vào.

Không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người, không kiêng dè gì uống vào.

Trương Hạo bất động thanh sắc nhìn nhất cử nhất động của Giang Tiểu Vân, qua khoảng mười mấy phút, nhìn đồng hồ đeo tay một chút rồi nói với Hoàng Hưng Á, “Anh Hoàng anh cứ vui vẻ trước, có một nhóm người mới đến Cảnh Các, tôi phải đi xem xem.”

Hoàng Hưng Á gật gật đầu, cười nói, “Cậu đi trước đi.”

Trương Hạo lập tức đứng lên, mang hai thủ hạ đi ra ngoài. Giang Tiểu Vân nhìn bóng lưng Trương Hạo rời đi, hừ lạnh một tiếng.

Bên cạnh Hoàng Hưng Á phát tay một cái, mấy tên thủ hạ đóng cửa, đứng canh giữ ở đó.

Giang Tiểu Vân đem chân đặt trên bàn để xuống, cầm lấy điều thuốc, mặt không hề có cảm xúc.

Hoàng Hưng Á nở nụ cười, mang theo vài phần tối tăm, khuôn mặt bình thản nổi lên tia vẩn vơ, “Tiểu Vân, đừng tiếp tục gây phiền toái cho Trương Hạo nữa.”

Giang Tiểu Vân rút một hơi thuốc lá, “Hai năm, thế nhưng ông một chút động tĩnh cũng không có.”

Hoàng Hưng Á tới gần Giang Tiểu Vân, ghé vào tai cậu, “Chuyện này không vội vàng được.”

“Đừng thấy Trương Hạo giống như chỉ lo liệu mấy cái hộp đêm bề nổi của Cảnh Các, bên trong hắn vẫn ngầm kinh doanh vài thứ khác, tuy rằng không phô trương, thế nhưng vẫn phải có vài phần kiêng kỵ. Hơn nữa cậu ta làm người khiêm tốn, nếu chúng ta lập tức cùng cậu ta xảy ra xung đột, khó tránh những bang phái khác sẽ liên hợp lại nói Tứ Hải chúng ta không tuân theo quy củ.”

Hoàng Hưng Á vừa nói xong, tay liền đặt tay lên vai Giang Tiểu Văn, áo khoác đen cùng áo sơ mi trắng của Giang Tiểu Văn, đều bị cởi ra.

Giang Tiểu Văn mặt không cảm xúc, tiếp thu tất cả mọi thứ.

Về đến nhà Giang Tiểu Văn một thân uể oải, cậu cởi bỏ một thân quần áo trên người, tiện tay quăng vào thùng rác, ngày mai người quét dọn tự nhiên sẽ giúp cậu xử lý.

Giang Tiểu Văn đi lên lầu hai, tới phòng ngủ của mình mở nước, chậm rãi ngâm mình.

Phòng ở này là năm đó Giang Thành mua cho, cậu từ khi lên đại học bỏ ra thời gian mấy năm đi làm thêm, cộng vào đó là số tiền thu nhập bất hợp pháp từ phía Tứ Hải, mới có thể đem căn nhà này chuộc lại.

Dòng nước ấm áp từng chút từng chút lướt qua thân thể lại không thể tẩy nổi một thân dơ bẩn của cậu.

Giang Tiểu Văn mở mắt ra, mặt không thay đổi nhìn chăm chăm bức tường màu xanh nhạt ốp hoa văn gạch sứ, nở nụ cười.

Dù sao mấy năm trước cũng đã ô uế, bây giờ dơ bẩn thêm một chút cũng đâu có sao.

Chỉ là ám ảnh nhiều năm, chợt bắt đầu có lại cảm giác khiết phích không giải thích được, cho nên mỗi lần làm xong, nhất định phải bỏ tiền ra chi trả cho một bộ quần áo mới.

Giang Tiểu Văn tắm xong, đã là hơn mười một giờ, nằm ở trên giường xem animation mới download vài ngày trước, thả lỏng đầu óc.

“Reng reng keng... Reng reng reng...”

Chuông điện thoại vang lên, Giang Tiểu Văn vô lực tiếp lấy, “Alo...”

Bên kia yên lặng một lúc, thật lâu mới có âm thanh, “Tiểu Văn...” Cũng không biết gọi một tiếng như thế đã rút đi ít nhiều khí lực.

Giang Tiểu Văn vừa nghe âm thanh này, lập tức câu môi cười gằn, “A, chú Trương a, chú thế nào lại gọi điện thoại cho tôi?”

Đây là lần đầu tiên Trương Hạo gọi điện thoại đến, Giang Tiểu Văn đã sớm biết hắn phái người tra xét điện thoại cùng địa chỉ của cậu. Nhưng đó là chuyện của một năm trước, bây giờ Trương Hạo mới gọi đến điện thoại cho cậu.

Trương Hạo ở đầu dây bên kia vẫn như trước, nho nhã, “Tiểu Văn, đừng tiếp tục tự dấn vạt mình nữa... Tứ Hải không thích hợp với em.”

Giang Tiểu Văn cười lạnh, “Ha ha... Vậy tôi thích hợp ở đâu? Vậy tôi thích hợp với nơi nào? Cảnh Các sao? Chú Trương, thật bội phục chú còn có mặt mũi gọi cho tôi.”

Bên kia yên lặng một lúc, lại nói, “Tiểu Văn, tôi chỉ là muốn khuyên cậu, Hoàng Hưng Á tuyệt đối không phải người đơn giản như bề ngoài.”

Giang Tiểu Văn nói vào điện thoại, “Nói xong chưa?”

Người bên kia nhàn nhạt nói, “Xong.”

“Vậy đi, cảm tạ chú nhắc nhở, tạm biệt.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Giang Tiểu Văn nhìn vách tường ngăn người.

Hai năm trước cậu vừa tốt nghiệp xong liền đi tìm Hoàng Hưng Á, thời gian dài trong bang cậu cũng làm được vài việc, thế nhưng đều không chính thức lộ mặt ra bên ngoài, việc lấy tư cách cán bộ cao cấp của Tứ Hải xuất hiện cũng chỉ là chuyện mới đây.

Không ngờ, con sói nào đó vừa nghe đến tin tức này, liền chạy tới “Chân thành khuyên bảo”.

Hoàng Hưng Á là cái gì loại người gì, cậu đương nhiên rõ ràng. Từ 800 năm trước cậu đã điều tra rồi, năm đó hủy diệt Giang Thành, hẳn cũng chiếm một phần, hơn nữa còn là một phần rất lớn. Lần đó sống mái với nhau, vũ khí cùng nhân lực, đều là Hoàng Hưng Á cung cấp.

Nói chung trải qua điều tra của Giang Tiểu Văn, cậu không thể bỏ qua năm người tham dự vào việc của năm đó, theo thứ tự là tiếp quản thế lực của Giang gia Lê Ngũ cùng Thu Phú, lực lượng mới nổi ngang nhau Trần Triệu Vũ cùng Trương Hạo, còn có lão cáo già Hoàng Hưng Á.

Năm người này, có vài người đã chết, vài người mất tung tích, còn lại chỉ có Hoàng Hưng Á cùng Trương Hạo. Hai người kia, cậu quyết không để họ thoát tội.

Giang Tiểu Văn đối diện mấy tính màn hình, cười lạnh.

Ngày thứ hai, vừa rạng sáng, Trương Hạo liền xuất hiện trong phòng làm việc của Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn học tài chính, trước khi tốt nghiệp có cùng Hoàng Hưng Á tiếp xúc, cho nên tốt nghiệp một cái liền đến công ty của Tứ Hải làm việc rửa tiền đen.

Cậu học đại học không tồi, cho nên hiện nay phụ trách chút việc kinh doanh của Tứ Hải.

Trương Hạo một thân âu phục xám xuất hiện trước mặt Giang Tiểu Văn, áo sơ mi trắng âu phục xám, không ca-ra-vat, khuy áo thiếu một cúc, một đôi mắt kính vàng, vẫn nho nhã như lúc trước.

Sự thực chứng minh Trương Hạo vẫn là Trương Hạo, mặt người dạ thú.

Thư ký một bên run run rẩy rẩy, “Giang tiên sinh... chuyện này...”

Giang Tiểu Văn tựa tiểu phi tiểu tiến lên nghênh tiếp, ở ngay trước mặt thư ký nắm chặt tay Trương Hạo, “Tôi còn cho là người nào không biết điều không có hẹn trước liền vọt thẳng lên đây, hóa ra là ông chủ Trương a.”

Trương Hạo tuy không cười, thế nhưng biểu tình xem như nhu hòa, “Đúng vậy là tôi không đúng, không có hẹn trước liền muốn gặp cậu.”

Giang Tiểu Văn mỉm cười, “Lời nói này thực quá khách sáo rồi, ông chủ Trương đại giá quang lâm, tôi còn cao hứng không kịp đây. Đến đến, đến phòng làm việc của tôi ngồi một chút.” Nói xong kéo Trương Hạo vào phòng.

Giang Tiểu Văn vừa vào văn phòng, biểu tình lại thay đổi.

Tựa như cười mà lại không cười đã hoàn toàn biến thành cười gằn, Trương Hạo liếc nhìn biểu tình của Giang Tiểu Văn, hơi nhú mày, “Đã lâu không gặp.”

Giang Tiểu Văn tay kéo quai hàm, cười quái dị nói, “Ngày hôm qua không phải mới thấy qua sao, chú Trương?”

Trương Hạo định thần, nhàn nhạt nói, “Tôi cho là tình huống gặp mặt kia, có thể bỏ qua, không tính.”

Giang Tiểu Văn trong lòng hừ lạnh một tiếng. Mấy năm qua lặn lội trong bang, một mình cậu âm thầm nỗ lực, tính toán Trương Hạo, thế nhưng không có cơ hội cùng người kia gặp mặt một lần. Lúc đầu là cậu không muốn gặp hắn, nhưng gần đây lại là Trương Hạo trốn tránh cậu.

Mãi đến tận ngày hôm qua, cậu nhiều lần khiêu khích không thành, đành phải vọt tới ngay lúc Hoàng Hưng Á cùng Trương Hạo nói chuyện làm ăn để gặp mặt hắn.

Không ngờ, hiệu quả rõ rệt, không tới 24h, đã gọi điện thoại đến an ủi, giờ lại chủ động tới cửa.

Không ai rõ ràng trong hồ lô của Giang Tiểu Văn rốt cuộc là bán cái loại thuốc gì, ngay cả Trương Hạo cũng không hiểu nổi. (Ý nói tâm tư của Giang Tiểu Văn khó đoán, không biết cậu đang tính toán thứ gì)

Thế nhưng căn cứ vào tình huống bây giờ Trương Hạo biết, Giang Tiểu Văn đang nỗ lực làm ra chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Hắn nhất định phải ngăn cản cậu.

Trương Hạo cũng không quản người trước mắt chằm chọc khiêu khích, kéo Giang Tiểu Văn ra, tự mình ngồi xuống ghế đối diện, “Tiểu Văn, đừng tiếp tục nữa. Con đường này căn bản không thích hợp với cậu.”

Giang Tiểu Văn một tay đỡ đầu, trừng mắt ngậy thơ hướng Trương Hạo nháy mắt mấy cái, “Ồ? Cái này gọi là thừa kế nghiệp cha, cha tôi năm đó chính là làm công việc này, chú dựa vào cái gì nói tôi không thích hợp? Thời gian tôi tiếp xúc với giới xã hội đen so với chú còn dài hơn, chú đừng quên, Giang Tiểu Văn tôi trước kia chính là cậu chủ của giới xã hội đen!”

Lời nói mang thâm ý này, Trương Hạo nghe được tự nhiên hiểu rõ.

Biết lần nói chuyện này không thể tiếp tục nữa, Trương Hạo đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Chỉ là còn đi chưa được mấy bước, phía sau người liền thốt lên.

“Trương Hạo...”

Giang Tiểu Văn đột nhiên kêu tên của hắn, trong lòng Trương Hạo cả kinh. Đã bao nhiêu năm rồi, không nghe cậu kêu tên của hắn. Tuy rằng âm thanh thay đổi, người cũng thay đổi, thế nhưng... vẫn luôn là đứa nhỏ kia.

Nhìn thấy thân hình chấn động rõ ràng của Trương Hạo, Giang Tiểu Văn khẽ nhếch môi, nở nụ cười nhàn nhạt.

Trương Hạo xoay người, trong đôi mắt luôn bình thản tựa như chỉ có một biểu cảm nay lại gợn sóng nhỏ. Hắn không nói lời nào, nhìn thẳng vào người trước mặt.

Giang Tiểu Văn chậm rãi đi tới trước mặt Trương Hạo.

Giang Tiểu Văn đưa tay ra, một đôi tay thon dài. Giang Tiểu Văn sớm đã không còn là thiếu niên ngây ngô lúc trước kia nữa, chiều cao cũng nhanh đã bằng hắn.

Một thanh niên tuấn mỹ, đứng ở trước mặt hắn, đưa tay ra chờ đợi.

Giang Tiểu Văn lớn lên có một loại khí chất lạnh lùng, mặt mày đều mang theo vài phần tối tăm cùng lạnh lẽo.

Cho nên khi cậu nhàn nhạt cười lên, sẽ khiến người ta nghĩ đến những ngày lập đông có tuyết rơi nhàn nhạt, nếu là biểu tình có thêm một chút biến hóa, chắc là sẽ càng có hiệu quả tốt hơn.

Không sai. Trương Hạo là nhìn đến sững sờ.

Trước mắt không còn là đứa nhỏ năm đó cái gì cũng không biết, mà là một người đàn ông, một người đàn ông mang theo khí tức nguy hiểm.

Ngón tay khẽ sát bên môi, chậm rãi vuốt nhẹ, biểu cảm chuyển thành thù hận. Giang Tiểu Văn ngoẹo cổ nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tối hôm nay, có rảnh không, ăn cơm cùng tôi nha.”

Lại là nụ cười ma mị cùng thanh tuyến khàn khàn kia, vô tận mê hoặc.

Thế nhưng chính là loại thanh âm này, đem Trương Hạo thoát ra khỏi mê man.

Trương Hạo bị Giang Tiểu Văn mê hoặc. Mặt không đổi nắm lấy tay Giang Tiểu Văn, đem đôi tay của cậu kéo ra khỏi mặt mình, “Tiểu Văn, cậu muốn làm cái gì?” (QT có chỗ nào sai hay tui thiếu rồi, bàn tay thành đôi tay, rồi tự nhiên từ môi lại chuyển lên mặt thế kia)

Giang Tiểu Văn cười, “Trương Hạo sao lại nghiêm túc thế, chú thế nào lại trở thành một ông già bảo thủ rồi. Tôi nhớ trước kia chú không phải như vậy, trước kia chú mỗi giờ mỗi khắc trên khuôn mặt không lúc nào là không mang theo vài phần ý cười...” Nói đến đây, Giang Tiểu Văn thu lại ý cười, lạnh lùng nói, “Ngày cả lúc giết người... trên môi vẫn luôn tràn ngập ý cười.”

Trương Hạo sững sờ, hắn quả thật bị ngữ khí của Giang Tiểu Văn chấn động.

Bất quá chấn động kia cũng không duy trì quá lâu, Trương Hạo liền chậm rãi hồi thần sắc tiếp tục cười.

Nụ cười nhàn nhạt thông thả, vẫn là nụ cười vốn có của Trương Hạo, hần xoay người, nói với Giang Tiểu Văn, “Vậy thì bây giờ tối, tôi ở dưới lầu chờ cậu.”

Lang cùng sói, đến cuối cùng chú hươu non sẽ chết vào tay ai?

Giang Tiểu Văn nhìn xe thể thao màu đen dưới lầu, môi gần thành nụ cười.

Sửa soạn trước gương đặt trong phòng làm việc, khoác lên bộ quần áo, đi ra cửa.

Lầu dưới Trương Hạo vừa thấy Giang Tiểu Văn, vội vã dập tắt tàn thuốc, mở cửa xe nghênh đón cậu.

Giang Tiểu Văn khẽ nhắm mắt nói, “Vẫn là thói quen không thay đổi, thói quen lái thứ này.”

Trương Hạo cười nhạt, tràn ngập cảm giác cô quạnh, “Không có biện pháp, người đã già, quen thuộc cái gì rồi liền không thay đổi được nữa.”

Giang Tiểu Văn nhìn ra ngoài cửa sổ cười cười, không đáp.

Đến chỗ ăn cơm, Giang Tiểu Văn cũng không nói nhiều, an tĩnh ăn xong, an tĩnh nhìn Trương Hạo, không thể nhìn ra cậu đang suy tư điều gì.

Ăn được một nửa, Giang Tiểu Văn đặt đĩa xuống, mỉm cười nhìn Trương Hạo, “Chú sẽ giúp tôi đúng không?”

Trương Hạo bây giờ mới hiểu được lý do Giang Tiểu Văn ép hần gấp mặt.

Hần lựa chọn im lặng.

Giang Tiểu Văn nói tiếp, “Chú sẽ không để tôi chết đúng không?” Lần này là khẩu khí khẳng định.

Trương Hạo ngẩng đầu, cười nhạt, “Sao cậu biết tôi sẽ giúp? Dù sao chuyện năm đó, tôi tuy không nhúng tay quá nhiều, nhưng tôi là người khởi xướng.” (Chú à, chú bớt một câu thì chết à, cứ như vậy chú mất vợ như chơi đó)

Giang Tiểu Văn một tay chống cằm, híp mắt nhìn Trương Hạo, “Nhưng không có sự giúp đỡ của bọn họ chuyện đó căn bản không thành được. Chú đổi nghề thành ông chủ trung tâm giải trí, ai cho chú cơ hội? Chú lợi dụng ai, bị ai lợi dụng? Trong lòng chú rõ ràng rành rành.” (Tiểu Văn, cậu thật tội nghiệp, câu đó đều hợp với hai người đấy, làm ơn thôi dùm, editor muốn điên với hai người rồi đấy này)

Trương Hạo càng ngày càng trầm mặc.

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu cười, “Chú không nỡ để tôi đi chịu chết... Chú không bỏ được. Vì khi ở trong bệnh viện vì tôi...”

“Đừng nói nữa.” Trương Hạo quát lên, nụ cười luôn hiện hữu trên khuôn mặt nho nhã cũng chẳng còn. Trương Hạo ngẩng đầu, mặt không đổi sắc nhìn Giang Tiểu Văn, “Tiểu Văn, cậu không nên dính vào chuyện này.”

Giang Tiểu Văn buông tay, “Nhưng tôi dính vào rồi, hiện tại chúng ta hẳn là nên tính toán làm cách nào để toàn thân trở ra.”

Trương Hạo cau mày, “Cậu...”

Giang Tiểu Văn liếm liếm môi, “Chú muốn cùng tôi lên giường không?”

Hỏi một đằng trả lời một nẻo, nhưng nói qua nói lại, đều là mọi thứ chú dạy tôi.

Trương Hạo sững sờ, Giang Tiểu Văn nở nụ cười, “Nhiều năm như thế, chú còn muốn tôi không?”

Trương Hạo mặt không cảm xúc nhìn người trước mặt, không nói một lời.

“Tôi có suy nghĩ, nếu như khi đó chú không làm như vậy, e rằng chúng ta có thể sống chung với nhau. Hoặc là, tôi có thể trốn nhà đến bên cạnh chú.”

Khóe miệng Trương Hạo từ từ nổi lên một vệt cười, cười khổ, hần cúi đầu, “Cái loại hí kịch này thế mà cậu cũng học được.”

Giang Tiểu Văn nhàn nhạt nở nụ cười, “Là chú dạy tôi.”

Trương Hạo ngẩng đầu, cho Giang Tiểu Văn một nụ cười hoảng hốt, “Cậu quả thật là đứa nhỏ thông minh.”

Giang Tiểu Văn sửa lại tóc, “Chú phải biết tại sao tôi trở nên thông minh như thế.”

Giang Tiểu Văn khóc, lúc đó Giang Tiểu Văn ở trên Trương Hạo vừa dùng đưa vòng eo vừa khóc. Mấy tiếng trước, Trương Hạo chuẩn bị đưa Giang Tiểu Văn về nhà, sau đó khi đưa tới cửa, hai người có chút lúng túng.

Trương Hạo nói, “Tôi về trước.”

Giang Tiểu Văn từ phía sau ôm lấy Trương Hạo, “Sao chú không đến ngồi một chút?”

Trương Hạo lúng túng cười, “Không được.”

Ai biết Giang Tiểu Văn lại đột nhiên nói, “Tôi nhớ chú, Trương Hạo.” Giọng nói kia thật mềm mại như muốn hòa tan vào trong làn gió. (Đang suy nghĩ có nên đổi lại thành anh không, tiện nghi cho Trương Hạo quá)

Trương Hạo ngẩn ra.

Đứa nhỏ này, chính là do hắn nên ngày hôm nay mới trở thành như vậy.

Vẫn là nên như thế này, nhiều năm như vậy, hai người kết hợp thật không nên. (Quá gượng gạo rồi.)

Mang theo ô ướ, lợi dụng, bắt đắ dĩ... cũng mang theo một chút tình cảm không rõ.

Nương theo ánh trăng, Trương Hạo ngắm nghía khuôn mặt Giang Tiểu Văn, khuôn mặt vì mái tóc hơi dài mà che đi. Lộ ra nửa bên mặt trắng bệch, dưới ánh trăng thật giống một con quỷ thê thảm. (Tác giả không còn từ nào thích hợp hơn à, ai nói con mình giống quỷ bao giờ?)

Ái tình kịch liệt kéo đến, Giang Tiểu Văn vừa làm vừa rên rỉ, kêu tên Trương Hạo.

“Trương Hạo... Trương Hạo... Trương Hạo...” Cậu gọi đến khàn cả giọng, nhưng đáng tiếc cũng không ai biết phía sau cái tên là mang theo tâm tư gì.

Trương Hạo vừa đỡ eo Giang Tiểu Văn vừa vỗ về thân thể Giang Tiểu Văn. Bộ thân thể này sớm không còn giống như thiếu niên ngây ngô năm đó, nhiễm phải rất nhiều vết tích không nên có.

Tinh tế, mang theo mùi vị.

Trương Hạo biết mùi vị đó là gì, là thù hận, cùng tuyệt vọng.

Giang Tiểu Văn hận hắn, hận biết.

Bởi vì cái kết kia, cậu vẫn luôn không muốn mở ra. (Kết gì vậy chú?)

Giang Tiểu Văn chỉ là đang lợi dụng hắn, hắn cũng biết.

Thế nhưng như Giang Tiểu Văn nói đúng, hắn không thể buông cậu được, hắn không thể nhìn cậu đi chịu chết.

Cho nên, Trương Hạo quyết định thỏa hiệp, cùng Giang Tiểu Văn chơi trò chơi này, bất luận kết quả làm sao.

Đây chính là vì trả thù.

Giang Tiểu Văn gọi điện thoại cho Trương Hạo, giọng mang ý cười, “Đêm nay chín giờ đến nhà tôi, đừng để bị theo dõi nha.”

Trương Hạo ở đầu bên kia điện thoại “Ừ” một tiếng đáp ứng.

Phạm vi Tứ Hải thế lực càng lúc càng rộng, mấy năm gần đây càng phát triển hơn. Năm đó Trương Hạo chọn Hoàng Hưng Á để hợp tác động thủ, cũng là bởi vì ông ta có thực lực này.

Chỉ là hiện tại Hoàng Hưng Á từ từ trở nên cần rõ, tuy rằng mặt bày tỏ biết ơn chuyện năm đó hắn giúp đỡ ông ta, thế nhưng Trương Hạo biết, trong lòng hắn thủy chung sẽ có một cái gai. Sau khi ổn định thế lực cùng danh tiếng, Hoàng Hưng Á đều sẽ đem mấy người dính dáng chuyện năm đó đều xử lý, ngoại trừ hắn.

Hoàng Hưng Á là cái loại người gì, trong lòng hẳn tự nhiên rõ ràng.

Cho nên hẳn không thể để cho Giang Tiểu Văn tiếp tục làm càn.

Trương Hạo xử lý tốt công việc ở Cảnh Các, liền lái xe đến nhà Giang Tiểu Văn.

Xuống xe, xa xa nhìn thấy một người ngồi xổm trước cửa tòa nhà lớn, dưới ngọn đèn đường mờ mờ, khoác áo đen mặt mày trắng bệch bộ dạng nghiêm túc, nhìn đặc biệt đáng thương.

Giang Tiểu Văn rũ mắt, cũng không biết đang nhìn cái gì dưới đất, đôi mắt vẫn ổn định, không hề tức giận.

Nhìn thấy Giang Tiểu Văn như vậy, trong lòng Trương Hạo không khỏi đau xót. Đi mấy bước đến trước mặt Giang Tiểu Văn, “Sao lại ngồi một mình chỗ này?”

Giang Tiểu Văn nhìn đôi chân kia tiến vào tầm mắt, ngẩng đầu, ánh mắt mịt mờ, mê man vô cùng.

“Tôi đang chờ chú.” Giang Tiểu Văn cười nhạt nói, trên mặt hiện lên vài phần cô đơn.

Cứng ngắc đứng lên, Giang Tiểu Văn khẽ cau mày.

Trương Hạo vừa lấy ra chìa khóa mở cửa vừa nói, “Xảy ra chuyện gì?”

Giang Tiểu Văn cười nhạt, “Ngồi quá lâu, chân cứng.”

Trương Hạo đi tới muốn nâng cậu dậy, lại bị Giang Tiểu Văn đẩy ra.

Trong khoảnh khắc đó hai người có chút lúng túng.

Vẫn là Trương Hạo hành động trước, một tay cầm tập giấy, một tay mở cửa vào nhà. (Đậu phộng, chú không biết đỗ vạ à?)

Giang Tiểu Văn vào cửa, ngồi xuống ghế salon, lười biếng nheo mắt nhìn Trương Hạo, “Đồ đâu?”

Trương Hạo cầm dữ liệu trong tay, “Những thứ này là dữ liệu một số giao dịch Hoàng Hưng Á cùng làm với người khác, tôi dù sao cũng là người ngoài, cho nên biết không nhiều.”

Trương Hạo vừa nói xong, Giang Tiểu Văn liền vung lên nụ cười không rõ.

Trương Hạo coi như không nhìn thấy, đem tập tin đưa cho Giang Tiểu Văn, “Cậu làm trong Tứ Hải, hẳn là so với tôi biết nhiều hơn một chút.”

Giang Tiểu Văn dựa trên ghế sa lon, người cậu gầy gò, chỉ nhìn dáng người, cũng đủ thấy cả người cậu đem lại cảm giác vô lực, nhìn qua thực đáng thương.

Cậu rũ mắt nhìn những dữ liệu kia, “Tôi cùng với Hoàng Hưng Á là cái quan hệ gì, chú cũng biết. Đại gia quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, chú và Tứ Hải có quan hệ gì?”

Trương Hạo trong lòng cả kinh. Giang Tiểu Văn làm sao biết?

Giang Tiểu Văn nhìn Trương Hạo cười nói, “Hoàng Hưng Á vẫn luôn bảo tôi đừng chọc đến chú, bất luận tôi làm nũng chơi xấu thế nào, thậm chí ở trên giường nói muốn đem chú đập chết, ông ta đều sẽ nhắc nhở tôi không thể đụng đến chú. Ông ta như vậy, tại sao lại kiêng kỵ chú?”

Trương Hạo nhíu mày, lập tức khôi phục thần sắc hờ hững, “Tứ Hải lúc trước quy mô không lớn như vậy, chỉ là mấy năm nay phát triển rộng ra, phần lớn nguyên nhân là bởi vì thâu tóm một phần thế lực của cha cậu...”

Giang Tiểu Văn cười ngồi dậy, ngắt lời Trương Hạo, “Mà lúc trước người lúc trước trong bóng tối điều khiển tất cả chính là chú, đúng không?”

Trương Hạo gật gật đầu, “Không sai.”

Giang Tiểu Văn cười như không cười nhìn Trương Hạo, không nói lời nào.

Trương Hạo bị ánh mắt như thế nhìn liền cảm thấy bất an, hẳn đã rất lâu không có loại cảm giác này, bất an, là loại bất an ăn mòn hẳn.

Qua một lúc, Giang Tiểu Văn mới lên tiếng, “Mặc kệ trước đây ra sao, tôi hi vọng chú có thể giúp tôi. Trương Hạo... Chú sẽ không để cho tôi chết trong tay Hoàng Hưng Á, đúng không?”

Giang Tiểu Văn vừa nói, vừa ném văn kiện trong tay đi, chậm rãi đến gần Trương Hạo.

Trương Hạo ngẩng đầu, cho Giang Tiểu Văn một nụ cười nho nhã quen thuộc, “Tôi sẽ không để lại dư lực giúp cậu, nhưng Tiểu Văn, cậu đừng mạo hiểm.”

Giang Tiểu Văn cười khẽ, cũng không trả lời vấn đề của Trương Hạo, hôn lên môi Trương Hạo.

Trương Hạo không có từ chối, hẳn không có lý do cự tuyệt, càng không có dũng khí cự tuyệt. Hẳn sẽ thỏa mãn tất cả nguyện vọng của Giang Tiểu Văn, chỉ cần cậu muốn. (Đâu, đây không phải là nguyện vọng, đây là dung túng cho vợ chú làm bậy)

Khi bắt đầu chỉ là nụ hôn vụn vặt, sau đó là càng lúc càng quẩn quýt.

Giang Tiểu Văn đưa tay mở nút áo sơ mi của Trương Hạo, nháy mắt liền xông vào.

Tay Giang Tiểu Văn lạnh lẽo, Trương Hạo không khỏi瑟瑟.

Nổi lên vệt cười, Trương Hạo bắt được tay Giang Tiểu Văn, “Tạm dừng, ngày mai cậu còn phải đi làm.” (Dối lòng, diễn every where every time)

Giang Tiểu Văn lại ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục động tác.

Giang Tiểu Văn cúi người, một tay sờ ngực Trương Hạo, “Chú đã không nở để tôi đau, vậy hãy để tôi lên đi.” Giang Tiểu Văn đang cười. (Gian hết chỗ nói)

Trương Hạo瑟瑟, ngẩng đầu nhìn Giang Tiểu Văn, trong ánh mắt thoáng qua, là thương tiếc cùng lửa dục. (Chú động tâm rồi, muốn đền bù cho vợ mà)

Trương Hạo không từ chối. (Tui biết mà)

Trương Hạo nhắm hai mắt lại.

Giang Tiểu Văn cười khẽ, một tiếng lại một tiếng, mang theo ám muội không rõ.

Trương Hạo nhớ tới nhiều năm trước người kia nói với hắn, người kia nói, chú lúc nào cũng ôn nhu như vậy, ôn nhu đến mức tôi không nở lừa chú.

Nhưng là cuối cùng người kia vẫn lừa hắn, thân là cảnh sát một mình cậu chạy đi nằm vùng chỗ Giang Thành, rơi vào kết cục kia.

Mà ôn nhu của hắn, vì báo thù cho cậu mà càng lúc càng “có trình độ”.

Cái này gọi là oan oan tương báo đi, thế nhưng hắn là thật sự động tâm trước Giang Tiểu Văn. Bất kể là áy náy hay gì đó, hắn đều nguyện ý tiếp thu tất cả trả thù của Giang Tiểu Văn, bao gồm cả loại hành vi trước mắt. (Tự làm tự chịu)

Giang Tiểu Văn động tác rất nhuần nhuyễn, sự thành thực này làm Trương Hạo cảm thấy khó chịu. Những thứ này là ai dạy cậu, những năm này cậu đã trải qua những gì, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Giang Tiểu Văn từ nửa thân dưới của Trương Hạo bắt đầu liếm, đầu lưỡi linh hoạt xẹt qua bụng dưới, chậm rãi trượt xuống.

Mặt vốn đang chôn ở giữa hai chân Trương Hạo, Giang Tiểu Văn bỗng ngẩng đầu lên, nheo mắt cười, Trương Hạo nhắm mắt, không nhìn thấy được biểu tình kia.

Trương Hạo nắm tóc Giang Tiểu Văn, giương chân, hạ thân kích thích khiến cả người lâng lâng, đại não hoàn toàn trống rỗng. Một khắc sung sướng kia, Trương Hạo cảm thấy khí lực toàn thân đều bị rút sạch.

Giang Tiểu Văn đưa tay nâng mặt hắn, ngón tay hơi chạm môi Trương Hạo.

Toàn thân Trương Hạo không khí lực, sau khi đạt cao trào toàn thân hắn đều không thể nào phản kháng. Đương nhiên, trong lòng hắn cũng sẽ không phản kháng. (Khi trước chú làm công, đạt đỉnh cả mấy lần, còn ôm eo nâng chân thấy có sao đâu, giờ mới xuống làm thụ có vài phút liền “hư thoát”, thế là thế quái nào?)

Giang Tiểu Văn đem ngón tay chen vào miệng Trương Hạo, “Ngậm.”

Trương Hạo rũ mắt, nhìn Giang Tiểu Văn đang mỉm cười, như đang nhìn thấy chính mình khi trước. Chính là hắn, giống như vậy đùa bỡn một người thiếu niên, khiến cậu biến thành như hôm nay.

Trong miệng chất lỏng làm ướt ngón tay, Giang Tiểu Văn thì thầm bên tai Trương Hạo, “Có thể sẽ đau đấy, cố chịu một chút.” Thanh âm êm dịu, thể nhưng mang theo vài phần hứng thú không rõ. (Lần đầu phản công mà, quá kích thích)

Một ngón tay đưa vào, cảm giác khác thường, khó chịu.

Giang Tiểu Văn hôn lên đôi môi của Trương Hạo, một tay nắm chặt cằm Trương Hạo, nụ hôn bá đạo ngập tràn hàm chứa quyền uy không dứt, khiến người khác thở không thông.

“Ừm...” Trương Hạo híp mắt rên rỉ. (Chú xuống làm đại thúc thụ đi là vừa)

Tướng mạo của Trương Hạo vốn dĩ mang lại cho người ta một loại cảm giác nho nhã, thể nhưng bây giờ bị bàn tay của Giang Tiểu Văn đùa giỡn đến gợi tình. Trương Hạo đương nhiên biết đã đến lúc rồi. (Tiềm chất làm thụ trời dấy)

Phía dưới khuếch trương đủ lớn, cửa huyết cũng mềm mại không ít. Giang Tiểu Văn liếm một chút nơi khoe mắt Trương Hạo, nắm đồ vật của chính mình chặn lại trước cửa huyết.

Nhiệt độ cực nóng mang theo một chút tình cảm vô danh, Giang Tiểu Văn liếm môi một cái, cắm vào. (Xịt máu mũi)

“A...” Trương Hạo không cách nào thích ứng rên nhẹ một tiếng, Giang Tiểu Văn cười khê.

“Xưa nay chắc chưa bao giờ bị người khác thượng qua.” Giang Tiểu Văn đột nhiên nói.

Trương Hạo mở mắt, an tĩnh nhìn Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn vừa bắt đầu chậm rãi chuyển động, vừa cười nói, “Nhưng tôi đã sớm quen chuyện cùng đàn ông hoan ái. Bắt đầu từ chú...”

Nguyên bản thân thể Trương Hạo cực nóng liền thoáng chốc nguội lạnh.

Giang Tiểu Văn ngừng lại, đợi Trương Hạo thích ứng, “Tôi không trách chú, Trương Hạo, nhưng vì những chuyện chú đã làm ra, chú phải trả một cái giá thật đắt.”

Nói xong liền dùng hết sức liều mạng chuyển động thân dưới.

Trương Hạo còn không kịp tiếp thu câu nói kia của Giang Tiểu Văn, thân dưới trương đầy đột ngột vùi hẳn vào những cơn sóng tình.

Cảm giác căng đau, còn cả tê dại nhẹ nhàng. Từ điểm giao hợp bắt đầu truyền đến cảm giác giống như bị điện giật.

Đó là khoái cảm sao?

Trương Hạo không biết.

Thể nhưng hắn cảm giác chính mình thật choáng váng, đầu óc lộn xộn.

Nương theo động tác dưới thân của Giang Tiểu Văn, chính hắn càng lúc càng trầm mê, như là một con thuyền nhỏ chìm vào biển cả mênh mông ái tình.

Tóc thấm đẫm mồ hôi.

Hôn, đưa đẩy, ôm ấp, hai chân không có khoảng cách.

Ai cũng không sửa thể thay đổi được điều gì nữa.

Đây chỉ là một hồi tính giao.

Nhiều lắm cũng chỉ là một hồi tính giao.

8. Chương 8

Vào một buổi sáng, Trương Hạo đang xử lý công việc của Cảnh Các, bỗng nhiên nhận được điện thoại từ Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn ở đầu dây bên kia tuy mang ý cười, nhưng nghe ra vài phần dị dạng, “Trương Hạo, xảy ra vấn đề rồi.”

Trương Hạo vừa nghe ngữ điệu này của cậu cũng biết sự tình không ổn, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi mới vừa nghe được lão già đó bảo muốn đối phó chú.”

Trương Hạo suy nghĩ một chút rồi nói, “Cậu ở nơi đó nói chuyện có thuận tiện không? Tôi nay muốn gặp ở chỗ nào?”

Giang Tiểu Văn lặng yên một lúc nói, “Tới nhà của tôi không tiện lắm, chỗ chú cũng vậy. Tốt nhất tìm một chỗ không người, tôi sợ quan hệ của giữa tôi và chú bị ông ta phát hiện.”

Trương Hạo bỗng nhiên thốt lên, “Vậy đi xuống nghĩa trang đi, ngày hôm nay vừa vặn tôi muốn đến nơi đó.”

“Được.”

Năm giờ chiều, hai người gặp nhau tại cửa của nghĩa trang.

Cuối mùa thu trời tối nhanh hơn, toàn bộ nghĩa trang bị bao phủ trong sắc xám.

Giang Tiểu Văn dựa vào ghế dài đặt gần cửa lớn chờ Trương Hạo, cậu mặc áo gió màu đen, quần bó, nhìn trông dị thường gầy gò, ngồi trong nghĩa trang đầy lá rụng, khiến người ta cảm thấy mờ ảo, có thể biến mất bất cứ lúc nào. (Quần bó hả?)

Trương Hạo đi tới, cười nói, “Tối thật sớm a.”

Giang Tiểu Văn cũng cười cười đáp, “Kỳ thực mới mới đến hơn mười phút thôi, nơi này hàng năm đều phải đến mấy lần.”

Trương Hạo cùng Giang Tiểu Văn vừa đi vừa nói, “Có người thân ở đây?”

Giang Tiểu Văn cúi đầu, âm thanh nhẹ nhàng, “Mẹ tôi.”

Trương Hạo không nói.

Giang Tiểu Văn cười khẽ, “Đừng làm cho chúng ta giống như hèn hò tại nghĩa trang, nói chuyện chính đi.”

Trương Hạo gật đầu, “Cậu nói thật sao?”

Giang Tiểu Văn lấy bật lửa trong túi, đốt lên điếu thuốc, nhàn nhạt nói, “Sáng sớm hôm nay tôi tình cờ thấy Ngô Tiểu tới tìm ông ta, ông ta và Ngô Tiểu bảo tôi đi ra ngoài. Khi tôi mơ hồ đứng bên ngoài còn chưa đi liền nghe thấy Ngô Tiểu hỏi ông ta chuyện xử lý Cảnh. Đến nước này, ta nghĩ bọn họ muốn hành động.”

Lá rụng khắp nơi trên con đường, đạp phải sẽ phát ra tiếng vang sần sật. Trương Hạo nhìn phía trước một khu mộ, “Hôm qua cậu cùng Hoàng Hưng Á ở đâu?”

Giang Tiểu Văn liếc Trương Hạo, đột nhiên nở nụ cười, “Đừng nói là chú đang ghen đó nha. Nhưng tôi không nói cho chú cái này được đâu.”

Trương Hạo nhàn nhạt nói, “Cậu cần gì phải như vậy?”

Giang Tiểu Văn hít một hơi thuốc lá, “Tôi theo ông ta hai năm rồi.”

Trương Hạo xoay người nhìn Giang Tiểu Văn, giật điếu thuốc trong tay Giang Tiểu Văn, cau mày, “Sao cậu hút thuốc?”

Giang Tiểu Văn cười như không cười nhìn Trương Hạo, “Tình cờ đi.”

Trương Hạo cúi đầu, chậm rãi kề sát Giang Tiểu Văn, hôn lên đôi môi.

Giang Tiểu Văn không phản kháng, cứ mặc kệ Trương Hạo khư khư ôm cậu, trong nghĩa trang không ai, hiện nay cũng không phải tiết thanh minh người đi tảo mộ, thực tế xung quanh yên tĩnh chỉ có hai người bọn họ.

Tay Trương Hạo siết chặt lấy Giang Tiểu Văn, nụ hôn càng lúc càng sâu. Trong nụ hôn hàm chứa ý tứ cầu xé, nụ hôn rất cuồng bạo, khiến Giang Tiểu Văn choáng váng.

Thời điểm tách ra, Giang Tiểu Văn có chút mê man, hơi híp mắt lại nhìn Trương Hạo.

Trương Hạo cầm lấy điều thuốc còn chưa cháy hết, ngậm vào miệng, hút một hơi, “Tiểu Văn như vậy tôi khó chịu.”

Giang Tiểu Văn khước môi mằn lặt, “Tôi chính là muốn chú khó chịu. Được rồi Trương Hạo, đừng nhiệt tình chuyển chủ đề thế, trước tiên nói xem chú định ứng phó Hoàng Hưng Á thế nào.”

Trương Hạo đem điều thuốc ném vào khác thùng rác, nhàn nhạt nói, “Chuyện này tôi sẽ xử lý.”

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu nhìn Trương Hạo, “Tôi chính là hỏi chú sẽ xử lý thế nào, đối sách cụ thể là gì?”

Khuôn mặt Trương Hạo xuất hiện một vết cười nhàn nhạt, “Không cần lo lắng, tôi tự có biện pháp.”

Giang Tiểu Văn đã muốn mất kiên nhẫn, “Chú đừng có quanh co lòng vòng, tôi cái gì cũng không lo lắng, Trương Hạo chú muốn làm gì? Chúng ta hợp tác nhưng chú cái gì cũng không cho tôi biết. Lỡ như chú bị Hoàng Hưng Á trừ khử, tôi cũng bị vạ lây thì làm sao?”

Trương Hạo liếc Giang Tiểu Văn nói, “Xem như tôi có xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ bảo vệ cậu.”

Giang Tiểu Văn cười gằn, “Chỉ bằng chú? Tuy rằng tôi biết Trương tiên sinh thông minh giỏi nhất là lợi dụng người khác, thế nhưng đây cũng không phải đầu võ. Vạ nhất các người sống mái với nhau chú nghĩ có người tới giúp sao? Chú làm ăn cái gì chú cho là tôi không rõ ràng sao? Chú rốt cuộc có bao nhiêu chuyện lừa gạt tôi, đừng cho là tôi không biết.”

Trương Hạo một phát bắt được tay Giang Tiểu Văn, một đôi mắt như nhìn người chết chòng chọc vào Giang Tiểu Văn, “Cậu biết cái gì?”

Giang Tiểu Văn mơ hồ nở nụ cười, “Chú giấu tôi chuyện gì?”

Trương Hạo buông tay Giang Tiểu Văn nhú mày, “Rất nhiều chuyện tôi không muốn để cho cậu mạo hiểm.”

Giang Tiểu Văn lạnh nhạt, “Chúng ta là quan hệ hợp tác, không cần chú hi sinh vì tôi. Chú có phải là cán bộ Tứ Hải?” Giang Tiểu Văn thản nhiên như đang trần thuật một sự thực.

Trương Hạo mặt không thay đổi nhìn chằm chằm Giang Tiểu Văn, trong lòng loạn thành một đoàn, “Xem ra cậu điều tra rất rõ ràng.”

Giang Tiểu Văn nhún nhún vai, làm bộ không sao cả, “Cho nên tôi căn bản không đơn thuần như chú nghĩ. Trương Hạo, nói cho tôi biết ý định của chú?”

Trương Hạo thở dài, nhìn lá rụng trên mặt đất, “Tôi tự biết cân nhắc, đến lúc đó tôi sẽ nói cho cậu.”

“Chú là đang sợ tôi biết quá nhiều, bán đứng chú?” Giang Tiểu Văn bất ngờ nói.

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn Giang Tiểu Văn, đôi mắt một mảnh âm trầm, khiến người khác nhìn không tới, “Cậu biết tôi sẽ không.”

Giang Tiểu Văn cười gằn, “Có phay không trong lòng chú tự rõ ràng.” Giang Tiểu Văn ngoẹo cổ nhìn Trương Hạo, “Tôi đến chỉ để cho chú biết, tiếp theo tôi sẽ bắt đầu chậm rãi đem phần tài liệu về chuyện làm ăn của Tứ Hải hôm trước chú đưa tôi phân tích, khi đó có phát hiện điểm gì bất thường sẽ báo cho chú.”

“Chú muốn gọi cảnh sát hay tự mình động thủ tôi mặc kệ, nhưng có một chuyện tôi nhất định phải nói rõ tôi muốn Hoàng Hưng Á chết. Mặc kệ chú có giúp hay không, tôi sẽ hành động. Đến lúc đó mong đừng ngăn cản.”

Trương Hạo yên lặng, chốc lát lại nói, “Cậu đừng nóng vội.”

Giang Tiểu Văn cười khẽ, “Tôi sẽ giữ chừng mực, chỉ không biết chú còn có thể hay không sống đến lúc này.”

Trương Hạo nói, “Trước khi chưa đảm bảo cậu an toàn, tôi sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì.”

“Đây cũng không phải là việc do chú định đoạt. Trương Hạo, chú bây giờ là muốn bảo vệ tôi hay là muốn giúp tôi diệt trừ Hoàng Hưng Á?” Nói thật, Giang Tiểu Văn cũng không chắc chắn.

Trương Hạo không chút suy nghĩ đáp, “Bảo vệ cậu.”

Giang Tiểu Văn tiêu sái bật cười, “Nên từ bỏ tôi mới đúng.”

Trương Hạo nói, “Cậu biết tôi không thể.”

Giang Tiểu Văn đáp, “Giúp tôi diệt trừ ông ta. Tôi muốn cái gì chú cũng rõ ràng.”

Trương Hạo nhú mày, “Nếu như kia là nguyện vọng của cậu, với điều kiện tiên quyết là cậu an toàn, tôi sẽ giúp cậu.”

Giang Tiểu Văn đột nhiên đưa tay kéo tay Trương Hạo thân mật “Nhớ a, đây chính là chú nói.”

Khí tức gần bên tai, dường như mang theo ý câu dẫn.

Trương Hạo nói, “Ừ, tôi chắc chắn.”

Nói xong chuyện nên nói, liền chuẩn bị ly khai. Giang Tiểu Văn nhìn đồng hồ đeo tay, hơn sáu giờ. Sáu giờ, nghĩa trang có chút âm u.

“Về nhà sao?”

Trương Hạo lắc đầu, “Tôi muốn đi gặp vài người bạn.”

Giang Tiểu Văn chuyển động con người, “Khi tới tôi đón taxi, chỗ này hoang vu không có xe để gọi, tôi đi cùng chú, xong chuyện thì chú đưa tôi về nhà.”

Sắc mặt Trương Hạo lập tức có chút không được tự nhiên, thế nhưng nói đi nói lại, cũng không tiện cự tuyệt, hần suy nghĩ một chút đồng ý, “Vây cũng được.”

Hai người đi một đoạn, tới trước một bia mộ. Là một người đàn ông trẻ tuổi cười thực rạng rỡ.

Giang Tiểu Văn ngó qua tên trên tấm bia, lập tức hiểu rõ.

Người đàn ông này, chính là nguyên nhân dẫn đến chuyện về sau.

Khi vừa bước chân vào Tứ Hải, cậu dùng thế lực của mình đầu tiên chính là điều tra quá khứ của Trương Hạo. Căn cứ vào tư liệu, Trương Hạo đã từng có một người bạn tốt gọi là Tiêu Vũ, là một cảnh sát. Thế nhưng không biết tại sao mấy năm trước vào một ngày đột nhiên nhảy lầu tự sát.

Giang Tiểu Văn lơ mơ đoán được chuyện xảy ra.

“Đúng vậy, đây là người khi chú uống say luôn miệng kêu tên.” Giang Tiểu Văn đứng sau Trương Hạo thốt lên.

Trương Hạo nguyên bản thần sắc lạnh nhạt hơi sững sờ, “Cậu đã điều tra được cái gì?”

Giang Tiểu Văn nhàn nhạt nở nụ cười, “Chỉ tra được chú và anh ta quan hệ rất tốt, anh ta là cảnh sát, mà chú là ông chủ công ty, mấy năm trước anh ta đột nhiên chết rồi. Thế nhưng tôi biết, trong đó nhất định có ẩn tình.”

Trương Hạo thở dài, tiếp lời.

“Đoán không sai, hết thấy chuyện về sau đều là vì cậu ấy. Cậu ấy là cảnh sát điều tra án tử của mẹ cậu, cậu ấy biết vụ án của mẹ cậu cùng xã hội đen có liên quan, liền đi làm năm vùng. Cậu ấy à, chính là xem vụ án so với mấy thứ khác đều quan trọng hơn, cũng không để ý sự phản đối của tôi liền gạt người nhà một mình đi, nhưng không được vài tháng thì trở lại, không có đem bất cứ thứ gì trở về.”

“Sau khi trở về cả người cậu ấy có điểm khác lạ, nhưng mà hai ngày trước cậu ấy còn rất tốt... hai ngày sau, cậu ấy chết. Khi tôi chuẩn bị về nhà giúp cậu ấy nấu cơm, nhìn thấy cậu ấy nhảy lầu tự sát.”

Nói đến đây, sắc mặt Trương Hạo tái nhợt.

Giang Tiểu Văn nhìn Trương Hạo, mặt không thay đổi đứng bên người hắn, không chút cảm xúc mở miệng, “Cho nên chú vì anh ấy đóng cửa công ty mở trung tâm giải trí, bắt đầu lặn lội trong giới điều tra cái chết của anh ấy?”

Trương Hạo nhìn chằm chằm bức ảnh trên bia mộ, “Không sai.”

Giang Tiểu Văn cười khê, ngữ khí có điểm lạ, “Gút mắc như thế, chẳng trách được, chẳng trách được chú có thể làm ra chuyện này... Nguyên lai tất cả đều vì yêu.”

Trương Hạo vừa nghe được ngữ khí kỳ lạ của Giang Tiểu Văn, vội vàng quay đầu lại nhìn cậu, bất đắc dĩ cau mày, “Tiểu Văn... Khi đó lợi dụng cậu là tôi không đúng. Nhưng mà cha cậu...”

Giang Tiểu Văn xua tay, “Đừng nói nữa. Không cần nói tôi cũng biết, đơn giản là cha tôi hại chết anh ấy, chú chẳng qua là giúp anh ấy báo thù, đúng hay không?”

Trương Hạo gật đầu.

Giang Tiểu Văn cười khanh khách trong đêm tối có chút đáng sợ, “Chính là như thế a, cho nên tôi không thể trách chú được, đều do cha tôi tạo nghiệt, tôi có thể làm gì, tôi còn có thể làm gì được đây?”

Trương Hạo nhìn Giang Tiểu Văn hơi mất khống chế, trong khoảnh khắc không biết nên nói cái gì, “Tiểu Văn... Xin lỗi.”

Giang Tiểu Văn theo bản năng lui một bước, “Chú ngoại trừ lời xin lỗi còn cái gì có thể cho tôi đâu.”

Trương Hạo tiến lên một bước, “Tôi nghĩ tôi nhất định phải nói cho em biết, lý do tôi trả thù lúc trước chính là vì Tiêu Vũ. Nhưng em biết không, cha em tìm người cường bạo cậu ấy, còn ghi lại bằng hình. Tôi không cách nào tha thứ cho ông ta, xin lỗi Tiểu Văn, thù kia tôi không thể không báo.”

Giang Tiểu Văn nhắm mắt lại, từng khoảnh khắc người trước mắt đã đối xử thế nào với cậu, nhớ lại.

Mở mắt nhìn Trương Hạo, cười, “Thật khéo, tôi cũng vậy. Tôi cũng không cách nào tha thứ cho chú, tôi cũng không thể không báo thù.”

Trương Hạo nguội lạnh, từ thân thể đến đáy lòng.

Chỉ là hắn sao có thể đòi hỏi sự tha thứ từ người trước mắt?

Nói xong câu nói kia, Giang Tiểu Văn chạy, lui lại mấy bước xoay người bỏ chạy.

Trương Hạo một mình đứng mộ Tiêu Vũ, đốt một điếu thuốc đặt ở trước mộ.

“Xin lỗi Tiêu Vũ, xin lỗi...”

Vạn sự cẩn thận, ít gặp mặt cũng ít liên hệ.

Mặc dù nói như vậy, nhưng lá gan Giang Tiểu Văn đúng là rất lớn.

Một tối thứ sáu, Giang Tiểu Văn mang theo hơn mười người nam có nữ có đi vào Cảnh Các. Cảnh Các mặc dù là hộp đêm, nhưng dù sao cũng không so được với những hộp đêm khác, phải quen biết mới có thể đi vào.

Giang Tiểu Văn vừa vào Cảnh Các liền chìa ra một tấm thẻ đưa cho quản lý, “Đưa tôi đến hai lô ghế VIP riêng lớn nhất.”

Quản lý nghi hoặc nhìn Giang Tiểu Văn, “Giang tiên sinh đây là muốn làm gì a?”

Giang Tiểu Văn cười lạnh một tiếng, “Tôi muốn làm gì mắc mớ gì tới cậu, a, hoá ra đến Cảnh Các chơi, còn muốn chúng ta đem từng trò chơi viết ra?”

Quản lý lập tức bị nghẹn không nói được, cúi đầu đi muốn phòng.

Mấy người nam nam nữ nữ đứng sau Giang Tiểu Văn thấy vậy liền thổi gió huyết sáo ồn ào, “Thật lợi hại nha!”

Giang Tiểu Văn xoay người liếc đám người kia, những người này đều là cậu từ trong quán rượu lửa gặt tới, cậu nói muốn mở party, bang xã hội sâu một này lập tức hưng phấn đòi đến cùng.

Giang Tiểu Văn cười, nụ cười mang vài phần tà, nhưng cực kỳ mê người, “Tí nữa tự ghép thành đôi đi a.” Cuối cùng còn nói thêm, “Nam nữ tùy tiện.”

Đám người kia lập tức hưng phấn như sói đói.

Trương Hạo đang ở phòng làm việc trên lầu xem văn kiện, một cuộc gọi nội tuyến truyền đến.

Là quản lý dưới lầu gọi đến, hẩn nhần nhạt hỏi, “Chuyện gì?”

Người bên kia nhìn nhóm nam nữ loạn thành một đoàn còn đứng ngoài quầy hàng, “Trương tiên sinh, Giang tiên sinh lại tới nữa rồi. Lần này dẫn theo hơn mười nam nữ, nói muốn mở hai gian VIP riêng... Ông chủ xem cái này...”

Hai gian? Gian VIP của Cảnh Các có thể chứa khoảng hai mươi người đi.

Trương Hạo lập tức nói với quản lý, “Mở thì mở đi, chỉ cần không làm khó, cứ để mặc cậu ấy nháo. Tốt xấu gì cậu cũng là người của Hoàng Hưng Á.”

Quản lý tuân lệnh, lập tức “vâng” vài tiếng, cúp điện thoại.

Giang Tiểu Văn nhìn quản lý bên kia sợ hãi rụt rè, nhếch miệng thành một vệt cười.

Hơn mười người đến gian ghé riêng mở cửa vào.

Giang Tiểu Văn dựa trên ghế sa lon ngạo mạn cười, “Muốn gì thì gọi.”

Nhóm người hoan hô hò hét như đám điên. Lô ghế riêng rất lớn, chỉ chốc lát sau đã tràn đầy tiếng rên rỉ ám muội. Một người phụ nữ đảo qua đảo lại trước mặt cậu, quần áo xốc xếch.

Giang Tiểu Văn liếc mắt, đẩy người phụ nữ ra, “Tìm người khác chơi.”

Người phụ nữ kia tự biết mất mặt liền dựa vào trên người một người khác.

Giương mắt nhìn, thực hỗn loạn, nam nam nữ nữ, nam nữ giao hợp, hai người phụ nữ hôn môi nhau, còn có mấy nam nhân như dã thú suy nghĩ mê ly.

Thật sự là một bữa thịnh yến đây. Giang Tiểu Văn nhìn cuộc thịnh yến trước mắt nở nụ cười.

Hơn mười phút sau, có người liền đến thử.

Một người phụ nữ rất xinh đẹp ngồi trên đùi Giang Tiểu Văn cúi người hôn cậu.

Giang Tiểu Văn ngược lại không từ chối, tiếp nhận nụ hôn của nữ nhân.

Đương nhiên đây tuyệt đối không phải là một nụ hôn thuần khiết, người phụ nữ bắt đầu dây dưa vào sâu bên trong cậu.

Giang Tiểu Văn kéo tóc người phụ nữ, bắt đầu cởi quần áo của cô ta.

Cho nên khi Trương Hạo đến, chính là cái cảnh tượng này đập thẳng vào mắt.

Hơn mười người lộn xộn quần lấy một chỗ, nương theo âm nhạc ngã trái ngã phải, tiếng rên rỉ ngân vang. Giang Tiểu Văn dựa vào một góc, lúc sáng lúc tối nhìn không rõ ràng, một tay cầm tàn thuốc một tay đặt trên người phụ nữ loạn động, động tác phi thường thuần thực.

Trương Hạo mặc áo sơ mi đẩy cửa mà vào, bắt lấy tay cầm điếu thuốc của Giang Tiểu Văn. Có hơn mười người loạn thất bát tao không bao nhiêu người chú ý, chỉ để ý chính mình thoải mái, chỉ người phụ nữ kia ngậy ngấn cả người.

Trương Hạo cái gì cũng chưa nói, cười cười, “Thật không tiện, cho tôi mượn người này một lúc.”

Cứ như vậy, Giang Tiểu Văn bị lôi ra ngoài. Tàn thuốc rơi trên mặt đất bị giẫm tắt.

Giang Tiểu Văn chính là đi đến một gian khác.

Trương Hạo hí mắt nhìn Giang Tiểu Văn, ánh mắt phía sau gọng kính nhìn không rõ ràng.

“Cậu chơi cái gì đây?” Trương Hạo không cảm xúc nói, âm thanh đều đều không chút biến hóa.

Giang Tiểu Văn kéo kéo quần áo của mình, cởi nút hờ một tiếng cười lộ lên, “Tôi nhớ chú a.” Xong liền đem Trương Hạo đẩy lên ghế salon.

Ghế sofa ở Cảnh Các chất lượng cũng xem như là tốt, lại đặc biệt mềm mại, Giang Tiểu Văn sờ dẫm làm loạn như vậy, tám phần mười chính là vì thuận tiện cho thời khắc này. Giang Tiểu Văn cười trên người Trương Hạo, tay lấy xuống kính mắt của Trương Hạo, bắt chập tất cả mảnh liệt hôn hấn.

Trương Hạo cũng không đáp lời, nhìn Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn xem phản ứng này của Trương Hạo, mở mắt nhìn Trương Hạo, vốn con người tràn đầy ý cười lập tức tan rã.

“Có người cùng chú đến khi hôn môi mở to mắt hả?”

Trương Hạo cười khế, “Lúc trước là cậu tôi đã dạy hôn đấy.”

Hai người ngồi trên ghế sa lon, bầu không khí lúng túng.

Trương Hạo nhìn đá hoa cương trên mặt bàn, “Đến cùng là có chuyện gì?”

Giang Tiểu Văn từ túi quần bên trong lấy ra một cái đĩa đưa cho Trương Hạo, “Sổ kế toán.” (Cái quái gì vậy)

Trương Hạo tiếp nhận, “Không phải nói gửi qua hòm thư cho tôi sao?”

Giang Tiểu Văn nói, “Không quá an toàn, tự mình đưa tốt hơn.”

Trương Hạo còn nói, “Còn có chuyện gì sao?”

Giang Tiểu Văn nhìn TV đang đóng trước mắt, “Tìm người làm tình.”

Trương Hạo cười khế, “Đang cùng tôi nói đùa sao?”

Giang Tiểu Văn xoay đầu nụ cười mơ hồ như có như không nhìn Trương Hạo, “Tôi là nhầm chán vậy sao?”

Trương Hạo nhíu mày, “Trong hồ lô của em rốt cuộc là bán thuốc gì thế?”

Giang Tiểu Văn bĩu môi, “Cùng đàn ông già làm quá lâu, tìm người trẻ tuổi thay đổi khẩu vị.”

Trương Hạo bật cười, “Sát vách, người trẻ tuổi không phải càng nhiều?”

Giang Tiểu Văn cười gằn, “Bọn họ nào có như chú thân kinh bách chiến a. Ít nói nhảm, còn chưa làm?” (ặc)

Giang Tiểu Văn vừa dứt lời, đã bị Trương Hạo ngẩng đầu hôn lên môi.

Trương Hạo quả thật là một người cẩn thận ôn nhu a, một nụ hôn thôi đều ôn nhu như muốn tan thành nước.

Quả thật là có kỹ xảo, cũng là do quen thuộc.

Giang Tiểu Văn một thân công phu lúc bắt đầu đều là Trương Hạo một tay dạy dỗ, khắp toàn thân cậu có chỗ nào mà Trương Hạo không biết?

Trương Hạo đem Giang Tiểu Văn đặt dưới thân, nhưng trên mặt vẫn là một nụ cười khế.

“Em đó nha... Muốn tôi bắt em làm thế nào mới tốt...” Hắn cười khở.

Giang Tiểu Văn cười cười không đáp.

Cởi quần áo Giang Tiểu Văn, da thịt nhất thời lộ ra bên ngoài, cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Giang Tiểu Văn theo bản năng run lên, một cái run rẩy này khiến cậu trông như một đứa nhỏ.

Trương Hạo tử tử ngắm cậu, da Giang Tiểu Văn rất trắng, màu trắng đó, cùng Giang Tiểu Văn nắm đó giống nhau, mang theo mấy phần bệnh trạng, khi cười lộ lên liền sẽ khá hơn một chút.

Nhưng bây giờ Giang Tiểu Văn không cười, cậu nhẹ nhàng cau mày, bởi vì Trương Hạo nắm lấy hai điểm trước ngực cậu chơi đùa nhào nặn.

Ngón tay xẹt qua nơi nào cảm tưởng chính là lửa cháy lan ra nơi đồng cỏ, Giang Tiểu Văn vừa khó chịu cũng đồng thời hưng phấn, sắc mặt cũng không trắng bệch giống như trước.

Trương Hạo cúi đầu, chôn trong ngực Giang Tiểu Văn, Giang Tiểu Văn hí mắt nhìn trần nhà hoa lệ dị thường, đầu óc có chút mịt mờ.

Nhéch miệng trầm thấp thở dốc, âm thanh càng lúc mơ hồ.

“Ừm...”

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn Giang Tiểu Văn, Giang Tiểu Văn mặc quần áo cúi ở trên người Trương Hạo, hai gò má ửng đỏ.

Thân thể thon dài, không giống xúc cảm ngây ngô năm đó, còn mang theo một điểm mê hoặc không nói nên lời.

Trương Hạo muốn Giang Tiểu Văn đại khái cũng hiểu. Bằng không cũng sẽ không co chân mở rộng, động tác như thể nhìn qua thực ma mị.

Nói như vậy có lẽ là hơi cường điệu, thế nhưng Trương Hạo lúc này là thật sự cho rằng như vậy.

Cả người Giang Tiểu Văn đều mang theo mùi vị lôi kéo người ta phạm tội, không phải là vì quá tốt đẹp hoặc là thứ gì khác, mà là bởi vì cảm giác từ nội tâm dụ hoặc, tà ác.

Vừa hưởng thụ thân thể, vừa áy náy. Trương Hạo một tay đặt lên dục vọng của Giang Tiểu Văn, cúi đầu.

Giang Tiểu Văn cả kinh, nỗ lực đứng dậy, lại bị Trương Hạo đè xuống.

Giang Tiểu Văn dùng thanh âm khàn khàn, “Đừng... Đừng như vậy...”

Trương Hạo ngẩng lên, “Không sao...” lau khóe miệng.

Giang Tiểu Văn cuối cùng vẫn bị dục hỏa dưới thân bắt buộc thỏa hiệp, nằm ở nơi đó hưởng thụ kỹ xảo của Trương Hạo.

Trong nháy mắt đạt cao trào ấy, trong đầu Giang Tiểu Văn hoàn toàn trống rỗng, sau đó còn lưu lại dư vị mê người, cậu hư thoát dựa trên ghế sa lon, bàn tay dài nhỏ rũ xuống mặt đất.

Trương Hạo cúi người hôn cậu, trong khoang miệng tràn ngập mùi vị của cậu.

Trương Hạo nhìn Giang Tiểu Văn ôn nhu nói, “Ngày hôm nay hay là thôi đi, không chuẩn bị cái kia.”

Giang Tiểu Văn lơ đãng nhìn không khí một điểm hư vô trông như thần trí còn chưa quay lại, mặt không thay đổi nói, “Không mang cũng không sao.”

Trương Hạo đùa bỡn tóc cậu, “Em ngày mai còn phải đi làm đấy.”

Giang Tiểu Văn bật cười.

Nâng cái tay vốn ử rũ đặt trên đất, chọc chọc vào giữa hai chân Trương Hạo, nơi đó nổi lên phản ứng rất rõ ràng.

“Đến như vậy còn giả làm quân tử?” Giang Tiểu Văn trào phúng.

Trương Hạo kéo tay cậu ra, nhàn nhạt nói, “Đừng tiếp tục chọc tôi.”

Giang Tiểu Văn ngồi xuống, “Tôi cứ chọc giận đấy, thì sao nào?”

Nói cả xong cả người như rần rần lấy thân Trương Hạo.

Dùng cả tay chân quần lên theo, Trương Hạo dĩ nhiên giãy không ra mấy cái “xúc tu” mềm nhũn của Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn ngồi lên trên người Trương Hạo, cả người giống như yêu tinh bước ra từ thần thoại mị hoặc vô tận.

Cậu đưa tay ra, một ngón tay thon dài.

Cậu nói, “Chú xem nè.”

Cậu đem ngón tay đặt bên mép, bắt đầu ngậm, lè lưỡi liếm.

Trương Hạo nhìn nhất cử nhất động của cậu, lông mày nhướng lên, “Tiểu Văn...” Trong thanh âm cũng mang theo ẩn nhẫn.

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn cậu, trong ánh mắt ngoại trừ khiêu khích cũng chỉ có khiêu khích.

Ngón tay từ một biến thành hai, cậu liếm xong, liếc Trương Hạo lộ nụ cười ngây thơ. Đem một chân đặt trên vai Trương Hạo, nằm xuống, đem ngón tay chính mình cắn vào. (Ặc, ngứa xiu)

Đây quả thực là quang minh chính đại sờ sờ cậu dẫn!

Trương Hạo đưa tay ra, muốn bắt được Giang Tiểu Văn, nhưng Giang Tiểu Văn chỉ cười.

Mới vừa vào thì có chút khó chịu, thậm chí có cảm giác đau, thế nhưng rất nhanh nơi đó liền thích ứng với ngón tay, từ từ khuếch trương, nơi đó rất nhanh liền nổi lóng mềm nhũn ra. Sắc mặt Giang Tiểu Văn càng lúc càng không bình thường, mang theo một điểm kiều mỹ cùng bóng đêm.

Cuối cùng, cậu cho Trương Hạo một câu, “Vào đi.”

Đã sớm không thể nhịn được nữa. Một phát bắt được Giang Tiểu Văn tay, dùng lực. (nhịn được mới thần)

“Tiểu Văn...” Thanh âm hô lên, lại có chút bất đắc dĩ.

Giang Tiểu Văn liền cười khanh khách, bị Trương Hạo ôm vào ngực.

Trương Hạo đem Giang Tiểu Văn đè ở phía dưới, đặt mình trước nơi đó của Giang Tiểu Văn, từ từ đẩy vào.

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu lên, híp mắt lơ đãng trong không trung, ánh nhìn dần dần tan rã.

Thân thể chậm chậm di động, theo Trương Hạo đi đi.

Ngoại trừ tiếng thở dốc, không có thanh âm nào khác.

Trong phòng quanh đi quẩn lại chỉ có tiếng thở của hai người, còn có thanh âm rất nhỏ nơi giao hợp. (phụt)

Cậu chăm chú tuốt trên lưng Trương Hạo, sợ mình như vậy buông thả đến không còn nhớ chính mình là ai.

Thậm chí một khi nhắm mắt cũng không dám mở, cậu sợ vừa mở mắt ra thì người trước mắt không phải là Trương Hạo, cậu sợ vừa mở mắt cái gì cũng đều là giả.

Giang Tiểu Văn quần quít lấy Trương Hạo, dùng thân thể dùng ngôn ngữ, dùng hết tất cả biện pháp.

Giang Tiểu Văn khi Trương Hạo không thấy được, nở nụ cười.

Cười rất đẹp.

9. Chương 9

Trưa chủ nhật, Hoàng Hưng Á hẹn Giang Tiểu Văn dùng bữa.

Giang Tiểu Văn nhận điện thoại, xoa xoa huyết thái dương, mặt lạnh rời giường.

Rửa mặt qua loa, mặc một cái áo khoác vàng nhạt, phối với quần bò đi ra ngoài.

Tối hôm qua làm việc đến tận khuya, thật mệt mỏi.

Vừa phải hoàn thành công việc của Tứ Hải, vừa ngâm động tay chân, thật sự là rất khổ cực.

Giang Tiểu Văn mang theo gương mặt lạnh lùng lái xe ra cửa, đến nơi Hoàng Hưng Á đã hẹn.

Vào tới, liền thấy Hoàng Hưng Á mỉm cười vẫy tay với Giang Tiểu Văn.

Hoàng Hưng Á người này, muốn nói sao đây? Đại khái chính là một con cáo già tiêu chuẩn đi. Ông ta không giống Trương Hạo, Trương Hạo đối trá ở một mức độ nhất định sẽ dễ dàng bị nhìn thấu, tuy rằng bình thường dùng cũng tốt, nhưng gặp phải cao thủ liền dễ xảy ra chuyện. Mà Hoàng Hưng Á bất đồng, ông ta thật sự là một con cáo già trải qua thời gian thử thách sống còn.

Đủ tàn nhẫn, đủ độc, thế nhưng tác phong làm việc lại khiêm tốn dị thường. Nếu không sự tình giúp đỡ chiếm đoạt năm đó, cố gắng của ông ta trong mắt người khác vẫn là lão thành thành thật thật kinh doanh sừng sừng.

Giang Tiểu Văn vừa ngồi vào ghế liền cười, bất quá là cười gằn.

Hoàng Hưng Á cũng coi như biết tính tình Giang Tiểu Văn, ôn tồn nói, “Đói bụng không?”

Giang Tiểu Văn từ cười gằn lại chuyển thành biểu tình có chút mập mờ, “Hoàn hảo, ngày hôm qua cật lực cày quên ngủ, nói thử xem người tôi có mệt hay không?”

Hoàng Hưng Á rót chén trà cho Giang Tiểu Văn, “Ha ha, thực sự là khổ cực cho Tiểu Văn nhà chúng ta quá, đến, trước tiên uống chén trà thông cổ.”

Giang Tiểu Văn bừng chén lên, một ngụm uống vào. Hoàng Hưng Á bên kia bắt đầu vào chuyện chính, “Kỳ thực, tôi vẫn cảm thấy cậu chỉ thích hợp làm chuyện của công ty, chút kinh doanh khác người đó của Tứ Hải, vẫn là đừng nên tham dự.”

Giang Tiểu Văn liếc Hoàng Hưng Á, cười nói, “Thế nào? Đàn em của ông kết tội tôi?”

Hoàng Hưng Á cười cười, “Nói gì vậy, tôi nhớ chúng ta mở công ty này chính là để tẩy trắng, trước tiên cứ làm tốt việc của mình, chờ xong xuôi cậu cùng tôi liền có thể trực tiếp tới công ty ngồi mát ăn bát vàng a.”

Tẩy trắng? Giang Tiểu Văn trong lòng khinh thường hừ một tiếng, Hoàng Hưng Á muốn tẩy trắng, nằm mơ giữa ban ngày.

Giang Tiểu Văn gấp một khối cá đưa vào trong miệng, khẩu khí nhẹ nhàng đi không ít, “Tôi chỉ muốn giúp đỡ thôi.”

Hoàng Hưng Á cười nhìn Giang Tiểu Văn, tay đặt trên bàn tay Giang Tiểu Văn, “Tôi biết, cậu cũng là vì nghĩ cho tôi. Yên tâm Tiểu Văn, tôi sẽ làm việc cẩn thận.”

Giang Tiểu Văn tiếp tục nhai miếng cá trong miệng, cười không nói.

Hoàng Hưng Á tựa hồ rất mê luyện Giang Tiểu Văn. Thời điểm mới vừa vào Tứ Hải rất nhiều người không phục Giang Tiểu Văn, một người trong đó ngay trước mặt Giang Tiểu Văn nói cậu là một cái bình hoa, dùng nhan sắc mới bò được đến vị trí hiện tại. Hoàng Hưng Á biết được liền xử lý người đó.

Sau khi Giang Tiểu Văn biết chuyện, cũng hơi giật mình, bất quá chính là bởi vì sự kiện đó, Giang Tiểu Văn mới biết mình có thể được voi đòi tiên, thậm chí bắt đầu lợi dụng Hoàng Hưng Á gây xích mích với Trương Hạo.

Hoàng Hưng Á thả tay Giang Tiểu Văn, nói, “Nghe nói mấy ngày trước cậu đến chỗ Trương Hạo gây sự, đứa nhóc này a...”

Giang Tiểu Văn đặt đĩa xuống ngừng đầu nhìn Hoàng Hưng Á, ánh mắt cười mà không phải cười.

“Ai nói vậy?”

Hoàng Hưng Á cười cười, “Đã quậy đến mức đó còn không mong người ta biết? Lại nói a, dân theo hơn mười người đi vào trong đó rõ như ban ngày, không muốn biết hơi khó khăn đó. Nghe nói ngày đó những người kia uống say làm loạn phải không? Còn thiếu chút nữa báo cảnh sát?”

Giang Tiểu Vân nhớ lại chuyện ngày đó, đúng là rất loạn. Cậu và Trương Hạo khi trở lại, liền nhìn thấy đám người đó không chỉ uống rượu mà còn chơi thuốc, đầu óc lơ mơ nửa sống nửa chết, còn muốn kéo cậu chơi cùng.

Quản lý Cảnh Các vừa vặn nhìn thấy, bảo cậu đến gây sự, chỉ thẳng mặt kêu cậu mang đám người kia đi.

Giang Tiểu Vân chỉ xoay người nói cậu cùng những người kia không quen biết.

Giang Tiểu Vân thái độ lúc nóng lúc lạnh, nói chuyện không lý lẽ tức chết người, thế là một hai nhất định làm rùm beng lên, những người ở trong kia được hiệu đã qua đầu óc sắt rỉ cũng thanh tỉnh trở lại bắt đầu ồn ào, cuối cùng sự tình liền nháo lớn.

Không lâu sau, Trương Hạo bộ dạng vội vàng, làm bộ từ trong phòng làm việc chạy tới, thế là cậu liền nhân cơ hội cùng Trương Hạo ta tranh người cãi náo loạn một phen, cuối cùng phát tay rời khỏi.

Chuyện như vậy mà cũng bị báo cáo, xem ra Hoàng Hưng Á quả thật chú ý cậu, coi cậu như đứa nhỏ.

Hoàng Hưng Á còn nói, “Tôi biết cậu còn ầm ứ chuyện ba cậu, nhưng tốt xấu cũng phải vì lập trường của tôi mà ngẫm lại. Trương Hạo tuyệt đối không phải người đơn giản. Huống hồ cậu ta vẫn cùng người bên Tấn Nhật có chút quan hệ, cứ làm ầm ĩ như vậy, sau này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.”

Giang Tiểu Vân vừa nghe hai chữ Tấn Nhật, trong lòng cả kinh, cậu biết Tấn Nhật, trong thành phố mỗi thế lực chiếm cứ một phương, Tấn Nhật đầu tiên cũng là một bang phái lớn, nhưng người ta nói đã chuyển sang làm ăn chân chính biết bao năm nay rồi, hiện tại an an ổn ổn buôn bán, đứng ra không thể nào giao thiệp cùng người trong giới xã hội đen.

Giang Tiểu Vân nheo mắt lại, tỏ vẻ hứng thú, “Không nghĩ tới Trương Hạo bản lĩnh lớn như vậy a... Nghĩ dùng quan hệ trèo? Bất quá, tôi nghe nói Tấn Nhật kia không phải sớm rút khỏi giới sao? Đã cùng xã hội đen không quan hệ nữa.”

Hoàng Hưng Á cười cười, vỗ vỗ Giang Tiểu Vân vai, “Nói cậu ngây thơ còn không chịu tin. Cái gọi là vừa vào giang hồ thân bất do kỷ, cậu nghĩ Tấn Nhật nói tẩy trắng liền có thể trắng? Ở trong đó, gút mắc lợi ích rất nhiều, hơn mười năm tích lũy bao nhiêu quyền lực, nói giải tán liền giải tán sao? Thế lực của Tấn Nhật còn ở đây, bất quá bọn hắn cùng chúng ta cũng tính toán không đụng chạm nhau, làm việc cũng rất cẩn thận.”

Giang Tiểu Vân nháy mắt mấy cái, “Cái đó là muốn nói bọn họ sẽ không dễ dàng ra tay?”

“Theo lý là như vậy.”

Giang Tiểu Vân cười đến ngày càng xán lạn, “Vậy thì không thành vấn đề, không ai vì đảm bảo một cái Cảnh Các nhỏ nhỏ mà ra tay với Tứ Hải đâu.”

Hoàng Hưng Á cười không đáp.

Tối hôm đó, Giang Tiểu Vân lại bị Hoàng Hưng Á đem về nhà.

Hoàng Hưng Á cũng không thường xuyên muốn cậu, thế nhưng sẽ cách dăm ba ngày đến tìm cậu. Giang Tiểu Vân trong lòng cũng hiểu rõ, Hoàng Hưng Á bây giờ vẫn còn đối tốt với cậu, nhưng dù sao tuổi cậu cũng càng lúc càng lớn làm thế nào sánh với đám trai trẻ ngây ngô mộng nước kia. Hoàng Hưng Á làm như thế, cậu cũng không biết nguyên nhân. E rằng, Giang Tiểu Vân cũng từng nghĩ tới khả năng này, cậu đối với Hoàng Hưng Á đặc biệt, có giá trị lợi dụng.

Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Hoàng Hưng Á ngoại trừ lợi dụng cậu đi quây nháo ở chỗ Trương Hạo, tựa hồ cũng không tác dụng gì khác.

Ngày thu chóng trôi, mùa đông đã đến. Chỉ còn hai tháng, mọi người bận rộn rộn, cô độc cô độc, tràn đầy cảm giác nồm nóng muốn thuở những ngày cuối năm.

Nam thành phố, mùa đông đến luôn mang theo ẩm ướt cùng mùi vị mục nát, một chút lạnh lẽo cũng khiến cậu chịu không nổi.

Gần đây Giang Tiểu Vân thường dậy sớm, cảm thấy xương cốt đau đớn muốn tan ra.

Mặc quần áo tử tế đi ra cửa, đến convenient store mua ly cà phê nóng, ngồi trong xe nhăm nháp khiến tinh thần tốt hơn rất nhiều.

Hình như do thường làm việc, duy trì một tư thế nhìn màn hình máy tính, cảm giác được cánh tay vô cùng đau đớn.

Cảm giác này giống như năm ngoái, nhưng khi đó còn không có đau đến như vậy, gần đây lại đặc biệt nghiêm trọng.

Giang Tiểu Văn mặt lạnh nấu xong bữa sáng, đi đến phòng ăn lầu dưới tùy tiện đặt thức ăn xuống bàn bắt đầu dùng bữa.

Về mặt đó giống như là đang ăn độc dược, khuôn mặt trắng bệch nghiêm túc, vài lọn tóc xõa xuống bên tai, xơ xác.

Cho nên khi Trương Hạo lái xe ngang qua, nhìn thấy chính là cảnh tượng này.

Giang Tiểu Văn một mình ngồi trước cửa sổ, vừa nhai nuốt gì đó trong miệng, hai mắt vô thần nhìn chăm chú cơm nước trước mắt.

Trương Hạo đẩy ra cửa tiệm đi vào, đi thẳng tới trước mặt Giang Tiểu Văn, Giang Tiểu Văn vẫn cứ cúi đầu mặt không thay đổi nhìn những món ăn kia, ăn rất ít, còn dư hơn một nửa.

Trương Hạo cúi đầu nhìn cậu nói, “Không ngon hả?”

Giang Tiểu Văn rõ ràng bị giật mình, cái muỗng trong tay rơi xuống mâm thức ăn, thời điểm ngẩng đầu ngược nhìn giống như động vật nhỏ bị dọa hoảng sợ.

Thực sự là rất lâu chưa thấy vẻ mặt này của cậu.

Trương Hạo nhàn nhạt nở nụ cười, “Em tới nhà tôi, tôi nấu cơm cho em, được không?”

Cậu nói nghe vào trong tai như đang nghe ngôn ngữ của người ngoài hành tinh, cảm thấy thực kỳ quái.

Giang Tiểu Văn ngơ ngác nhìn Trương Hạo, miệng hơi chu lên. Thế nhưng cuối cùng vẫn là khôi phục khuôn mặt bất biến hàng ngày, cúi đầu nhẹ giọng, “Chú sao rảnh vậy? Cảnh Các không có việc gì làm hả?”

Nụ cười của Trương Hạo cứng đờ, nhưng ngay lập tức khôi phục vẻ hoàn mỹ, “Tỉnh cớ đi ngang qua, thấy em đang ăn cơm muốn tới chào hỏi thôi.”

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu cười với Trương Hạo, mơ hồ cười, “Tôi cho là gần đây chúng ta phải tránh tai mắt của người khác.”

Trương Hạo tay gõ xuống bàn kiếng, “Sắc mặt em không tốt.”

Giang Tiểu Văn để đũa xuống lau miệng, “Xin hỏi sắc mặt tôi có lúc nào dễ chịu?”

Trương Hạo cười nhạt.

Trương Hạo để lại câu nói, “Em muốn ăn cơm, tôi sẽ nấu.” Quay người đi.

Giang Tiểu Văn nhìn bóng lưng mang âu phục giày da kia, cảm thấy có chút buồn cười. Kể cả cuộc đối thoại giữa hai người bọn cậu.

Cho nên thành phố này cái gì cũng gợi lên thống khổ của con người, khí trời ẩm ướt cùng cái lạnh dây dưa cũng khiến người không vui.

Một năm cuối cùng cũng có ngày Giang Tiểu Văn nộp đơn nghỉ phép, cậu quyết định đi bệnh viện kiểm tra xem thử tay có lưu lại bệnh căn không.

Giang Tiểu Văn nhớ khi cậu sinh bệnh, cảm mạo nóng sốt gì đó đều là ở nhà tự tìm thuốc uống.

Nhớ lần duy nhất đi bệnh viện là khi còn bé, khi đó chính mình hôn mê phát sốt, người nhà gấp đến độ xoay vòng vòng, hơn nửa đêm Giang Thành công cậu đi bệnh viện, mẹ cậu chạy theo phía sau. Bây giờ nhớ lại chuyện đó thật xa xôi tựa như đã xảy ra cách đây cả thế kỷ.

Sáng hôm đó, Giang Tiểu Văn sớm xử lý xong văn kiện, xin nghỉ nửa ngày đi bệnh viện. Khớp xương rất đau, lái xe cũng không tiện. Giang Tiểu Văn vừa ra khỏi cửa liền vẫy tay muốn bắt xe, nhưng đáng tiếc đã qua thời gian không thích hợp, xe qua lại cực ít, cậu đứng trước gió lạnh hơn nửa ngày cũng không thấy một chiếc xe dừng lại.

“Em đi đâu vậy?”

Giang Tiểu Văn cúi đầu xuống, thấy Trương Hạo xuất hiện trước mặt mình. Là lần thứ hai trong tháng gặp mặt người này.

Giang Tiểu Văn nhú nhú mày, mặt không đổi nhìn xa xăm nhìn người xe đi qua, “Đi bệnh viện.”

Trương Hạo mở cửa xe, “Tôi đưa em đi.”

Giang Tiểu Văn nhìn chung quanh, xem ra là đón xe taxi không được, đành lên xe.

Vừa lên xe Trương Hạo liền hỏi, “Đi bệnh viện xem bệnh? Bị cảm?” Trương Hạo nhớ tới mấy ngày trước gặp Giang Tiểu Văn sắc mặt của cậu không tốt.

Giang Tiểu Văn tựa người vào cửa sổ xe, sắc mặt tái nhợt, “Đi xem thử có phải là có bệnh viêm khớp mãn tính, gần đây khớp đau dữ dội, đánh văn kiện cũng đau.”

Trương Hạo cau mày, “Tuổi trẻ mà không biết tự chăm sóc tốt gì cả! Tám phần là bình thường không thích mặc quần áo quá dày, mùa hè tắm xong cũng chẳng lau khô liền chui vào nằm máy lạnh.”

Giang Tiểu Văn liếc Trương Hạo, không nói lời nào.

Trương Hạo còn nói, “Vay mấy ngày trước ăn không vô là bởi vì đau khớp? Tôi nghĩ nhân tiện cũng nên kiểm tra toàn diện luôn đi. Tôi thấy em không tốt lắm.”

Giang Tiểu Văn khước miệng hơi giật, “Yên tâm, không chết được.”

Trương Hạo nhìn Giang Tiểu Văn, tay siết chặt bánh lái, “Em xem em trẻ con này...”

Giang Tiểu Văn nhìn ngoài cửa sổ xem phong cảnh chạy qua như bay, nhàn nhạt nói, “Làm ơn đừng dùng giọng điệu của cha tôi mà lên mặt dạy dỗ.”

Thế là đối thoại đã xong, triệt để yên lặng.

Bệnh viện rất nhanh xuất hiện trong tầm mắt.

Giang Tiểu Văn xuống xe, đóng cửa, một câu tạm biệt cũng không nói đi vào bệnh viện.

Đi khoa xương làm phong thấp sáu hạng kiểm tra, kháng tạ xích khuẩn trong máu vốn là cao hơn một chút, bác sĩ cũng nói vậy, bất quá cũng chưa đến mức qua nghiêm trọng, hảo hảo an dưỡng là tốt rồi.

Kỳ thực cũng coi như chuyện nằm trong dự liệu, Giang Tiểu Văn mặt không đổi đi theo y tá lấy thuốc, nghe bác sĩ dặn dò xong, đi ra bệnh viện. Khi ra bệnh viện đại khái đến giờ tan tầm cao điểm, con đường trước cửa bệnh viện đông đúc xe cộ, Giang Tiểu Văn xoa xoa huyết thái dương, cảm thấy thực mệt mỏi.

Giang Tiểu Văn bởi vì đau khớp, bước đi cũng tương đối chậm, một thân áo khóa màu đen phía sau là bệnh viện trắng nhợt, hình ảnh hiện ra dị thường hiu quạnh. Một thân một mình đi bệnh viện xem bệnh, quả thực rất đáng.

Giang Tiểu Văn đặt chân xuống cầu thang, từng bước từng bước chậm chậm lê trên đường, đưa tay ra, cố gắng gọi một chiếc xe.

“Muốn xe đưa đi đâu a?” Một thanh âm đột nhiên từ phía sau Giang Tiểu Văn vang lên.

Giang Tiểu Văn xoay người, Trương Hạo tươi cười xuất hiện ở trước mặt.

“Sao chú lại ở đây?” Giang Tiểu Văn cúi đầu hỏi.

Trương Hạo cười cười, biểu tình lạnh nhạt, mở cửa xe sau nói, “Lên xe đi.”

Giang Tiểu Văn mi tâm nho nhỏ nhả lại, vẫn là ngồi lên xe, vừa lên xe cậu liền hỏi, “Chú rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Trương Hạo cười không nói lời nào.

Giang Tiểu Văn cũng lười cùng hắn nói nhiều, ngoẹo cổ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trong khoảng thời gian ngắn im lặng bao trùm.

Nhìn qua cửa kính xe, xem đi ngắm lại phong cảnh một hồi Giang Tiểu Văn mới phát hiện đây căn bản không phải đường về nhà mình.

Cậu quay đầu nhìn Trương Hạo nghi hoặc, “Chú tính dẫn tôi đi nơi nào?”

Trương Hạo cười nhạt, “Yên tâm, sẽ không hại em đâu. Mang em đi ăn uống chút gì thôi mà.”

Giang Tiểu Văn nghe xong, lập tức nghiêm mặt, “Thả tôi xuống.”

Trương Hạo vẫn cười, “Ăn bữa cơm thôi mà.”

Giang Tiểu Văn mất hứng cứ duy trì ngữ khí vừa nãy, “Tôi nói chú thả tôi xuống, tôi không có hứng thú ăn cơm cùng chú!”

Trương Hạo dừng xe ở vùng ngoại thành không một bóng người người, quay đầu nhìn Giang Tiểu Văn, khuôn mặt dù là mang theo ý cười, nhưng thủy chung khiến người ta nhìn thấy nét bi thiết trên mi gian, “Tiểu Văn, chẳng qua tôi chỉ muốn cùng em ăn một bữa cơm.”

Giang Tiểu Văn cũng không thèm liếc mắt nhìn Trương Hạo một cái, mạnh mẽ hất đôi tay của Trương Hạo đang muốn lôi kéo cậu lại, mở cửa đi ra ngoài.

Mùa đông, bảy giờ, trời đã sớm tối, Giang Tiểu Văn mặc áo gió đi một mình đi ven con đường vùng ngoại thành, thân thể đau đớn, trong lòng đau đớn. Chắc là vì cuối năm, cho nên mọi người đều trở nên nóng nảy rồi.

“Tiểu Văn!” Trương Hạo từ phía sau Giang Tiểu Văn gọi cậu.

Giang Tiểu Văn mắt nhắm tại ngơ, vẫn cứ đi về phía trước, cũng không quản đi được bao nhiêu, cũng không quản gió lạnh thấu xương.

“Tiểu Văn... Em đông lạnh đến như vậy rồi!” Trương Hạo chạy tới, kéo Giang Tiểu Văn lại.

Giang Tiểu Văn giãy ra khỏi tay Trương Hạo, xoay người lạnh lùng, “Ông cứ xa một chút!”

Trương Hạo chỉ có thể trở mắt nhìn Giang Tiểu Văn đi một mình dưới ánh đèn đường.

Giang Tiểu Văn bắt quá đi được mười mấy mét, liền “Ầm” một tiếng ngã xuống đất.

Trương Hạo vội vã chạy tới, “Tiểu Văn, xảy ra chuyện gì?”

Giang Tiểu Văn là bởi vì trời quá lạnh khớp xương liên tục đau đớn, cho nên động tác đột nhiên ngừng lại mới còn chưa kịp phản ứng liền ngã sắp xuống.

Trương Hạo đỡ lấy thân thể cậu, Giang Tiểu Văn ngẩng đầu nhìn Trương Hạo, “Ông đừng xuất hiện ở trước mặt tôi không được sao?”

Trương Hạo dịu dàng vỗ vỗ thân thể Giang Tiểu Văn, nhìn lòng bàn tay Giang Tiểu Văn bị xây xát, “Em biết mà...”

Giang Tiểu Văn hận nhất chính là bộ dáng này của Trương Hạo. Cậu nhắm mắt lại, thân thể đau đớn nhắc nhở khiến cho thần trí của cậu đặc biệt rõ ràng.

Cũng là một đêm rét buốt như hôm nay, Giang Tiểu Văn nhớ lại rất nhiều năm trước, cậu tỉnh lại ở bệnh viện, nhớ lại sự việc ngày đó.

Bác sĩ nói cho cậu rằng, ngày cậu được đưa tới, có một người đàn ông ngồi khóc trên hành lang.

Sau đó người đàn ông thanh toán tiền thuốc thang, mỗi ngày mỗi ngày lén lút từ bên ngoài nhìn vào phòng bệnh của cậu, lại không có vào thăm một lần.

Trong bệnh viện, cô y tá trẻ ngày ấy từng hiểu kỳ hỏi người đàn ông kia là ai, lúc đó hấn ta làm mặt lạnh, lựa chọn im lặng.

Cậu không phải trẻ con, sẽ không vì mấy giọt nước mắt liền bị cảm động, sẽ không vì mấy giọt nước mắt mà quên đi thù hận đã khắc sâu.

Cậu sẽ không quên.

Giang Tiểu Văn không nhịn được đứng dậy, nhìn Trương Hạo nói từng chữ từng câu, “Tình cảm tôi gần đây rất không ổn định, làm phiền chú cách tôi xa ra.”

Trương Hạo từ trong túi tiền lấy khăn tay đặt trong tay Giang Tiểu Văn, “Không sao, coi như vậy, tôi cũng hi vọng có thể cùng em ăn một bữa cơm, cùng nhau vượt qua cuối năm ... Tôi muốn đón em đến chỗ tôi ở mấy ngày...”

Giang Tiểu Văn rút khăn tay của Trương Hạo xuống, “Tôi không có ngày nghỉ cuối năm.”

Trương Hạo một phát bắt được tay Giang Tiểu Văn, “Coi như tôi cầu em.”

Trương Hạo cúi đầu. Trương Hạo cầu xin cậu.

Giang Tiểu Văn xoay người, nhìn Trương Hạo trước mắt, lạ lẫm.

Trương Hạo, là cái người hô mưa gọi gió, khuôn mặt luôn mang nụ cười, Trương Hạo a, thế mà cầu xin cậu. Nghe có buồn cười hay không?

Giang Tiểu Văn nhìn người đàn ông đứng trong bóng đêm, nhàn nhạt nói, “Được rồi.”

Giang Tiểu Văn chỉ nghỉ năm ngày, xảo diệu chính là Trương Hạo cũng vậy.

Khi Giang Tiểu Văn nói cho Trương Hạo mấy ngày nghỉ của cậu, Trương Hạo cười nói, “Em nhất định phải đến nhà tôi ở mấy ngày.”

Giang Tiểu Văn nhìn Trương Hạo yên lặng không nói.

Giang Tiểu Văn hôm ấy chỉ mang theo vài thứ quần áo linh tinh cùng một bộ máy tính bút ký.

Đứng trước cửa nhà Trương Hạo, Giang Tiểu Văn chỉ khoác một cái áo lông vàng nhạt, thiếu niên xinh đẹp như trong tranh vẽ.

Trương Hạo sững sốt ngây người nhìn Giang Tiểu Văn, mãi đến tận khi Giang Tiểu Văn cười lạnh hỏi hấn có phải hay không cố ý muốn cậu đông chết, mới nhớ đến kéo Giang Tiểu Văn vào nhà.

Trương Hạo mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn cùng thức ăn đặt trong tủ lạnh, trong mấy ngày, chiều nào cũng nấu cơm cho Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn cùng Trương Hạo không ở cùng một gian phòng, hai người trong phòng riêng tự làm chuyện của mình, chỉ có lúc ăn cơm mới thấy mặt nhau. Giang Tiểu Văn lúc lạnh như băng, lúc lại cười cười bên trong ẩn ý châm chọc nhưng Trương Hạo từ đầu đến cuối chỉ là nụ cười nhạt nhòa.

Bốn ngày liên tục như vậy rất nhanh trôi qua.

Cuối cùng ngày còn lại, Giang Tiểu Văn khó có thời gian rảnh ngồi chồm hổm trên ghế salon xem ti vi.

Trương Hạo rửa chén xong nhìn Giang Tiểu Văn ngồi trên ghế sa lon, cứ ngỡ đang mơ.

Cảnh tượng như vậy đã từng xảy ra, hấn có cảm giác thời gian ảm áp đó đã trở về.

“Chú đứng phía sau tôi làm gì?” Giang Tiểu Văn đang xem ti vi đột nhiên nói.

Trương Hạo hơi sững sờ tỉnh hồn lại, cười đi tới ngồi trên ghế sofa, “Không, tôi đang nhìn em xem TV nha.”

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu, mặt không đổi trợn to mắt nhìn hấn, từ dưới lên từ trên xuống, như đang nhìn một đứa trẻ đáng thương.

Trương Hạo suy nghĩ làm thế nào cứ như vậy đưa tay ra sờ sờ tóc cậu, suy nghĩ làm thế nào cùng cậu xem phim hoạt hình, suy nghĩ làm thế nào cùng cậu ta tranh người cãi như trước đây.

Giang Tiểu Văn nở nụ cười, “Chú đang suy nghĩ muốn vò đầu tôi à?”

Trương Hạo chần động, nụ cười không khỏi cứng lại.

Giang Tiểu Văn đưa tay ra, kéo tay Trương Hạo áp vào khuôn mặt của chính mình.

Ngón tay ấm, khuôn mặt lạnh, Giang Tiểu Văn cọ cọ lên bàn tay của Trương Hạo, như một con mèo.

Đôi môi hơi chạm vào bàn tay ấm nóng, trên chọc vuốt ve. Giang Tiểu Văn ngậm ngón tay Trương Hạo vào miệng.

Trương Hạo cả kinh, theo bản năng muốn rút tay về, nhưng bị Giang Tiểu Văn cắn lại đành để đấy. Có chút đau, nhưng mà lực dùng cũng khá nhỏ.

Giang Tiểu Văn chân quỳ trên ghế sa lon, cười với Trương Hạo.

“Tôi đến chỗ chú nhiều ngày như vậy, một lần cũng không làm sao?” Giang Tiểu Văn cười nói.

Trương Hạo dừng lại nhìn Giang Tiểu Văn, im lặng một lúc, mới thở dài nói, “Sức khỏe em không tốt...”

Giang Tiểu Văn vừa lười kéo tay Trương Hạo, thân thể vừa quần đến trên người Trương Hạo, “Cho nên chú mỗi ngày hầm nhiều cuộn cuộn thủy thủy (đại khái là chân giò đi) như vậy là để tắm bổ cho tôi đấy hả?”

Trương Hạo nói, “Đúng vậy a, hiếm khi em chịu nghỉ ngơi mà.”

Giang Tiểu Văn cười khanh khách, “Trương Hạo a Trương Hạo... bây giờ tôi nên nói gì mới tốt đây? Chú cho rằng làm như vậy sẽ khiến tôi tha thứ sao? Vài mạng người với chú mà nói, chẳng qua chỉ là đem vài lần giao hoan ra trao đổi?”

Trương Hạo im lặng.

Giang Tiểu Văn leo lên người Trương Hạo, tay chân quần lấy nhau, tâm trí rối loạn. Hô hấp cực nóng ở bên tai nhẹ giọng thì thầm thở dốc, “Trương Hạo... Trương Hạo... Nói cho tôi biết... Có hối hận không?”

Trương Hạo đưa tay ra, ôm chặt lấy người trong ngực, “Tiểu Văn... Tôi không muốn tổn thương em.”

Giang Tiểu Văn cười khẽ, cởi cúc áo sơ mi, nhìn Trương Hạo, chớp mắt, “Nhưng tất nhiên, đã tổn thương rồi.”

Đêm đó, chuyện nên làm vẫn làm.

Rạng sáng ngày thứ hai, Trương Hạo còn chưa tỉnh ngủ mơ màng nghe thấy tiếng động cơ xe, hần kéo màn cửa sổ nhìn xuống dưới, Giang Tiểu Văn ngồi trong chiếc xe đã chạy xa xa.

Trương Hạo nhìn giường chiếu xóc xếch, thở dài.

Không thể làm gì khác... trơ mắt nhìn người rời khỏi...

Giang Tiểu Văn ngồi trong phòng làm việc, mặc áo sơ mi đeo caravat, tóc tùy ý phủ xuống bên tai, nhìn quả thực rất mê người, thế là khi thư ký mới tới đem coffee đến cho cậu có đảo mắt nhìn nhiều mấy lần.

Một đồng sự thấy vậy khuyên bảo thư ký mới, “Giang tổng ấy hả... quả thực không phải người.”

Thư ký mới tới mờ mịt nghi hoặc.

Đồng sự cười cười, “Cậu ta nổi danh biến thái a, cô vĩnh viễn không biết trong đầu cậu ta nghĩ cái gì đâu.”

Ngay khi mấy tên cấp dưới còn huyền thuyên, Giang Tiểu Văn buông bút.

Cậu rất ít khi có bộ dạng nhàn nhã tự đắc, chẳng qua ngày hôm nay bất đồng.

Tại sao bất đồng? Tâm tình tốt a.

Giang Tiểu Văn vô ý cười đến thuần khiết, nhìn thiết kế đơn giản trên tường, cảm thấy đặc biệt đáng yêu.

Ngày hôm qua Trương Hạo thông báo với cậu, nói muốn gây ông đập lưng ông. Cậu tìm người báo cảnh sát mật, tiện tay cũng tìm tới người muốn đánh đổ thế lực của Tứ Hải, kế hoạch đã bắt đầu.

Trương Hạo nói với Giang Tiểu Văn, “Nếu Tứ Hải thật sự xong đời, khó tránh khỏi cảnh sát sẽ đem em dính vào.”

Giang Tiểu Văn liền cười, “Tôi chẳng qua chỉ là cái tổng giám đốc nho nhỏ, ở Tứ Hải là cái thá gì? Tôi cái gì cũng không biết, cái gì cũng không rõ ràng, chỉ phụ trách vận chuyển buôn bán, đâu quan tâm tiền đến từ chỗ nào a.”

Trương Hạo cười cười, “Em thực ngây thơ, em cho là nói như thế có thể tránh được một kiếp này sao?”

Giang Tiểu Văn trả lời, “Tại sao không? Còn có chú mà.” Khẽ ngừng lại một chút, “Nếu như tôi xảy ra chuyện, tin chắc chú sẽ tìm cho tôi luật sư tốt nhất.” Lời này, dĩ nhiên là mang theo ý cười mà nói.

Trương Hạo ngơ ngác nhìn vách tường trước mặt, “Biết rồi, vạn sự cẩn thận.”

Giang Tiểu Văn vui sướng cúp điện thoại, “Vây ngày mai gặp.”

Thế là ngày mai sẽ quyết định.

Giang Tiểu Văn mơ màng đến tận chiều, trước khi về nhà hỏi thư ký, “Ngày hôm nay có người tìm tôi không?”

Tiểu thư ký lắc đầu.

Giang Tiểu Văn nguyên bản bộ dáng vui sướng nhất thời ảm rời đi, tại sao cảnh sát còn chưa tới?

Tiểu thư ký lén lút nhìn Giang Tiểu Văn, nguyên lai đồng sự nói không sai, tâm tình Giang tổng đúng là biến ảo không ngừng.

Giang Tiểu Văn một người ra ngoài dùng bữa, đi xuống cửa hàng dưới nhà tùy tiện gọi vài món, cũng không nghĩ nhiều, bắt đầu ăn. Cậu chuẩn bị ăn xong về nhà, chờ tối nay có người gọi điện thoại tìm cậu hợp tác điều tra, hoặc là ngày mai.

Mới ăn mấy miếng, điện thoại vang lên.

Tính huống hiện nay, gió thổi cỏ lay đều là tín hiệu, cậu vội vã lấy điện thoại di động ra xem. Là một dãy số lạ.

Cậu vội vàng ấn nút tiếp nghe máy, “Alo! Alo! Alo!”

Tút tut vài tiếng, bên kia truyền tới một giọng nữ hình như là người nơi khác, “Chào tiên sinh, chúng ta đến đòi món nợ của Hương Cảng...”

“Mẹ!” Thế mà là một cuộc điện thoại lừa đảo! Giang Tiểu Văn chửi bậy một tiếng, đem điện thoại di động hung hăng đập xuống bàn.

Điện thoại di động vỡ ra trông vô cùng thê thảm.

Giang Tiểu Văn nhìn cơm nước trên bàn cùng điện thoại di động, nhất thời khẩu vị không có.

Cậu chậm rãi đưa tay ra lấy điện thoại di động, bắt đầu tra danh bạ.

Trong danh bạ có một cái tên, gọi là X, kỳ thực cũng chỉ là danh hiệu của cậu đặt cho mà thôi.

Đó chính là số điện thoại di động của Trương Hạo. Xem đi, công tác bảo mật đã làm đến mức độ này.

Cậu lấy tay ấn lên số điện thoại đó, xong liền thả xuống.

Đã như vậy, còn có thể thay đổi cái gì? Lẽ nào người cho rằng gọi số điện thoại này liền có thể thay đổi được cái gì sao?

Giang Tiểu Văn cảm thấy chính mình thực buồn cười. Cuối cùng vẫn là cho qua đặt điện thoại di động sang một bên.

Hắn nên ăn thật ngon, tốt xấu cũng là một ngày đáng kỷ niệm.

Giang Tiểu Vân nở nụ cười nhạt nhòa, cúi đầu tiếp tục ăn.

Bên kia Trương Hạo đang đợi. Người phải đi báo tin bây giờ còn chưa trở về, Trương Hạo gờ cổ tay nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ tối, còn chưa có tin tức.

Lần này là giao dịch vũ khí lớn nhất của Tứ Hải, bởi vì số lượng rất lớn liên lụy rất nhiều người, cho nên muốn là tại chỗ giao dịch tại bất quả tang, nhất định có thể dựa vào chuyện này diệt trừ Hoàng Hưng Á.

Tám giờ tiến hành giao dịch, tại bến tàu phía bắc thành phố.

Nhưng bây giờ đã hơn bảy giờ hai mươi, người phải đi báo cảnh sát một chút tin tức cũng không có.

Trương Hạo đã muốn không kiên nhẫn được nữa. Không, nói chuẩn xác là hắn chờ đến có sinh ra sợ hãi.

Hắn chưa từng làm việc mà không chắc chắn như thế này.

Trong quá khứ, hắn làm việc gì cũng bố trí chu đáo kín không kẽ hở. Hơn nữa chỉ một mình hắn hoạt động, nên cũng chẳng kiêng dè gì.

Nhưng lần này là vì Giang Tiểu Vân mà vội vã hành động, còn phải cân nhắc đến an nguy của Giang Tiểu Vân.

Bảy giờ ba mươi lăm phút, điện thoại di động của Trương Hạo vang lên.

Chỉ kêu ba tiếng, hắn lập tức nhận cuộc gọi.

Là một dãy số lạ.

“Alo” một tiếng sau đó, đầu dây bên kia truyền đến một tiếng cười thâm trầm.

Hắn còn chưa kịp hỏi đối phương cái gì, một người vội vàng vọt vào phòng làm việc của hắn.

Trương Hạo cau mày nhìn cấp dưới trước mắt.

Người bên kia thở không ra hơi, “Trương... Trương tiên sinh... Người phải đi bảo vệ Giang tiên sinh bị tập kích, không thấy Giang tiên sinh!”

Trương Hạo sững sờ, lập tức đứng lên có vô vàn vấn đề muốn chất vấn. Lại nghe ở đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Giang Tiểu Vân, mơ mơ hồ hồ đứt quãng, thế nhưng hắn xác định chính mình nghe được.

Giang Tiểu Vân đang nói: “Đừng đến.”

Hắn vội vã cầm điện thoại hỏi, “Alo, mày là ai? Có mục đích gì?”

Đầu bên kia điện thoại tựa hồ đang chuyển máy cho người khác, “Trương lão đệ a, ngay cả âm thanh của Hoàng ca cũng không nghe ra?”

Hoàng Hưng Á?

Là Hoàng Hưng Á!

Thần kinh Trương Hạo lập tức căng thẳng, cậu vắn vắn điện thoại cố gắng bình tĩnh, cười nhạt, “Hoàng ca a, ngày hôm nay sao thời tiết tốt thế, thời điểm này lại gọi điện thoại cho tôi. Có chuyện gì sao?”

Tín hiệu bên kia không tốt lắm, Hoàng Hưng Á ha ha cười hai tiếng nói, “Tôi tới tìm chú này. Nhìn trăng hôm nay thực đẹp a, không bằng chú tới bến tàu nam thành phố cùng ta hưởng thụ một chút gió biển?”

Thân thể Trương Hạo lập tức lạnh lẽo.

Dĩ nhiên là đổi địa điểm!

Hoàng Hưng Á bên kia còn nói, “Tiểu Vân đã sớm ở chỗ này với tôi rồi, sao Trương Hạo? Tôi xem trước đó quan hệ của mấy người tựa hồ tốt lắm a, ngày hôm nay chúng ta tụ họp một chút?”

Trương Hạo nắm điện thoại di động, gắt gao hỏi, “Muốn làm gì?”

Hoàng Hưng Á cười vài tiếng, bất giác thay đổi ngữ điệu trêu đùa vừa nãy, lạnh lùng nói, “Trương Hạo, nếu mày muốn Giang Tiểu Vân giống như mẹ nó cụt tay gãy chân, chết không toàn thân, hoặc là giống cha nó

biến thành thịt vụn, vậy có thể không đến. Tao không biết chờ lát nữa làm giao dịch xong nó có thể hay không còn sống trên đời.”

Trương Hạo im lặng một lúc, nhàn nhạt nói, “Đã biết.”

Thủ hạ phía sau khuyen can, “Trương tiên sinh, ngài thật sự muốn tới?”

Trương Hạo xoay người nói người bên cạnh, “Tiểu Duyên, nếu tôi gặp chuyện bất trắc, cậu liền thay tôi thu xếp cho các anh em.”

Thanh niên gọi Tiểu Duyên sửng sốt, “Trương tiên sinh ngài...”

Trương Hạo nhàn nhạt nở nụ cười, “Tiếp tục sống thế này cũng không phải biện pháp tốt, vốn dự tính làm xong lần này liền mang theo các anh em ra khỏi giới, xem ra là không có khả năng rồi. Mấy người tự thoát ra khỏi đây tìm cách sinh sống, đừng tiếp tục đi con đường này.”

Nói xong cầm áo khoác đặt trên ghế salon đi ra ngoài.

Thanh niên kéo lại tay Trương Hạo, “Trương tiên sinh a, ngài đây là tính làm gì a. Người kia đáng giá sao? Giang Tiểu Văn rút cuộc bỏ bùa gì ngài mà ngài vì cậu ta bán mạng như thế!”

Trương Hạo nhàn nhạt nói, “Đây là tôi nợ em ấy.” Xong liền đi ra ngoài.

Trương Hạo dẫn theo vài người, nhưng đáng tiếc người Cảnh Các vốn không có bao nhiêu, giống như Giang Tiểu Văn đã từng nói, hần căn bản không phải mở võ phái.

Ngồi trên xe, Trương Hạo phong cảnh trên cầu chạy qua như bay, đầu óc đã sớm đình chỉ hoạt động.

Tại sao Giang Tiểu Văn bị Hoàng Hưng Á bắt? Đến cuối cùng là có chỗ nào sai sót.

Thực hỗn loạn.

10. Chương 10

Thời điểm đến bến tàu, đã hơn tám giờ. Trương Hạo xuống xe, phía sau chỉ dẫn theo hai người, số còn lại lưu lại đứng đó đợi lệnh. Bến tàu sát biển gió thổi trùng trùng như đánh vào người khiến ta choáng váng.

Trương Hạo đi tới địa điểm đã hẹn sẵn, trước mặt vền vện mấy người.

Hoàng Hưng Á đứng trước mặt hắn, nhưng vẫn là khuôn mặt mơ hồ bình thản như một người trung niên bình thường.

Trương Hạo mở miệng trước, “Cậu ấy ở đâu?”

Hoàng Hưng Á cười gằn, vỗ tay một cái, tức thì phía sau có hai người đem Giang Tiểu Văn lôi ra trước mặt hắn.

Khuôn mặt Giang Tiểu Văn có chút sưng đỏ, có lẽ là bị đánh qua.

Giang Tiểu Văn mặt không thay đổi đứng ở nơi đó nhìn hắn, trong đôi mắt kia là biểu cảm lạnh nhạt hẳn là tuyệt vọng đi.

Trương Hạo vẫn không hiểu, đến cuối cùng sai sót ở chỗ nào, tại sao Hoàng Hưng Á hiện tại còn có thể đứng trước mặt hắn.

Hoàng Hưng Á quét mắt nhìn Trương Hạo từ trên xuống dưới, sau đó cười nói, “Mày có phải là đang nghĩ, tại sao tao còn bình yên vô sự đứng ở chỗ này?”

Trương Hạo im lặng không nói lời nào, hai mắt nhìn thẳng vào Giang Tiểu Văn. Thế mà Giang Tiểu Văn lại né tránh ánh mắt của hắn.

Hoàng Hưng Á cười, “Trương lão đệ a, nói đến cùng chú vẫn là nên nói một lời cảm ơn với tôi đi. Không phải tôi, Cảnh Các hiện tại cũng sớm đã bị dỡ ra rồi.”

Trương Hạo nghe xong lời này lập tức nhíu mày.

Hoàng Hưng Á nói tiếp, “Chú đại khái không biết, Tiểu Văn đứa nhỏ này rất thông minh. Chú đoán cậu tại sao lại bị tôi nắm thóp?”

Trương Hạo vắn vắn quyền, “Ông đến cùng là có mục đích gì?”

Hoàng Hưng Á bày ra bộ dáng cân nhắc dường như đang đánh giá Trương Hạo một phen, “Người trẻ tuổi đừng bạo lực như vậy, tốt xấu cũng phải nghe tôi nói hết đã, đúng không?”

Trương Hạo cắn răng, lạnh lùng nói, “Có chuyện nói mau.”

Hoàng Hưng Á gật đầu, người phía sau ép Giang Tiểu Văn đi lên đứng bên cạnh hắn, một tay bắt lấy mặt Giang Tiểu Văn ép cậu nhìn về phía Trương Hạo cười hì hì nói, “Mày và thằng nhóc này trong ứng ngoài hợp, trộm dữ liệu của Tứ Hải là muốn tố giác tao đi. Nhưng đáng tiếc, mày nhất định không nghĩ tới, thằng nhãi này ngoại trừ muốn đổi phỏ tao, còn muốn tính kế mày.”

Trương Hạo trong lòng cả kinh, giương mắt nhìn Giang Tiểu Văn, Giang Tiểu Văn như trước, quay đầu đi chỗ khác không nhìn hắn.

Trương Hạo nhìn Giang Tiểu Văn, nhân nhạ hỏi, “Hắn nói thật sao?”

Giang Tiểu Văn im lặng.

Hoàng Hưng Á ngược lại mở miệng “Chà chà, Trương Hạo, vào lúc này rồi mà còn hỏi cậu ta có phải thật hay không? Mày đưa phần tài liệu kia cho cảnh sát, nói cho mày biết, bên trong đó, còn có những giao dịch mà Cảnh Các tham dự, nếu không phải người của tao nửa đường cướp được, đã sớm tới tay cảnh sát rồi. Đến lúc đó, một mũi tên bắn hai con nhạn, mày sẽ tự tay tố cáo chính mình đi. Sự việc đã đến như vậy rồi, mày còn tin cậu ta được sao?”

Hoàng Hưng Á vừa nói vừa dùng lực đem đầu Giang Tiểu Văn hướng qua đây.

Tầm mắt Giang Tiểu Văn vừa vắn đối mặt với Trương Hạo.

Trương Hạo mang kính mắt, che khuất đi biểu tình. Nhưng Giang Tiểu Văn vừa nhìn thấy gương mặt đó của Trương Hạo liền nhắm chặt mắt lại.

Trương Hạo lại hỏi một tiếng, “Tiểu Văn, nói cho tôi biết có phải thật vậy hay không?”

Hoàng Hưng Á bên kia vừa nghe Trương Hạo hỏi như vậy, không nhịn được cười ra tiếng, “Không nghĩ tới mày còn rất tình thâm nghĩa trọng a, không trách được năm đó mày nghĩ tất cả biện pháp bảo vệ cậu ta.”

Giang Tiểu Văn nguyên bản nhắm hai mắt im lặng, nghe được lời này của Hoàng Hưng Á, lập tức mở mắt ra, “Mày nói cái gì?”

Hoàng Hưng Á liếc Giang Tiểu Văn, xì một tiếng bật cười, “Nha, cậu bây giờ còn chưa biết a.”

Giang Tiểu Văn cau mày nhìn Hoàng Hưng Á.

Hoàng Hưng Á lại nhìn Trương Hạo đứng bên kia, lông mày Trương Hạo nhăn lại thống khổ, đã sớm mất vẻ tiêu sái thường ngày.

Hoàng Hưng Á đắc ý, “Tính toán một chút, coi như tao đang làm một chuyện tốt đi.” Tiếp tục quay đầu nói với Giang Tiểu Văn, “Tiểu Văn a, nói cho cậu biết một bí mật, người trước mặt ấy, người cậu hận đến nửa chết nửa sống hận không thể ngàn đao băm thầy ấy, trên thực tế chính là ân nhân cứu mạng của cậu ấy. Năm đó, nếu không phải cậu ta nói muốn giữ cậu một mạng, tôi đã sớm cho cậu cùng cha đoàn tụ.”

Hoàng Hưng Á nói xong cười cười, “Được rồi, ngược lại bây giờ tụi bây có thể cùng xuống hoàng tuyền an nhàn trò chuyện rồi.”

Hoàng Hưng Á vẫy tay, một đám người ngồi trong góc tối bên kia đứng dậy.

Sau cánh cửa cũ của bến tàu, cửa sắt, tấm gỗ, góc tường, từng người từng người một chậm rãi đi ra.

Trương Hạo còn chưa kịp gọi người, phía sau đã có người cầm súng đặt ngay lưng hắn.

Hoàng Hưng Á đi tới, vẻ mặt đắc ý, “Ngày hôm nay mày đã dám tới, liền chết tại đây đi.” (cũng tốt, trăng thanh gió mát còn có Tiểu Văn làm bạn)

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn Hoàng Hưng Á, “Ông cảm thấy tôi sẽ đến đây mà không có chuẩn bị sao?”

Hoàng Hưng Á sững sờ, ngay lập tức lấy lại bình tĩnh, cười cười, “Trương Hạo, đừng giở trò với tao.”

Trương Hạo chỉ cười không nói. Một giây sau, hần gơ tay đánh ngã người phía sau, bắt lấy Hoàng Hưng Á.

Mấy người xung quanh thấy lão đại bị tóm, đều tự giác dừng động tác trong tay.

Toàn bộ nòng súng chĩa vào Trương Hạo, nhưng không mảy may nhúc nhích nửa phần.

Trương Hạo lạnh lùng ra lệnh, “Bảo bọn họ bỏ súng xuống!”

Hoàng Hưng Á cười gằn, “Mày thử xem, xem tay mày vặn cổ tao nhanh, hay là súng của bọn đàn em tao nhanh.” Nói xong cũng nhìn về Giang Tiểu Văn.

Hai mắt Giang Tiểu Văn mở to thu vào hết thảy tình huống trước mặt, hét lên, “Mặc kệ tôi! Chú mang theo Hoàng Hưng Á rồi chạy đi!”

Hoàng Hưng Á nhìn Giang Tiểu Văn cười khê, “Trương Hạo, mày cam lòng nhìn Tiểu Văn như vậy sao?”

Dứt lời liền nháy mắt ra hiệu cho thủ hạ, một người rút ra một con dao, đâm vào cánh tay Giang Tiểu Văn.

“A!” Đương nhiên ai trong tình cảnh này cũng kêu ra tiếng, một dao đó, sâu tận cốt tủy.

Nhìn máu nhuộm đỏ tay áo Giang Tiểu Văn, sắc mặt Trương Hạo trắng bệch.

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu, đôi mắt thể nhưng lạnh tĩnh quá mức dị thường, “Trương Hạo! Chú có chết vì tôi, tôi cũng sẽ không cảm ơn chú nửa câu.”

Im lặng.

Hoàng Hưng Á nở nụ cười, “Sao, Trương Hạo? Còn muốn tao cho cậu ta thêm vài nhát nữa không?”

Trương Hạo im lặng, một lúc sau mới nói, “Thả cậu ấy, tôi mặc ông xử trí.”

Hoàng Hưng Á nói, “Thả cậu ta, có thể. Nhưng mày trước tiên thả tao đã rồi nói.”

Trương Hạo nói, “Thả cậu ấy ra trước.”

Hoàng Hưng Á nói, “Như vậy đi, đếm một hai ba, chúng ta cùng thả.”

Trương Hạo suy nghĩ một chút, “Được.”

“Một... Hai... Ba...”

“Bắn đi!”

Cũng không biết ai đột nhiên hô lên một câu, tiếng súng vang dội.

“Ầm” một tiếng, dính tai nhức óc.

Mục tiêu là Giang Tiểu Văn, thế nhưng người bị bắn trúng là Trương Hạo.

Giang Tiểu Văn vừa quay đầu lại, đã bị hình ảnh Trương Hạo trước mắt làm cho hoảng loạn.

Bởi vì thủ hạ của Trương Hạo đều ngã xuống rồi, bởi vì trong tay hắn không hề có vũ khí, bởi vì Trương Hạo một lòng đều nghĩ Giang Tiểu Văn.

Cho nên Trương Hạo thua, là kết cục đã định sẵn.

Hoàng Hưng Á nghiêng răng nghiêng lợi, đập lên người Trương Hạo một cái, “Trương Hạo, tao vốn là muốn cho mày một cơ hội, mày đã lựa chọn ngu xuẩn như thế, đừng trách tao độc ác!”

Tay Giang Tiểu Văn còn bị trói, mắt thấy Hoàng Hưng Á đập Trương Hạo dưới chân, rống lớn một tiếng, “Không!”

Hoàng Hưng Á nguyên bản cầm súng tính kết liễu Trương Hạo, bỗng nhiên nghe được Giang Tiểu Văn kêu đến tê tâm liệt phế, mới nhớ tới sự tồn tại của cậu.

Ông ta ngẩng đầu nhìn Giang Tiểu Văn, cười lạnh một tiếng, “Tao hình như đã quên mất còn có mày, Giang Tiểu Văn.”

Lập tức xoay người ngoắc ngoắc tay chỉ đạo người bên cạnh, “Đem tay của thằng này trói lại.” Ông ta chính là chỉ vào Trương Hạo ngã trên đất.

Trương Hạo bị trói lại, đặt ngồi bên cạnh Giang Tiểu Văn.

Hoàng Hưng Á từ trên cao nhìn xuống hai người gần bờ sông, “Chờ một lúc thủy triều lên, tụi bây liền trở thành một đôi uyên ương đồng mệnh sống chết có nhau.”

Một đêm gió thổi mây phun.

Bọn họ chính là mang bộ dạng bị thảm như vậy bị ném vào nơi này, một người toàn thân chi chít vết thương, một người trên bụng lủng một lỗ.

Trương Hạo nhắm mắt lại, cười khổ, “Không... nghĩ tới... .. Dĩ nhiên phải chết ở chỗ này.”

Giang Tiểu Văn nhìn Trương Hạo ngã trên mặt đất, “Đừng nói chuyện.”

Trương Hạo than thở, “... Văn không thể nào bảo vệ được em...”

Giang Tiểu Văn đột nhiên giãy nảy kêu to, “Con mẹ nó, cầm miệng!” Lực đạo quá lớn, liền động đến vết thương, Giang Tiểu Văn không khỏi nhú máu.

Trương Hạo nhìn chăm chăm Giang Tiểu Văn, “Rất đau sao?”

Giang Tiểu Văn im lặng, nếu nói “đau”, ngoại trừ khiến cho hắn càng thêm áy náy, thì còn ý nghĩa gì nữa.

Giang Tiểu Văn nhìn Trương Hạo, tuy rằng hắn đang dùng giọng điệu đoan đoan chính chính như người lành lặn nói chuyện, thế nhưng thân thể lại chệch sang một bên dựa ngã trên mặt đất bán đứng hắn rồi. Ánh đèn lơ mơ, cậu trông thấy cổ đại dưới thân Trương Hạo nhuộm một màu đỏ thẫm.

Súng nhắm thẳng vào bụng. Sắc mặt Trương Hạo trắng bệch.

Giang Tiểu Văn nhìn Trương Hạo như vậy, bàn tay bị trói siết chặt đến phát đau.

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn ngon nước xa xa, “Tiểu Văn... Em sợ không?”

Giang Tiểu Văn cúi đầu, tóc rũ xuống bên tai, “Sợ cái gì, chết có gì đáng sợ...”

Trương Hạo nheo mắt, kính mắt tại vì vụ ẩu đả vừa rồi hơi lệch sang một bên, “Chuyện tôi đã đáp ứng em... cuối cùng ... cũng không làm được.”

Giang Tiểu Văn cúi đầu, nhìn cổ đại bên chân, “Tôi xin chú đừng nói nữa... Tại sao trước khi chết chú cũng thích dằn vặt tôi như vậy...” Giang Tiểu Văn khóc. Nước mắt rơi xuống cổ, rơi vào trong những hạt cát vàng lạnh lẽo biến mất. Như chưa từng tồn tại.

Trương Hạo hít một hơi thật sâu, âm thanh rất nhẹ, từng chữ từng chữ nói ra cơ hồ đều run rẩy, “Rất nhiều lời... bây giờ không nói... thì không còn cơ hội.”

Giang Tiểu Văn khép mắt, âm thanh càng lúc càng khàn đi, lạc cả giọng, “Chú muốn nói cái gì?”

Trương Hạo nở nụ cười, giọng nói kia giống như thanh âm Giang Tiểu Văn đã nghe được khi lần đầu gặp hắn. Nhưng một giây sau, lại đổi lấy trong tim một trận đòn đau.

Tính mạng của hắn đang theo dòng máu không ngừng chảy ra khỏi cơ thể nhanh chóng biến mất, cho nên... Nếu hiện tại không nói, thật sự không còn cơ hội nữa.

“Tôi cả đời này, việc duy nhất... hối hận... duy nhất hối hận chính là... khiến em đau lòng ... Đúng... không nổi...”

Giang Tiểu Vân hét lên với Trương Hạo, “Được rồi! Tôi van chú đừng nói nữa. Chú xem lại đáng về hiện tại đi! Bây giờ là lúc nói chuyện yêu đương hả? Coi như tôi cầu xin chú Trương Hạo... đừng nói nữa... chú đừng nói nữa... Chú xem chú đang chảy máu... chảy máu nhiều như vậy... chảy máu nhiều như vậy...”

Giang Tiểu Vân nói càng lúc càng nhỏ, âm thanh cuối cùng là tiếng khóc nức nở xen lẫn ngữ khí cầu xin.

Cậu thật sợ.

Loại sợ hãi này cực kỳ quen thuộc, còn có cả tuyệt vọng, giống như mấy năm trước, khi Giang Thành chết trước mặt cậu.

Cậu không thể cử động nổi nữa, một lần lại một lần, dù cho giấy dựa, cũng chỉ có thể nhìn người mình quan tâm trước mặt mình đón nhận cái chết.

Trương Hạo ngẩng đầu lên, Giang Tiểu Vân cũng không hiểu nổi vào lúc này sao hắn còn có thể bày ra biểu tình như vậy, rõ ràng là toàn thân đầm máu, rõ ràng là đau đến nói không nên lời, hắn thì thầm “Tiểu Vân... Em khóc sao... Đừng vì... tôi... mà khóc... tôi... Khụ khụ... xin lỗi...”

Âm thanh Trương Hạo cũng thay đổi! Giang Tiểu Vân ngẩng đầu, liền phát hiện cỏ dại, bãi cát dưới chân máu đã lan ra một mảng rộng.

Máu tươi nhuộm đỏ quần áo, nhiễm đỏ cát vàng, trông thực khủng bố, và cả tuyệt vọng.

Giang Tiểu Vân ngây người, lập tức giấy dựa, nỗ lực di chuyển đến bên cạnh Trương Hạo, “Trương Hạo... Trương Hạo...”

Trương Hạo vừa thở hổn hển vừa nói, “Tôi... đã từng... thương tổn em... Thực sự... Nhưng... Tiểu Vân... tôi... đối với em... là.. thật lòng...”

Giang Tiểu Vân cuối cùng cũng dời được đến bên người Trương Hạo, nhưng tay chân bị trói, cậu không làm được gì, thậm chí ngay cả vươn tay sờ gương mặt của người đó cậu cũng không làm được. Không nhìn thấy, vươn không đến, tầm nhìn cũng mơ hồ, cậu muốn điên rồi.

Giang Tiểu Vân nhìn Trương Hạo, nước mắt từng giọt nóng hổi, “Tôi sai rồi Trương Hạo... Tôi hối hận rồi... Tôi không nên, không nên có ý nghĩ... muốn báo thù, tôi không nên có ý nghĩ đó. Tôi xin chú... xin chú đừng chết... Tôi biết cha tôi không phải chú giết... Tôi biết mà...”

Trương Hạo gật đầu với cậu, “Ừ” một tiếng. Khí lực nói chuyện, hắn cũng không có.

Giang Tiểu Vân nhìn Trương Hạo nằm trên đất cát, cứng nhắc như vậy, vô lực như vậy. Trương Hạo, vốn là một người đàn ông nho nhã luôn mang ý cười trên môi, bây giờ lại yếu ớt như vậy nằm ở đây chờ chết.

Tại sao? Vì cậu! Bởi vì Giang Tiểu Vân!

“Tôi tên Trương Hạo. Cung trường Trương, ngày ngày Hạo.”

“Chú xem chú đi, lời nói ra đã khiến người khác đủ đau lòng, lại còn làm ra động tác từ chối nữa chứ.”

“Tiểu Vân a... Em biết không, em khóc lên làm tôi rất đau.”

“Nếu như em nguyện ý, tôi liền sống với chú.”

“Tiểu Vân, em như vậy khiến tôi rất khó chịu.”

“Trước khi đảm bảo em an toàn, tôi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Tiểu Vân... Xin lỗi.”

Từng hình ảnh từng hồi ức, hành hạ Giang Tiểu Vân.

Là ai, vừa nói dăm ba câu đã động tình mất rồi, từng câu từng chữ, khiến cậu muốn quên cũng quên không được.

Giang Tiểu Vân cúi đầu nhìn Trương Hạo, mặt dính bùn cát, vô cùng chật vật.

Trương Hạo híp mắt, dùng hết khí lực cuối cùng, “Tiểu Vân... Đừng... Khóc...”

Nước mắt rơi xuống mặt Trương Hạo, âm ẩm. Thế nhưng, thần trí của hắn đã muốn mờ mịt rồi.

Bọn họ vừa bắt đầu liền định sẵn không thể hạnh phúc, ngay khi vừa mới bắt đầu.

Giang Tiểu Văn nằm trên người Trương Hạo, khóc không thành tiếng.”Trương Hạo... Trương Hạo... Đến cuối cùng là đã sai chỗ nào? Đến cuối cùng sao lại biến thành như vậy... Tôi rõ ràng... Tôi rõ ràng ... quan tâm chú như vậy...”

Đáng tiếc hết thấy đều đã muộn rồi, người cũng biết mà.

Xa xa truyền đến thanh âm của sóng biển. Thủy triều lên. Kết thúc được rồi.

Không nghĩ đến kết cục của cậu là thành ra như vậy, trong mơ, Giang Tiểu Văn dường như thấy được chính mình nhiều năm trước. Khi đó cậu vẫn là đứa nhỏ quật cường, cậu ngồi xổm trong bóng tối không ngừng gào khóc, vẫn luôn gào khóc, mãi đến khi khàn cả giọng, mắt phượng hướng, không ai cứu cậu.

Ngón tay hơi co lại, Giang Tiểu Văn khép hai mắt nỗ lực muốn chạy trốn ác mộng cùng đêm đen, nhưng thủy chung không cách nào nắm được một tia nắng.

Bứt ra khỏi ác mộng, Giang Tiểu Văn là khóc tỉnh, mãnh liệt mở mắt, đối diện là vách tường trắng nhợt mà chói mắt.

Cậu chưa chết. Cậu mới nhớ tới, cậu chưa chết.

Khi cậu gào khóc nằm nhoài trên người Trương Hạo vì mất máu quá nhiều mà mất đi tri giác, có người tới cứu bọn họ.

Giang Tiểu Văn mở to mắt lấy lại bình tĩnh, sau đó cử động thân thể, chẳng qua là có chút đau nhức mà thôi.

Cậu giãy dụa muốn đứng dậy, đột nhiên bị một đôi tay mạnh mẽ ngăn lại.

“Cậu đừng ngồi lên.”

Giang Tiểu Văn ngược mắt, trước mặt cậu là một người trẻ tuổi sần sần cậu, đôi mắt to hiếm thấy, tóc xơ xác, gần như là màu trắng, khuôn mặt còn mang vài nét trẻ con, nói là thiếu niên cũng không quá.

Người kia vừa thấy cậu liền cười nói, “Tôi tên Kiều Duyên, là thủ hạ của Trương tiên sinh.”

Giang Tiểu Văn hồ hững gật đầu, thật lâu sau mới mở miệng, “Hắn ở đâu?”

“Hắn” từ trong câu nói của cậu, dĩ nhiên là chỉ Trương Hạo.

Người trước mặt gãi gãi đầu, “Trương tiên sinh hắn còn chưa tỉnh...”

Giang Tiểu Văn nắm lấy tay Kiều Duyên, “Chưa tỉnh? Đó là ý gì? Đến cùng xảy ra chuyện gì rồi?”

“Giang tiên sinh, xin cậu buông tay ra trước, để tôi tới trả lời vấn đề của cậu.” Một thanh âm đột nhiên chen vào.

Giang Tiểu Văn nhìn thấy một thanh niên đeo kính đi tới, khuôn mặt lạnh nhạt.

Thanh niên đi tới bên giường, lễ phép gật đầu chào cậu, “Xin chào, tôi tên Đoạn Thường Quân, là tôi dẫn người đến cứu cậu cùng Trương tiên sinh. Nói cho cậu biết một chuyện, người của Tứ Hải khi đang trên đường trở về sau khi giao dịch vũ khí đã bị cảnh sát chặn lại, Tứ Hải xong đời rồi.”

Sau khi nghe xong, Giang Tiểu Văn cả kinh, “Ngài nói thật chứ?”

Thanh niên đối diện nhàn nhạt cười, “Chính xác trăm phần trăm. Lực lượng cảnh sát vốn muốn lập tức tìm cậu hỗ trợ điều tra, nhưng tôi đã cản lại, lần sau cậu và Trương tiên sinh nếu như bị hỏi tới, mấy người nhớ thống nhất một chút khẩu cung, nói là các người là bởi vì trong lúc vô tình biết được việc kinh doanh của Hoàng Hưng Á, cho nên suýt chút nữa bị giết người diệt khẩu.”

Giang Tiểu Văn nghe Đoạn Thường Quân nói xong, nghi hoặc hỏi, “Tại sao lại cứu chúng ta?”

Đoạn Thường Quân cười cười, “Trương tiên sinh cùng Tấn Nhật cũng được tính có chút giao tình.”

Giang Tiểu Văn bỗng nhiên hiểu ra, lãnh đạm nói, “Đã biết.”

Đoạn Thường Quân cười với Giang Tiểu Văn, “Trương tiên sinh vì mất máu quá nhiều bị thương khá là nặng, nên phải an dưỡng một quãng thời gian rất dài, cậu không cần lo lắng, bác sĩ nói hẳn rất nhanh sẽ tỉnh lại.”

Giang Tiểu Văn gật gật, cúi đầu nói tiếng cảm ơn, trong phòng bệnh lập tức yên tĩnh lại.

“Cứ vậy đi, vậy tôi đi trước. Hi vọng cậu có thể sớm ngày hồi phục.” Nói rồi liền cúi đầu thanh niên tóc trắng đi.

Giang Tiểu Văn gật gật đầu, mắt chăm chăm ra giường trắng bệch.

Người đi rồi, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Biết được Trương Hạo còn sống, tảng đá lớn trong lòng có thể đặt xuống được rồi.

Nhưng khoảng trống trong lòng đồng thời cũng rút hết sức lực của Giang Tiểu Văn.

Giang Tiểu Văn tựa vào giường bệnh, nhắm mắt lại, từ từ cẩn trọng suy nghĩ.

Cậu đột nhiên cảm nhận được tâm tình năm đó của Trương Hạo, lại không thể làm gì khác ngoài ngồi đây hồi hận cùng đau đớn, nhưng cũng đã muộn rồi không cách nào vẫn hồi được nữa.

Giang Tiểu Văn gơ tay che mắt nở nụ cười, nước mắt len qua những kẽ tay.

Chuyện cũng nên đến hồi kết thúc, cậu tự nhủ.

Khí trời tháng sáu có chút nóng.

Giang Tiểu Văn một tay kéo kéo cổ chỉnh lại Caravat, một tay cặp cái túi đựng giấy tờ chen lên tàu điện ngầm.

Xe của cậu là do Tứ Hải cấp cho, không tới mấy ngày đã bị thu hồi, sau khi xe bị mất, Giang Tiểu Văn vô cùng vui mừng chính là nhà của cậu là được mua trên danh nghĩa của cậu, bằng không trên người cậu chẳng có lấy một xu dính túi.

Cuối cùng vẫn phải vì vài nguyên nhân đành bán căn hộ kia, đưa tiền công nợ.

Sau khi bận rộn một thời gian cuối cùng cũng thu xếp mọi chuyện ổn thỏa. Giang Tiểu Văn bắt đầu làm công việc đơn giản, sống qua ngày đơn giản, giống như công nhân bình thường 9h đi làm 5h tan ca, khát vọng an bình.

Một mình về nhà, đi chợ mua ít thức ăn, sau đó nấu cơm, rửa chén, tắm giặt, xem ti vi, ngủ.

Cậu dĩ nhiên cứ như vậy biến thành một người già.

Giang Tiểu Văn cầm cải xanh cùng một miếng thịt nhỏ, trở về nhà mình.

Trên mặt còn mang một vết cười nhạt trở về nhà, men theo đường đá đi vào, là khu dân cư sáu tầng.

Cậu đã quen cuộc sống như vậy, tuy nửa đêm tỉnh giấc, sẽ lại nhớ tới một ít chuyện trước đây, bắt quá chỉ cần tự nhủ chính mình phải quên đi, tự khấn chính mình hãy quên đi, những cảm giác tồi tệ kia cũng chẳng mấy đáng sợ chỉ cần vượt qua đêm đen là tốt rồi.

“Về nhà nấu cơm sao?” Một người đàn ông đứng trước cửa nhà trọ xoay người lại, nhìn cậu nói.

Giang Tiểu Văn nhìn người trước mặt, ngơ ngác.

Người trước mặt là ai? Áo sơ mi trắng, kính mắt gọng vàng, khóe miệng mang theo ý cười thanh nhã.

Là ai?

Dĩ nhiên là Trương Hạo! Một người đàn ông đứng đó cười nhạt, là Trương Hạo hơn một năm không gặp. (có người đàn ông đứng trước cửa nhà mình cười cười dù quen hay không cũng cảm thấy thực biến thái)

Giang Tiểu Văn ngẩn người, một lúc sau liền dứt khoát quay đầu bỏ chạy.

Trong tay mang theo cái bịch đựng cải xanh và miếng thịt, người còn cặp cái túi đựng giấy tờ, Giang Tiểu Văn cứ như thể chạy vào trong khu nhà.

Người phía sau kêu to tên cậu, “Tiểu Văn... Tiểu Văn...”

Cậu không dám quay đầu, chỉ hướng về phía trước không ngừng chạy.

Cậu còn có mặt mũi nào mà gặp hân. Bọn họ là dùng tâm trạng gì để gặp mặt đối phương?

Không biết đã chạy bao lâu, mãi đến tận khi Giang Tiểu Văn không còn nghe thấy âm thanh phía sau mới dừng lại.

Căng căng thẳng thẳng xoay người, chỉ thấy Trương Hạo ngồi chồm hồm trên đất ôm bụng, đầu gục xuống, nhìn không rõ biểu tình.

Giang Tiểu Văn bỗng nhớ tới, trước kia Trương Hạo bị thương rất nghiêm trọng, khó đảm bảo không lưu lại di chứng.

Vội vã quăng luôn cái bịch đựng rau thịt, chạy tới đỡ tay Trương Hạo, “Xảy ra chuyện gì? Chỗ nào đau?”

Ngón tay tiếp xúc với cánh tay Trương Hạo, truyền tới nhiệt độ phẳng phất có thể khiến người ta bị bỏng. Thân thể của người này không thể đụng vào.

“Xem em còn trốn được tới nơi nào.” Một giây sau, tay cậu bị bắt lấy, Giang Tiểu Văn còn chưa phản ứng lại, đã thấy người trước mắt nhìn cậu cười sáng lạn. Một phát bắt được tay cậu, bày ra bộ dạng đến chết không buồn. Mất một lúc, Giang Tiểu Văn mới ý thức được mình vừa bị lừa gạt.

Đầu tiên là kinh hãi, lập tức sau đó tỏ vẻ lãnh đạm lạnh lùng nói, “Mau buông tay.”

Trương Hạo lại gắt gao siết chặt tay của cậu cười hi hi, “Em thừa dịp tôi hôn mê bất tỉnh chạy mất, em nói xem là tội gì nà?”

Giang Tiểu Văn giấy dựa đứng lên, lại vẫn không thể tránh thoát ma chưởng của hắn, “Đi là quyền của tui, không tới phiên chú quyết.”

Trương Hạo nheo mắt lại nhìn Giang Tiểu Văn, Giang Tiểu Văn bị đôi mắt nhìn chăm chăm nhìn đến toàn thân toả nhiệt, “Không tới phiên tôi quyết? Thế nào không tới phiên tôi quyết, bây giờ em liền cùng tôi về nhà, ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi.”

Giang Tiểu Văn nghe ngữ khí đương nhiên của hắn, nhú mày không vui, “Sao tui phải cùng chú về nhà!”

Trương Hạo chậm rãi tới gần Giang Tiểu Văn, ôn nhu cười, “Bởi vì em là đứa nhỏ nhà chúng ta a.”

Giang Tiểu Văn nghe hắn nói thế, sững sốt. Một lúc sau mới khôi phục ngữ điệu bình thường, “Chú già rồi, đầu óc hồ đồ đi, chú xem tui từ trên xuống dưới chỗ nào giống đứa nhỏ?”

Trương Hạo vẻ mặt như thường cười hi hi, “Em nhìn chỗ nào cũng là trẻ con a, từ khi tôi biết em, em từ đầu đến cuối đều là em bé.” (vô lại a~)

Giang Tiểu Văn mím môi môi bất mãn, “Đừng có giở trò vô lại. Không đi.”

Trương Hạo nhẹ giọng dỗ dành, “Em vẫn là không chịu tha thứ cho tôi sao?”

Thân thể Giang Tiểu Văn hơi run run, cuối cùng đành cười bất đắc dĩ, “Chuyện đến nước này sao chú còn đuổi theo đến đây? Tôi đối xử với chú như vậy, tại sao chú còn kiên trì như vậy, đuổi theo đến tận đây...”

Gương mặt Trương Hạo tràn đầy ý cười, nhàn nhạt nói, “Giang Tiểu Văn, em quan tâm quá nhiều rồi.”

Giang Tiểu Văn ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Trương Hạo. Trương Hạo cúi đầu, ánh mắt đọng lại trên người Giang Tiểu Văn, “Trở lại bên cạnh tôi không tốt sao? Em không có tôi, tôi không có em, đều sẽ đau khổ. Tại sao còn chưa dứt khoát với nhau? Những chuyện kia đều là ân oán trong quá khứ, đã sớm qua rồi, chỉ có một mình em là còn chấp nhất với những chuyện kia thôi.”

Giang Tiểu Vân nghe xong, muốn nói gì đó, nhưng chỉ cúi đầu rũ mắt, lông mi cong dày tỏa thành hình quạt trên khuôn mặt xinh xắn trông có chút bất đắc dĩ, cuối cùng, đành nói câu, “Đúng vậy sao... tôi đã từng muốn đẩy chú vào chỗ chết, chú vẫn muốn ở cùng tôi sao?”

Trương Hạo đưa tay ra, bộ dáng tự nhiên sờ đầu Giang Tiểu Vân, “Mặc kệ em đã làm cái gì, tôi biết em không cố ý. Trong lòng em chưa từng chân chính muốn tôi chết, nếu không khi đó em cũng sẽ không hối hận.”

Giang Tiểu Vân ngẩng đầu cười khở, “Như thế đáng giá sao...”

Trương Hạo thuận thế nhẹ nhàng ôm lấy Giang Tiểu Vân, “Có đáng giá hay không là do chúng ta quyết định.”

Trương Hạo siết chặt hơn, “Em nà, dĩ nhiên đến bây giờ còn chưa có hiểu ra.”

Giang Tiểu Vân mặc cho người trước mắt ôm mình vào lòng, không hề vùng vẫy. Khẽ nhắm mắt lại, khoảng trống trong tim rốt cuộc cũng có dòng chảy tình cảm lấp đầy.

“Lần đầu gặp em, mọi chuyện tôi làm dường như đều bị thứ gì đó dẫn dắt. Tuy rằng đã phản kháng, đã chối bỏ, cũng cân nhắc hậu quả, thế nhưng tôi không nghĩ được quá nhiều, tôi chính là đã yêu em. Từ khi bắt đầu, đều là tình cảm đó, dẫn lối cho tôi...”

“Là rung động sao?” Giang Tiểu Vân tiếp lời, ngơ ngác nhìn nam nhân trước mắt.

Trương Hạo nhàn nhạt nở nụ cười, “Em xem, em xem, em cũng cảm thấy đúng không, không phải chỉ là ảo giác của một mình tôi.”

Giang Tiểu Vân ngẩn người, xong lại cúi đầu, cười khẽ, “Kia kỳ thực... Chúng ta là giống nhau sao?” Giống nhau. Đều bị màu đen xinh đẹp đó, bị dục vọng hắc sắc không thể không chế lôi kéo. Hấp dẫn lẫn nhau, tổn thương lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau, dây dưa không dứt.

Phần dục vọng kia khiến bọn họ quần quýt cũng đồng thời, bọn họ vô pháp kháng cự.

Bên tai mang theo ý cười của Trương Hạo, “Đương nhiên giống nhau, chúng ta không cách nào trốn tránh nguyện vọng tự đáy lòng. Cho nên, đừng rời xa tôi.”

Giang Tiểu Vân nghiêng đầu, không xác định hỏi, “Thiệt hả?”

Trương Hạo nghiêm túc nhìn người trước mắt, “Đương nhiên.” Sau đó chỉ chỉ bầu trời chiều không xa, “Em nhìn nà, cảnh sắc mỹ lệ như vậy, thời khắc tốt đẹp như thế, em nhẫn tâm từ chối tôi sao?” (=)=)lừa đảo!

Giang Tiểu Vân ngẩng đầu, nhìn trời chiều nơi xa, toàn bộ bầu trời đều nhuộm một màu đỏ tươi đẹp, mang theo phân âm áp đặc biệt diễm lệ, sắc nước đầy đặn như một bức tranh sơn dầu. Quả thật cực kì xinh đẹp.

“Tiểu Vân.” Giang Tiểu Vân ngẩng đầu, đầu ngón tay Trương Hạo đặt tại ngực của cậu, “Em a, phải học trung thực với dục vọng của chính mình.”

Giang Tiểu Vân híp mắt, ý tứ hàm xúc không rõ mà nhìn nam nhân trước mắt, sau vài giây, lại đột nhiên cười, “Xem chú nói nhìn giống ác ma đang dụ dỗ trẻ con.”

Trương Hạo nhìn khuôn mặt ửng hồng dưới ánh mặt trời, trông cực kì đáng yêu, giống như buổi chiều hôm đó, hần tựa vào ghế salon trong nhà Giang Thành, là cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy đứa nhỏ kia. Đơn thuần mà đẹp đẽ.

Trương Hạo đưa tay ra, “Như vậy, có thể hay không xin em trở lại với ác ma tôi đây? Hoặc là, để tôi trở về với em?”

Giang Tiểu Vân cúi đầu, cười khẽ, “Thực sự là hết cách.”

Nước mắt đột nhiên rơi trên đôi tay đang gát gao siết chặt vào nhau, nước mắt ẩm áp.

Trương Hạo nắm tay Giang Tiểu Vân, vuốt ve gò má của đối phương, “Cho nên em vẫn còn là một đứa nhỏ thích khóc nhè, phải không?”

“Tùy, thích nói thế nào cứ nói.”

“Em là người của tôi, đương nhiên là để tôi tùy tiện xử trí.”

“Này, chú đừng được voi đòi tiên. Tui cũng chưa có đáp ứng cái gì.”

“Mới vừa rồi còn ở trong lòng tôi khóc lớn đây.”

“Ai ở trong ngực chú khóc à! Hoa mắt à? Già quá hóa ngu rồi!”

“Ha ha...”

“Không cho cười!”

“Em muốn phản lão hoàn đồng rồi.”

Dưới bầu trời chiều, bóng lưng hai người sóng vai bị nhấn chìm trong ráng nắng hoàng hôn ấm áp, trở nên mơ hồ mà ám muội.

Dục vọng dục niệm kia xuất hiện khi bắt đầu, trở thành nguyên nhân, cuối cùng hóa thành kết quả.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-sac-duc-niem>